

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Oehlenschläger, Adam.

Titel | Title:

Oehlenschlägers nye poetiske Skrifter.

Alternativ titel | Alternative title:

Nye poetiske Skrifter.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 3

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : trykt paa Forfatterns Forlag, hos
H. F. Popp, 1828-1829

3 bd.

Fysiske størrelse | Physical extent:

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52.-119.

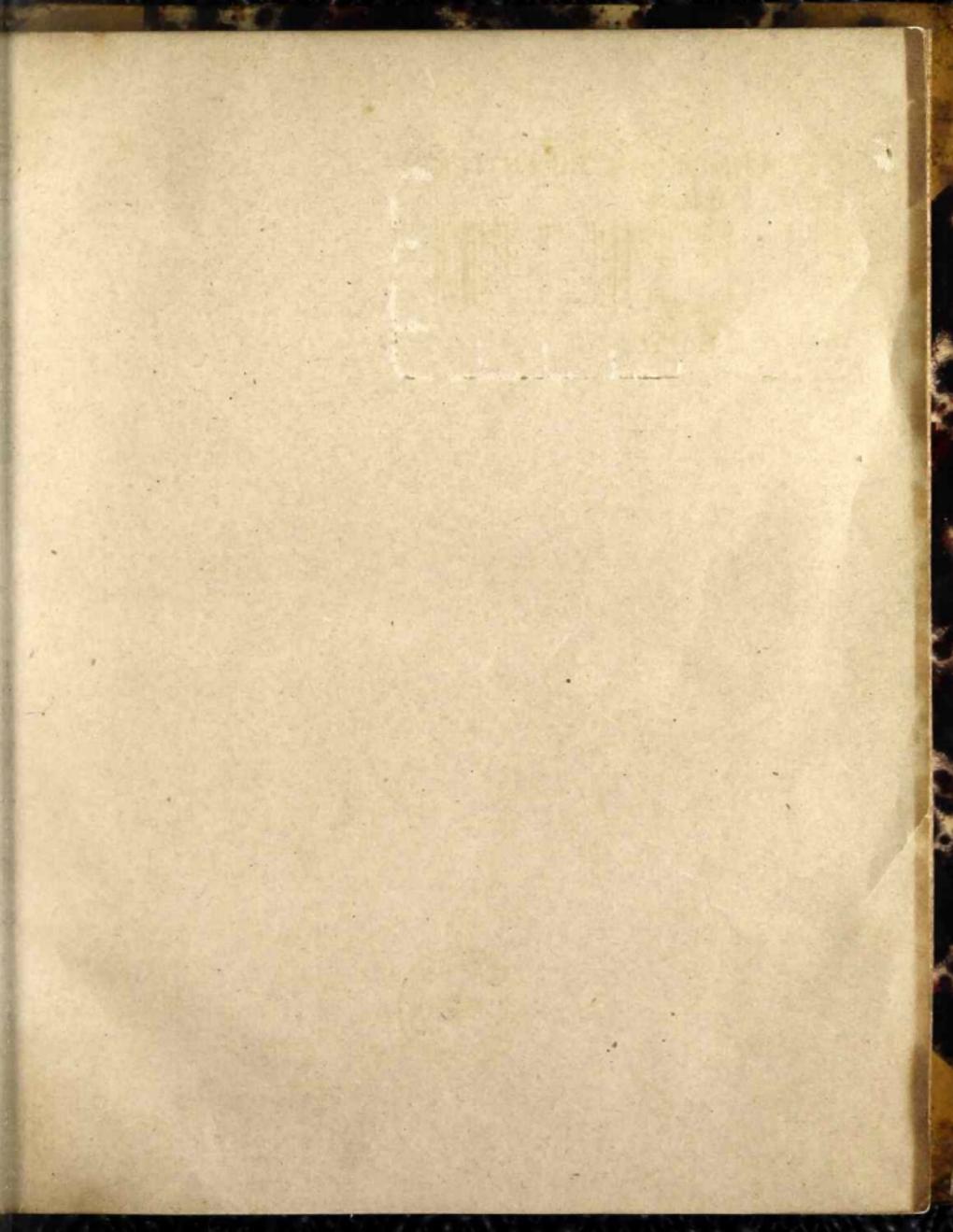
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

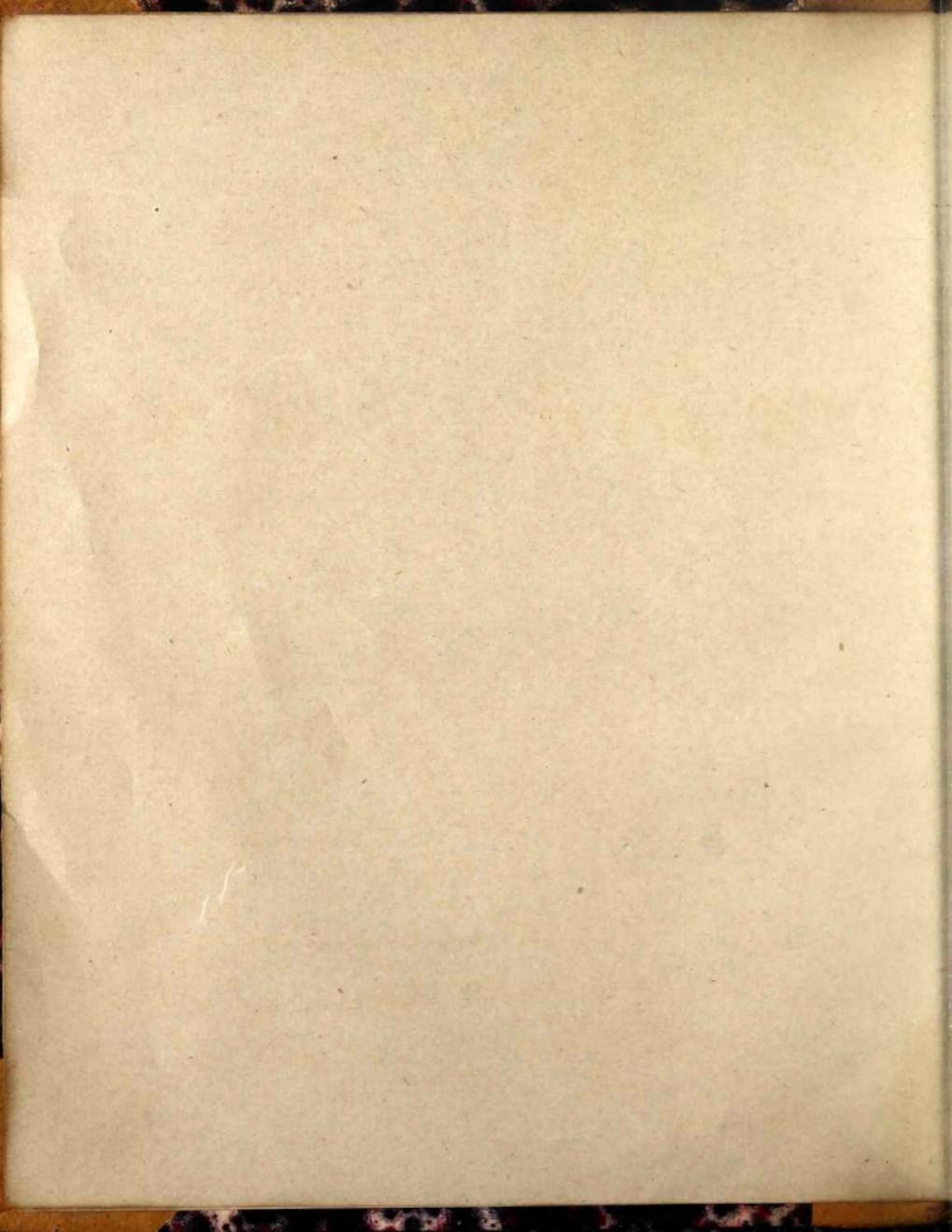

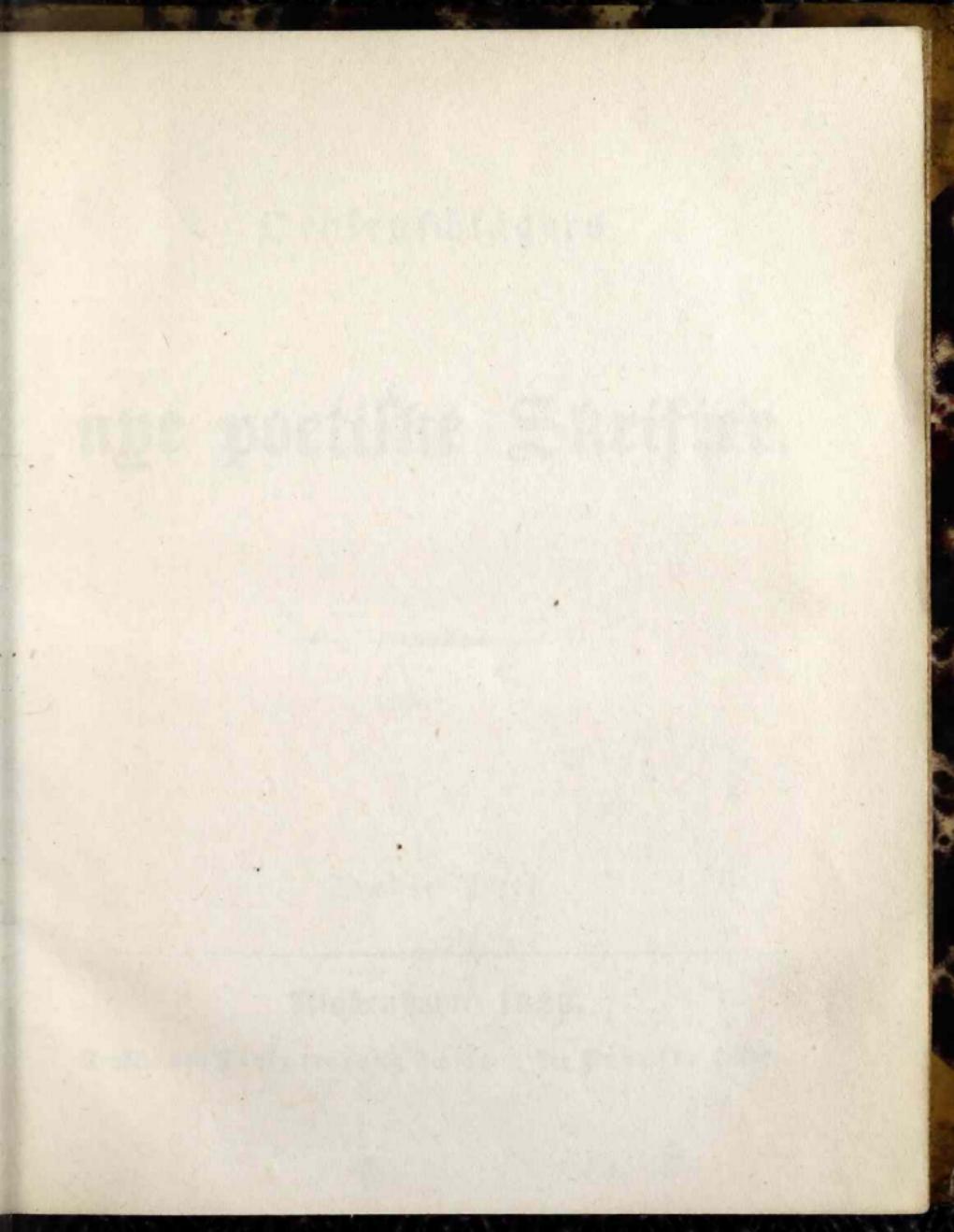
1 1 52 0 8 05663 8

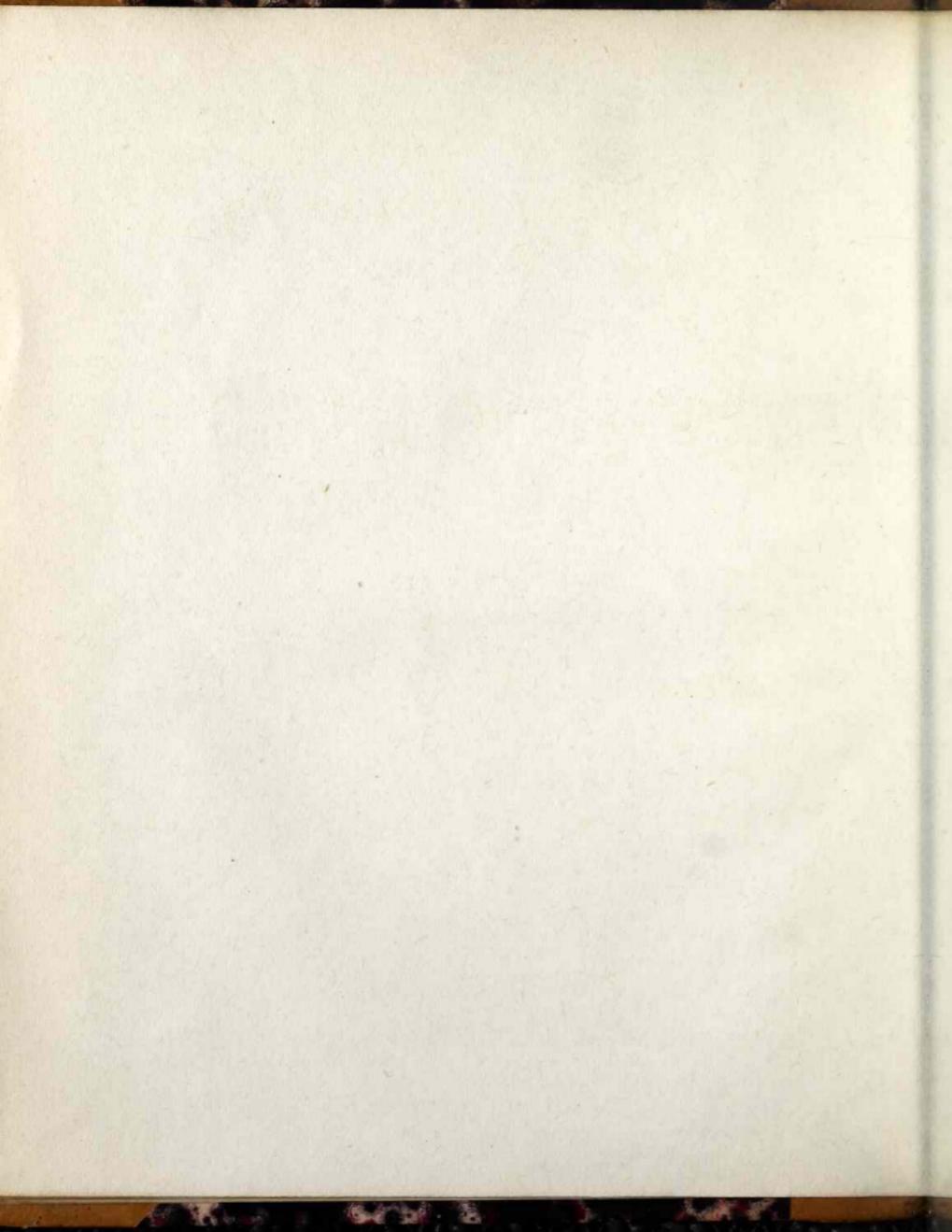
+ Rex

Dehle nschlägers
nye poetiske Skrifter.

Tredie Deel.

Kjöbenhavn 1829.

Trykt, paa Forfatterens Forlag, i det Poppiske Officin.

S n d h o l d.

Billedet og Busten, Syngespil pag. 1.
Overlelsen, Syngespil = 111.

Quid tentare nocebit?

Ovid. Deucalion.

Billedet og Busten.

Personerne:

Viktor, en ung Maler.

Luisse, hans Forlovede.

Middelboe, hendes Fader, Tømmermester.

Baron von Silberblume.

Tonas, en Digter.

Værten i Bildmanden.

Fire Giæster.

Ole, Baronens Dreng.

To Tjenere.

Handlingen foregaaer i Roeskilde.

Første Handling.

(Malerstue).

Viktor (staer op fra sit Arbeide).

Skionne Kunst! dig vil jeg dyrke,
Tro i Livet, tro til Død.
Høie Musa, giv mig Styrke,
Tryl mig, med din Farveglod!
Lette Iris! lad mig skue
Klar din stribetrunde Bue,
Med dit Prisma mig indvie
I dit hele Tryllet!

Snart med Lys og snart med Skygge,
Lær, dit Tempel mig at bygge,

(1 *)

Fast — skjondt det paa Dunster staaer.
 At min Aland sig dristig svinger!
 Psyches Sommerfuglevinger
 Ørnevingen overgaaer.

Musa! ja, du vil mig vise
 Vei, til dine Blomsterbed;
 Thi du kom, som min Luise,
 Og din Kraft er Kærlighed.

Jeg har godt Haab! Min Kunst gaaer frem, jeg over daglig Haand og Die meer, og vil bringe det over det Almindelige.

(Han hensætter det Billed, han har malet paa, og tager et andet frem).

Det gamle Skabilsken er nu ogsaa færdigt. Næsten er det Skam for en Kunstner, at male saadan et Ansigt. Og dog — en bedre Harpar-Physiognomie kan man ikke ønske sig. Er det ikke dog en Lykke, at Forsøengeligheden tit gaaer Haand i Haand med Gierrigheden? Ellers sikk en stakkels Maler aldrig noget et fortiene.

(Lukker Døren op til et andet Værelse og seer derind).

Hvis jeg kan ikke forskiertser hans Bevaagenhed, ved at sige ham min Mening, om alle disse deilige Malerier, som han kiopte paa sidste Auction, og sendte mig til Bedommelse. Men hvorom alting er, maa jeg være ørlig.

(Seer ud af vinduet).

Der kommer Herr Jonas alt, fra foretten Morgenværk, ud af Voertshuset. En forulykket Poet, kalder man ham; man skulde heller sige: en ulykkelig Poet. Thi Digter er han virkelig. Skade for den Mand, at han er forfalden. Jeg havde Lyst til at tale med ham engang; thi det er vist en Original. Saasandt jeg lever, kommer han ikke herop. (Det børker): Kom ind!

Jonas

(Stikker Hovedet ind ad Døren).

Er det ørlig meent? Maa jeg virkelig komme? Forstyrrer jeg ikke?

Viktor.

Aldeles ikke, Herr Jonas! Jeg er just færdig med mit Arbeide.

Jonas.

Jeg saae Dem staae i Vinduet, og sluttede deraf, at

De i det mindste pustede lidt. Ellers var jeg ikke kommen. Thi Morgenstund har Guld i Mund; og skondt jeg ikke bestiller noget, fornøier det mig dog at see Andre arbeide. Jeg har i gamle Dage givet mig af med Allehaande; og duer jeg ikke selv meer, kan jeg dog i det mindste see, hvad Andre due til.

Viktor.

De er altfor beskeden.

Tonas.

Nei saa Gud er jeg ikke, Viktor! Jeg er en storagtig Diogenes i min Tonde; og naar man først sidder der, kan man byde hver Alexander Trods. Men nok om det! Jeg maatte dog engang giøre Deres Bekjendtskab. Havde De boet i en anden By eller et andet Land, saa var det sagtens lettere, end nu, da vi ere Naboer, der længe have gaaet og seet paa hinanden, og ikke vidst, hvorfor vi idag skulde komme nærmere end igaar. Men jeg gad ikke bie, til et Oplob, eller en Skorsteensild bragte Beskjendtskabet i Gang, paa Trappen eller Gadehiornet. De maler saa mange smukke Billeder, hører jeg; og jeg er ligesom Børnene, jeg gider gjerne seet Billeder. Man har ogsaa sagt mig, at De maler stygge Bil-

leder. Men selv hvad der er høesligt i Naturen, kan undertiden være smukt i Kunsten. Nygtet siger, De maler Baron Silberblume; og det er en Mand, som jeg aldrig kan faae nok af, hverken in natura, eller in effigie.

Viktor.

Der sidder han!

Jonas.

Ta ved den levende Gud! T Legemstørrelse! ligefra Skaldepanden, til der, hvor Hiertet skulde begynde.

Viktor.

Finder De det ligt?

Jonas.

Som to Draaber — muddret Vand! Fortræffeligt Viktor! De bliver en god Maler, det kan jeg sige Dem. Det menneskelige Ansigt er en Afgrund, hvori kun faae Malere bunde og de fleste drukne. Naar det kommer høit, male de os Overfladen af et Ansigt. Hvad kan det hielpe?

Viktor.

Meget sandt! Et godt Portræt maa man kunne skeue lige ind i Sælen.

T o n a s

(bestandig betragtende Billedet).

I det mindste lige ind i det Hul, hvor Sicelen skulde sidde. Og det er Tilfældet her. Og hvor vanskeligt, at træffe det Egne, midt i Sumpen af det Alleralmindeligste. At male en Apollo er ingen Sag, naar han staer der; man behøver kun at copiere de tydelige Former; men en bestemt Rækker, midt i Brimlen af Rækler, — det er en vanskelig Opgave!

V i k t o r.

De kiender ham, hører jeg. I midlertid maa jeg dog forsvare ham lidt, da min Lykke tildeels beroer paa hans Gavmildhed. Han har lovet mig tohundrede Rigsdaler, hvis han finder sit Billede ligt; med denne lille Sum kan jeg, med den Smule jeg har sammensparet, sætte Bo, og ægte min Luise.

T o n a s.

Teg veed det nok! Maar det ikke kostet for meget, vil han gjerne spille en Mæcen i Bestommeforud. Og overalt, naar det gielder Forsængeligheden, spørger han aldrig om Penge. Han begyndte med at være Slagerkarl; og da han paa denne Maade havde erhvervet sig betydelig Formue,

fik han Lyft til at givte sig. Men hans Kone kunde ikke holde det længer ud end et halvt Aar ; hun døde. Han reiste udenlands, uden at vide noget og uden at forstaae noget. Af alting forekom det ham lettest at blive Kunstsliender, saadan som Moden er. Han løb omkring i Gallerier og Ateliers, snakede med Malere og Billedhugger, og bilda sig nu ind at være en heel Karl. Han har ogsaa ladet sig nobilitere udenlands. Da han var i Rom, bestilte han sin Buste hos Canova, for 2000 Specier ; og Canova, som begyndte med en Love af Smør, fortvivlede heller ikke om at frembringe noget Stort af Baron Silberblumes bløde Marie. Nu opmuntrer Manden ogsaa indenlandsk Kunstsild med 200 Daler. Det er jo alt hvad man kan forlange. Men tag Dem iagt, at han ikke beträker sig.

Viktor.

O det har ingen Nod. Giør mig ikke bange !

Jonas.

Hør han lovet dem Pengene i Vidners Overværelse ?

Viktor.

Ta, naar han er fornæret med mit Arbeid og finder, det ligner.

J o n a s.

Au! Det var en forbandet Clausul.

(Efter et Diebliks Betænking, gnider han sig lystig
i Hænderne).

Men frygt ikke! Skulde der komme Ugler i Mosen—
lad mig hente, stol paa mig!

V i k t o r (forundret).

Paa Dem?

J o n a s.

Sa De maa nok studse! Thi hvem er jeg? Skal jeg
ogsaa give Dem en theophrastisk Skildring af min Person?
Jonas, den rodnæsede Poet, der boer paa et Loftkammer i
et Værtshuus; der sover om Dagen, drikker Morgen og Af-
ten og læser om Natten, ved en Praas, i Halsen paa
den Flaske han sidst tomte; af hvis Dyne Ficerene flyve,
som Unger fra Neden; hvis Bohave er et Fyrrebord, med
to Been, tre Boger, hvoraf han har laant de fleste, og en
tomt Sølhundskuffert; der gaber som en fulsten Hai, for at
faae noget, at fylde sine Indvolde med.

V i k t o r (med Deeltagelse).

De har ogsaa engang været forlovet, Herr Jonas!

Tonas (alvorlig).

Naar De veed det, saa har De vel ogsaa hørt, at min
Kæreste slog op med mig.

Viktor.

Maafee kunde hun ikke finde sig i —

(standser).

Tonas.

At jeg drak? Om Forladelse min unge Ven, vøgt
Dem for en Anachronisme i Deres historiske Kritik! Hun slog
ikke op med mig, fordi jeg drak; men jeg drak, fordi hun
slog op med mig.

Viktor.

Stakkels Mand!

Tonas.

Aa jeg vil ikke beklages.

Viktor.

Hvorfor er De ikke lykkelig, som jeg? Min Luise elsker
mig inderligt.

Tonas.

Gratulerer!

V i k t o r.

Kjærlighed er Livets bedste Glæde.

J o n a s.

Viin er den næstbedste.

V i k t o r.

Som Solen, evig ung og ny,

Udbreder Amor Glædens Lue.

J o n a s.

Tit skiuler Solen sig bag Sky,

Da troster Bachus med sin Drue.

V i k t o r.

Hvor er en Blomst, som Rosen rod ?

Den vækker Elskovs hulde Tanke.

J o n a s.

Er Skæbnen bitter ? Gør den sad !

Hist vinker Evan, bag sin Rauke.

V i k t o r.

O Salighed ! O Elskovs Fryd !

Du gør os alle Glæder kære.

T o n a s.

Men Vinen har en deilige Dyd,
Den lærer Glæden at undvære.

B e g g e.

Hver Bekymring Armor
Bachus dræber;

Saa stor, saa vældig er hans Magt.

V i k t o r.

Et Kys af min Luises Læber —

T o n a s.

Naar Glasset kysser mine Læber —

B e g g e.

Er Ilden i mit Herte vakt.

V i k t o r.

Ei mig forlade
Skal du og mattes,
Salige Glæde
Svulm i mit Bryst!

T o n a s.

Kiolige Blade
Sielden mig fattes,

Lædskende Væde
Skænker mig Trost.

Viktor.

Modig, med Slen!
Kraft i mit Vie!
Intet paa Kloden
Standser min Fart.

Jonas.

Trodsket er Pilen;
Grenene boie
Ned sig mod Floden,
Visne vel snart.

Viktor.

Broder jeg ynsker dig!

Jonas.

Teg vil ei ynkés.

Viktor.

Glat er min Pande!

Jonas.

Min skal ei rynkes.

V i k t o r.

Min bedste Fryd skal nu begynde,
Da visnet er dig alt din Vaar !

J o n a s.

End skinner Solen i min Tonde,
Naar ingen den i Veien staaer.

B e g g e.

Salige Glæde }
Trostende Vœde }
Dig priser min Stemme,
Dig dyrker min Sang.

V i k t o r.

Lær mig at haabe !

J o n a s.

Lær mig at glemme !

B e g g e.

Da skal ei Barmen
Føle sig trang.

J o n a s.

Dg nu min unge Ven ! tœnk paa Jonas, men hav
ingen Medlidenhed med ham. Han frabeder mig al Condo-

lence, som kun vilde foregå hans billige Sorg. Sammenligner jeg mig ogsaa med Diogenes, saa er det kun en Lignelse, og Lignelser halte. Jeg er langt lykkeligere end han; thi han sad i den tomme Tonde, og der er Vijn i den, jeg sidder hos. Naar De er i Vaande, saa lad mig hente! Jeg skal ørligt staae Dem bi; og hvorom alting er, Deres to-hundrede Daler skal De ikke gaae Slip af.

(Gaaer).

Viktor (alene).

Det Menneske har Noget i sit Ansigt, som indtager mig for ham, som hverken Svir eller Lidenskab har funnet udslætte. Der er noget ørligt, lunefuldt, følsomt deri; som om han satte Sundheden til, af blot Ironie; som om hans Drifkfældighed kun var en Satire over den menneskelige Skræbelighed. Mit Hjerte siger mig, at jeg vil finde en Ven i ham. Maafkee overtaler jeg ham til at blive ordenlig; men hvordan den arme Dicævel vil hielpe mig, det begriber jeg ikke.

(Han gaaer).

(G a d e).

Paa hoire Haand Middelboes Huis ligeoversor Bxrtshuset. Et nedblæst Skilt staaer ved Doren.

Baron Silberblume. Ole.

Silberblume.

Jeg troer ganske sikkert Ole, at jeg har gjort en god Coup, med at købe de gamle Malerier paa sidste Auction, i afgangne Commerceraad Pilegreens Stervbo; thi det var ogsaa en curios Mand, som havde reist og lagt sig efter de bildende Kunster.

Ole.

Men hvad vil naadig Herre med alt det gamle Skramleri? Det staaer jo bare og fylder op.

Silberblume.

Ta du taler, som du har Forstand til Ole! Det er paa Gre meget muligt, at jeg har tilkiobt mig en stor Skat; og den hele Stads har dog ikke kostet mig mere end 24 Rbd. 3 mk. og 14 ff.

Ole.

Baronen kunde faae meget bedre Billeder for 2 ff. Styket, hos Nürnbergeren i Kiøbenhavn.

Silberblume.

Ta det troer du, Ole! Men du taler, som den Blinde om Farverne. Du skal vide, at jo ældre og sortere og jo mere tiltrogede Malerierne ere, desto bedre ere de. Thi det beviser, at de ere fra den gode gamle Tid, da Kunsten endnu ikke var i Aftagende. Det er en ædel Rust, Ole, som ofte ikke er at opveie med Penge.

Ole.

Blive da Billederne bedre, ligesom Skinkerne, naar de blive rogede?

Silberblume.

Nogen kan en duelig Restaurateur let vaske af igien, eg hvad der mangler i Tegning og Colorit, kan han let sætte paa igien; og naar det saa bliver fornisset og sat i en smuk forgylt Ramme, saa kan du troe det faaer Nine at see med.

Ole.

Hvad kan da saadan et Skilderi være værdt, naar det har faaet Nine?

Silberblume.

Det er ligesom det er til. Er det en Rafael eller en Correggio, saa kan det være en 40, 50000 Daler værdt. Er

det en Titian eller en Carravaggio, 20000 Dl.; og er det af den gamle tyske eller nederlandske Skole, kan det dog altid være sine flere tusind Daler værdt.

Ole.

Død og Plage, sikk Malerne saameget for deres Arbeide?
De maae have været hovedrige Folk.

Silberblume.

Nej, de fleste døde af Sult. Det er Alderen og Siedenheten, skal jeg sige os, som gør deres Værker kostbare. Saalænge en Kunstner lever, kan han jo frembringe saameget af den Stads, det skal være; det er der ingen Maritit ved; men naar han er vel død, så kan man gjøre sig til af hans Værker; og saa kommer det især an paa at eis Noget, som ingen Andre har. Det er især den Fornøjelse, som de skønne Kunster yde; og det har en stor Indflydelse på Smagens Dannelse og Hiertets Forcepling, min Son!

(Han tager en Liste frem).

Men her er Sager, som jeg skulde tage forbandet fejl af, hvis der ikke mellem dem, hist og her, skulde sig en nem Herre incognito (løser). "En Dame med Sæt, som spiller efter Noder paa en Mandoline." Det er sikkert en Di-

tian; thi Farven er saa tynd stroget, at man kan kende Læredstraadene, og saa er dog Tonen saa varm, saa varm —

Ole.

En Tone? Hvor kan en Tone være varm?

Silberblume.

Ta det gaaer over din Forstand og dybt ind i Præstens, Ole (æser): "Et Par Soldater, med Fører i Hattene, der drikke Øl i en Kælder, medens Lyset falder ned af Trappen, giennem Kælderhalsen." — Kunde gierne være en Caravaggio, thi han var stiv i at male Kælderfolk. Desuden er den halve Deel af Figurene sort og Halvdelen hvid; og denne pludselige Overgang fra Lys til Skygge, var just hans Force. (æser): "En Pige, som malker en Ko paa en Mark." — Formodentlig en Deniers. "En Mand i et Spiiskammer, som skærer en tyk Skive af en hollandsk Ost." — Kunde gierne være en Ostade; især for Ostens Skyld, som er fortræffelig, af den ægte hollandske Skole. — "Tre fede Madamer, der forestille de tre Gratier, et allegorisk Billeder." Af Rubens! det mørker man paa Zinoberletterne i Kødsfordybningerne. — "En Eremit, som giver sig selv Niis, og græder af Glæde, medens Zaarerne meget symmetrisk falde ned, tre og tre, paa

hver Side af Kinderne." — Udentvivl af den gamle tydße Skole. — "En Skorsteensfeier, som ganske grimet i Ansigtet, stiger ud af en Skorsteen, oplyst af en Tranlampe." — Det er det bedste Stykke i hele Samlingen! Hvis det ikke er en Rembrandt, vil jeg aldrig være ørlig.

(Han putter Listen i Lommen).

Dle.

Men Baronen staer der og læser om andre Billeder og mørker ikke eet, som han har lige i Mørheden. Det er Værtshuusskiltet, den store Abekat, der er blæst ned i sidste skæckelige Nattestorm, og stillet hen ved Den. Ei ei! han er kommen følt til Skade! Til Værtshuusskilt duer han ikke meer. Men kanskue kunde Baronen købe ham, og sende ham til en Restaurateur, at han kunde faae sit Huld igjen. Saa kunde der maaskee endnu komme et Par tusind Daler ud af det; thi Bæstet er sort og tilstrækket nok, hvad det angaaer, og har hængt der i mange Aar. Jeg husker endnu, da jeg var lille, og maatte gaae i Skole hver Morgen med Forklaringen under Armen, hvor jeg misundte den Abekat, og tænkte: Du har godt, du kan hænge der og dingle og doyne den udsagnede Dag.

Silberblume.

Tag mig det Skilt herhen, og lad mig see! Ha ha!
en Drang-Utang, med en Kolle i Haand. Ganske passabelt
malet; for et Voertshuusskilt slet ikke saa galt. Kunde gierne
vaere en Wowermann eller en Hundekoter.

Ole.

Men maatte jeg spørge Baronen, uden Fortrydelse, hvad
er egentlig en Drang-Utang? Den gaaer jo paa Bagbenene,
ligesom vi; er det et Menneske eller et Fæ?

Silberblume (medlibende).

Sa, min gode Dreng! Det er et stort Spørgsmaal,
til hvad Klasse man skal regne dette Slags Skabninger. Jeg
troer endnu bestemt, det er en ulykkelig forstodt Menneske-
race, ligesom hine Parias i Ostindien. Og hvem veed, naar
man sendte dem nogle Missionærer, og indførte den ny over
Hele Europa indførte, letfattelige Læremethode —

Ole.

Kors hvad Baronen veed Besked om alting. Jeg har
leert meer i det halve Aar, jeg har tient ham, end al min
oprige Levetid.

Silberblume.

Ta jeg troer nok mange kunde have godt af min Omgang. Og dog skye de unge Herrer mit Selskab. Tænk dig engang! der var endogsaa En forleden, som understod sig at kalde mig en Flynder!

Dle.

Her i Roeskilde?

Silberblume.

Ja.

Dle.

Ta det var maaskee en Compliment, naadig Hert! Thi
de Roeskilde - Flyndere staae i stor Anseelse.

Silberblume.

Teg veed nok hvoraf det kommer. Teg behovede bare at stifte et Academie for de skionne Kunster, med varm Mad og god Vin, saa skulde du see, hvor de vilde leire sig omkring mig, som Fluier om en Sirupskrufke. Men jeg giver, dem Pokker. Teg har Mit paa det Torre, og veed bedre hvad Penge due til.

Tossen spørget: Men min Kære,
 Hvor kan Pengeskrinet være
 Dog din Siel saa dyrebar?
 Herpaa lyder dette Svar:
 Kiender I ei Eventyret,
 Om den Lampe Drengen gneet?
 Og saa bragte ham Uhyret
 Hele Jordens Herlighed.

Elig en Lampe selv jeg eier,
 Den Aladdins langt opveier,
 Ikke mindre underfuld;
 Hans var Kobber, min er Guld.
 Gnides den — hver Længsel tier!
 Hiertet kiender intet Savn.
 Derfor kaldes jeg en Gnier!
 Det er just mit rette Navn.

Heste, Bogne, gode Klæder,
 Gaard og Hauge, Rang og Hæder,
 Jeg tilgneed mig ganske nemt.

Et kun fattes, det er slemt!
 Jeg er gammel, og betaler
 Gierne strax hvad jeg formaer,
 Hvis mig En for tusind Daler
 Sælge vil en halv Snees Aar.

Ole.

Tusind Daler, for ti Aar? O gud jeg kunde sælge
 Baronen en halv Snees af mine! Jeg har nok igien, som
 jeg ikke faaer noget for.

Silberblume.

Ja Gud give du kunde, min gode Dreng! Jeg skulde
 afkiøbe dig, ikke blot ti, men tyve Aar, ja din hele Leve-
 tid, for, om det saa var 20000 Rbdlr. Men det er umuligt
 Ole! Saavidt har Videnskaben endnu ikke bragt det. Ja
 man taler rigtignok meget om den dyriske Magnetisme! Du
 er et godt Dyr Ole! Og kunde du maaskee lære at stryge
 mig saadan med Hønderne, at jeg sik Kræfter —

Ole.

Wil Baronen give mig hundrede Daler, skal han gierne
 faae saa mange Stryg, han forlanger.

Silberblume.

Nei Tak Ole! Jeg har Udgivter nok. Paa min sidste Reise bestilte jeg min Buste hos den beromte Canova, for 2000 Specier; og man siger, den kommer alt. Det er godt Laug, for en Maaneds Tid siden, lod jeg mig ogsaa forlede til at bestille mit Portræt, hos denne Viktor, som boer deroppe paa Qvisten; og saa var jeg saa taabelig at love ham 200 Daler for de Smørerie. Det seer godt ud!

Ole.

Ta især med de 2000 Specier.

Silberblume.

Ikke andet end det? Dem giver jeg med Fornosielse. Det gør Opsigt, kommer i Aviserne. En Buste af Canova for Baron von Silberblume, for 2000 Specier! Hele Europa vil tale derom. Men to hundrede Daler til en Landsmand! En fattig, ubekjendt Dicevel! Det skærer mig i Hiertet. De Penge ere jo reent fastede i Rendestenen. — Men jeg tønker da nok, jeg skal slippe; thi jeg skal kun betale, naar jeg finder at det ligner; og naar jeg nu bare siger, at det ikke signer —

Ole.

Saa har naadig Herre fundet to hundrede Daler i
Rendestenen.

Silberblume.

Gaae nu hjem Ole, og bær dig fornuftig ad. Man
siger, du er bange for Spogelser, og gior mig Optoget i
Huset. Er det sandt?

Ole.

Ta det kommer af den gamle øde Lade, jeg maa igien-
nem, hvor Lemmene ere lukkede, og hvor der næsten er lige-
saa mørkt om Dagen, som om Natten.

De Pockers Knægte, narre mig tit,
Maar jeg kommer i Laden fra Stuen,
Opstille de hisset noget Hvidt,
Der seer ud som et Liig med Huen,
Og griner fast, o Bee og Bok,
Som Gienfaerd i Maanskinsluen.

Silberblume.

Hvad var det da?

Dle.

Sidst en Hueblof,
I Herrens Pudderskiorte.

Silberblume.

Saa tag du kun en dygtig Stof,
Og hug dertil, saa gaaer det nok.

Dle.

Af gid det alt var borte !

Silberblume.

Med Aander har det ingen Ned,
Hold du kun gode Miner!
Maar du er død, saa er du død.
Vi Mennesker er kun Maskiner !

Begge.

Maar man er død, saa er man død,
Vi Mennesker er kun Maskiner.

Silberblume.

Og naar Maskinen gaaer i staae,
Kan den som Aand igien ei gaae ;
Der ingen Aander spøge.
Hvad gavned vel et sligt Forsøg ?

At doe for Alvor, er ei Spøg;
Den vilde kun Sorgen forege.

Begge.

At doe for Alvor, er ei Spøg;
Den vilde kun Sorgen forege.

Ole.

Den lange Peter jeg mistænkt har,
At han mig ofte skräcker.

Silberblume.

Saa hug du til den bleye Mar,
Naar Lagnet ham bedækker.

Begge.

Med Nander har det ingen Nød.
Øs Øvertroen piner!
Naar man er dod, saa er man dod;
Vi Mennesker er kun Maskiner!

(De gaae).

(Viktors Værelse.)

Viktor. Luise.

Viktor.

Min Luise!

Luise.

Kæreste Viktor!

Viktor.

Du har været i Haugen?

Luise.

Dg feet til mine Blomster. De staae alle saa friske og
 herlige, som om de glædede sig til, at de skulde flættes til
 min Brudekrands.

Luise.

Rosen rødmer —

Viktor (falder hende i Ordet).

Kærlighed!

Men din Kind er mere blid.

Luise.

Lilien —

V i k t o r.

Din Uskyldighed,

Men din Haand er mere hvid,

L u i s e.

Negliken —

V i k t o r.

Din Munterhed,

I en venlig Farvestrid.

L u i s e (smilende).

Og med disse Blomsterlarver

Tænker du at smigre mig?

V i k t o r.

Maleren maa bruge Farver

Til de Ord: "Jeg elsker dig!"

L u i s e.

"Jeg dig elsker!" Søde Ord!

Meer end hele Vaarens Flor.

B e g g e.

Jeg dig elsker! Søde Ord!

Meer end hele Vaarens Flor,

L u i s e (betragter Blomsterne).

Selsomt! Vaaren er den samme,
Kommer eens igien hvert Aar;
Overrasker med sin Flamme
Deilig dog, som første Vaar!

V i k t o r.

Dg skiondt om en deilig Pige
Man det samme kun kan sige —
Aldrig, naar man elsker lidt,
Kan det siges dog for tit.

B e g g e.

Lad os elsse froe i Vaaren,
Som sin Besyr Rosen hist,
Som sin Mage Fugl paa Øvist.
Kun af Beemod funkle Taaren!
Lad os elsse troe i Vaaren,
Nyde Glædens hulde Frist.

L u i s e.

O kære Viktor! Saa kiedsommeligt som det maa have
voeret dig, at male den gamle, hæslige Baron, saa vil dog

dette Arbeide være dig til største Nytte; det vil bringe dig for Orde, og skaffe dig Kunder.

Viktor.

Det haaber jeg ogsaa; thi han er bekjendt, som en udmaerket Carricatur, og vil vist af Forfoengelighed vise Alverden sit Contrafei. Det har allerede været mig til stor Nytte, Louise! thi uden denne Bestilling, havde din Fader aldrig givet sit Samtykke.

Louise.

Richest Ven! sæt dig i hans Sted. Den Opdragelse, han anvendte paa mig, har han ikke selv nydt. Født i Fættidom, maatte han arbeide sig frem; blev en duelig Tommermester, en velhavende Mand, og vilde nu gierne have sin Datter forsorget efter sit Hoved.

Viktor.

Men fortryder det dig nu ikke, at gaae Glip af den rige Kapitain, og at du ikke bliver Frue?

Louise (smilende).

Ikke mig, men min Fader! Du maa endelig skynde dig at faae en Rang.

Viktor.

Du smiler Luise? Af det smørter mig dog, at jeg ikke kan skaffe dig alle de Behageligheder, som et ungt Fruentimmer gjerne ønsker.

Luise.

Nu, kære Viktor, med Orden og en Smule Smag kan man virke Meget med Lidet. Saaledes som du her seer mig, kostet jeg ikke min Fader meget; og saaledes tager du vel ogsaa tilstakke med din Kone.

Viktor.

Vist nok, Skionheden selv er den høieste Pryd, den behøver ingen Hielp!

Luise.

Farevel, min Ven! nu maa jeg gaae ned.

Viktor.

Gaae dog ikke strax igien! Du har jo endnu ikke sagt mig, hvordan du synes om min Freia.

(Han viser hende det hensatte Billed, hvorpaa han har malet).

Luise.

Det er fortreffeligt malet. Det blaa Drapperie er deilig, men Freia er ikke smuk nok.

Viktor.

Du mener, fordi hun signer dig? Just derfor er hun
saa smuk, som det var mig muligt at male hende. Men,
bedste Luise, du maa endelig giøre mig en Dieneste.

Luise.

Nu da?

Viktor.

Haaret er endnu ikke færdigt. Du har lovet at sidd:
Model for mig, og at rede dine Flætninger ud.

Luise.

En andengang, kigere Viktor! Jeg har just nylig sat
mit Haar i stand.

Viktor.

O det gør du jo hver Morgen. Paa den Maade blev
der aldrig noget af.

Luise.

Nu da! Jeg faaer vel at soie dig!

(Hun sætter sig paa en Stol og løser sine Haar op; han
hjælper hende. I det samme træder Faderen ind).

(3 *)

M i d d e l b o e.

I Guds Død og Plage, hvad er det? Gør du dit
Toilette oppe paa Malerens Kammer, Luise? Og De, Hr.
Viktor! Ei ei, De er jo en Tufindkunstner. Er De nu og-
saa bleven Damefiseur?

Luise

(staar op, slynger Haarene over Kammen og sætter
dem fast igien).

Tilgiv Kiære Fader! Han skulde just male Løkkerne.—
Viktor.

Paa min Freia.

M i d d e l b o e.

Ta det er en anden Sag! Sidder du Model som Be-
nus eller Freia, saa har jeg ikke et Ord meer at sige. Jeg
troede halvveis, da jeg saae dig, du sad der og hovedede over
din Grobring, ligesom salig Kong Harald Haarsager, i den
norske Kronike, da Ragnvald Earl maatte kiemme ham, med
en Sølvkam. Men det var i stort Selskab, og havde no-
get at betyde.

Luise.

Tilgiv, Kiære Fader! Jeg sagde ogsaa først nei, men
han bad saameget.

Middelboe.

Luise, gaae din Wei! Jeg seer ikke gierne, at Du
lober og besøger Viktor saa tit paa hans Værelse. Ere I
end Forlovede, saa stikker det sig dog ikke. Tilmed er Tin-
gen endnu ikke afgjort. Jeg vide min Betingelse, det kommer
an paa, om hans Arbeide lykkes!

Luise

(viser ham Silberblumes Billed).

Dom selv, kære Fader!

Middelboe.

Slight Pilleri jeg ei forstaaer.
Med Kraft jeg kan min Hammer svinge,
Og Biælken selv til Skionhed tvinge,
Naar Øren glat derover gaaer.
Men Penslen er mig altfor blod,
Og Farven er mig altfor broget;
Og hvad der ikke nytter noget,
Dermed jeg ei mit Hoved brød.

Et Haandværk er en nyttig Kunst,
Men Kunst er intet nyttigt Haandværk;

Og hvad han taler om sit Handværk,
 Det forekommer mig kun Dunst!
 Dog — tiener Penge han, som sagt,
 Saa maa for mig han gierne male.
 Thi alt hvad Daarskab vil betale,
 Det viser Klogskab ei Foragt.

Bal agtes Kunsten ikke stort,
 Og ingen, blot som Maler, passer
 I nogen af de Rangens Klasser,
 Som leder ind ad Wrens Port;
 Dog — hvis han kan en Giensti gaae,
 Kan han den fine Verden more,
 Og protegere ham de Store,
 Saa skal han min Luise faae!

Viktor og Luise.

Maar Fader du os vil beskytte,
 Da traenge vi til Storhed ei.
 Und os en lille venlig Hytte!
 Vi pynte den med Livets Mai.

Middelboe.

Ei Kunsten trives i en Hytte;
 Snart visner Eskovs forte Mai.
 Kun den solide Borgernytte
 Belønnet blier, og svigter ei.

Luise.

Den store Landevei er støvet;
 Den vandre Kunstens Sonner ei.
 En lille Sti, med Skyggeløvet,
 Gaaer fiernt fra store Landevei.

Viktor.

Der Kunstneren gaaer helst alene;
 Dog smiler til ham yndigt Frei.
 Da møder ham, bag Vaarens Grene
 Den hulde Mø med Glemmigei.

Viktor og Luise.

Naar, Fader, du os vil beskytte,

Da vil vi ei med Rigdom bytte,
Da smiler til os Livets Mai.

Middelboe.

Kun den solide Borgernytte
Belønnet blier, og svigter ei.

(De gaae).

Anden Handling.

(Viktors Værelse).

Viktor. Silberblume.

Silberblume.

Her boer De ret smukt, min Kære! Charmant! Sagtens lidt høit oppe, men saa har De igien sund Lust, god Beslyning, prægtig Udsigt. Lidt indskrænket, men dog confortabelt. Åk ja, de unge Herrer have det godt, som kunne leve saadan ugeneert en garçon.

Viktor.

Teg ønsker dog intet heller, Herr Baron, end snart at ende dette Ungkarssliv.

Silberblume.

Det skulde De ikke, min Kære! Egtestanden koste forfærdelig meget. Troer De, jeg vilde være den Mand, jeg

er, hvis jeg i mange Aar havde maattet anvende mine Penge paa Huusholdning, Damepynt, og især Børneopdragelse, der bliver Aar for Aar dyrere? Den Gud giver Børn, den giver han Hiertesorg, pleiede min salig Fader at sige; og det var en fornuftig Mand.

Viktor.

Det twivler jeg aldeles ikke om, af det Lidet jeg kender til ham,

Silberblume.

Men lad os nu komme til vor egen Apropos! Har De nu ret studeret og fordybet Dem ind i min Billedsamling? Ikke sandt? De er falden i Forundring? De har slaæt Hænderne sammen? Ja, tit træffer man fortæffelige Sager, hvor man mindst venter det. Saaledes fandt man jo for nogle Aar siden en Correggio i Sverrig, ynklig naglet fast med Som til et Staldbindue, som et andet Bræt, mod Træekvinden. Jeg vil nu ikke dermed sige, at jeg har en saadan Hestelykke som Svensken; men sæt ogsaa, at det kun er Stierner af anden eller tredie Størrelse, såa er det dog al Wre værd. Der kan blive noget for min gode Viktor at lære; ogsaa at fortiene, naar Stykkerne skal restaureres og istandsættes.

Viktor.

Det gør mig ondt at skuffe Herr Baronens Haab.
Men De forlanger at vide min Mening, og jeg maa være
ærlig. Saavidt jeg kan skionne, er der ikke et taaleligt Stykke
i den hele Samling. Den er ikke fire Skilling værd. Men
Baronen har jo heller ikke givet meget meer for den.

Silberblume (Hidsig).

Hvad for noget? Før Skilling falder de 24 Rddsr.
3 Mk. 14 Sk.?

Viktor.

Nu, det Tab vil De let kunne bære.

Silberblume.

Det er en let Sag at skære en bred Rem af en an-
den Mands Ryg. Men De maa forlade mig, min Kære,
at jeg i slige Sager stoler meest paa min egen Dom. (Sagte).
Vi du fun, Knægt! det skal du faae betalt!

Viktor.

Teg overlader gjerne Kyndigere at domme; men siden
Herr Baronen forlangte det —

Silberblume.

Blot for at prove Dem, min Kære! Troer De ikke,

jeg veed, hvordan jeg skal bedomme mine egne Kunstsager? Men jeg vilde føre Dem paa glat Tis, jeg vilde see hvordan det havde sig med Deres Smag. (sagte). Skorsteensfeieren er af Rembrandt, og de tre fede Gratier af Rubens, det lader jeg mit Liv paa. (høit). Blot for at prove Dem! Dersor tillod jeg Dem ogsaa at male mit Billed. Jeg tænkte at opmunstre Dem til Flid, Grundighed; jeg vilde biderage til at giøre Dem lidt bekjendt. At egentlig Arbeidet skulde lykkes, kunde jeg ikke vente af en Begynder, der hverken har været i Paris eller Rom. Saa havde jeg da heller ikke været saa gal at love 200 Rdtr. dersor.

Viktor.

Jeg har ogsaa været i Rom Herr Baron.

Silberblume.

Saa? (sagte) Det var vel fra Høns floi op, til de floi ned. (høit). Har de kiendt Canova?

Viktor.

Jeg har endogsaa haft den Lykke at være yndet og opmuntrer af ham.

Silberblume (sagte).

O du Pralhans! (høit), Han har gjort min Buste!

Viktor.

Deres Billed er ogsaa færdigt.

Silberblume (forundret).

Allerede? Nu min Kære, det har de skyndt dem færdeligt med. Der har min gode Viktor uidentvivl jasset lidt. Det var ikke Meningen. Man fortiner ikke 200 Rdlr. med at jage et Portræt af i siorten Dage.

Viktor.

Teg har arbeidet derpaa over en Maaned, anvendt al mulig Flid, og alle Mennesker finde, at det ligner frappant.

Silberblume.

Mennesker? Hvad komme mig Mennesker ved, naar Talen er om mit eget Portræt? Teg skulde dog troe, det var noget, jeg bedst selv kunde bedømme. Og det siger jeg reent ud, hvis Billedet ikke behager mig, betaler jeg ikke.

Viktor.

Hvis Billedet er slet malet, og ikke ligner Dem, saa betaler De ikke.

Silberblume.

Men Ligheden skal jeg selv bedømme; og det kan heller ingen bedre end jeg; thi ingen kiender sig selv bedre. Cog-

nosce te ipsum, sagde en gammel Philosoph. Lad mig see!
Det skal være gjort i en Haandevending!

Viktor.

Det tvivler jeg ikke om! Til deres Dom behøver De
vist ikke to Secunder.

(Sætter Billebet frem).

Silberblume.

Ikke saa galt! Ikke saa galt!
Ikke saa galt, som jeg havde formodet.

Men to hundred Daler — for dyrt betalt.

(affsides).

End af Harne koger mig Blodet.

Viktor.

Ligner ei Ansigtet? Ligner ei Ho'det?

Silberblume.

Ikke saa galt! Ikke saa galt!

Men to hundred Daler — for dyrt betalt.

Viktor.

To hundred Daler siger ei stort,
For en Mand, som Grunkerne sanker,

Dog migaabne de Lykkens Port,
Dog mig smedde de Haabets Anker.

Silberblume.

Før en Begynder al Ære værd.
Flittig Streben bør man paaskionne.
Kienderen skal en Ynglings Færd
Strængt ei dadle, ædelt belonne.
Gem og tyve Rigsdaler, min Ven,
Wil jeg Dem som Accesit give.
Billedet her kan gierne blive,
Jeg forfoier mig bort igien.

Viktor (træder ham i Beien).

Ikke De kommer af Stedet, for
Deres Lovte De mig gientager.

Silberblume.

Ungdommen raser! Hør kun, hør!
Lad mig gaae, om Dem saa behager!
Ikke De saa forsøngelig bruse;
Dermed skräkker man bort sin Muse.
Hvis en Tonde Guld jeg forskrev,
Troer De, Ligheden større blev?

Viktor (med Foragt).

Nu saa siig da, hvad ligner ei?

Silberblume

(forlegen for at finde Fejl).

— Næsen ei stor nok finder jeg.

Viktor.

Næsen ei stor nok? (affides). Just saa stor,
Som en næsriis Næse bor være,
Spilet op af et taabeligt Voor.

Silberblume.

Diet ligner mig ei, min Kære!

Viktor (høit).

Diet? (som før). Seer han ei Dinene staae,
Intetsigende, kattegrae?

Silberblume.

Munden har ei det ødle Smil.

Viktor (affides).

Smiler ei Munden sed, som Sukker?
Snærpel, som paa de lakeerte Dukker?

Silberblume.

Det er ei i den store Stuul. —

Ikke dog Feil paa Feilene dyng!

Hvor er Panden, den mægtige, brede?

Viktor (som før).

Daler den ikke, som en Hede

Tyndt bevoxet med visne Lyng?

Silberblume.

Og saa har jeg jo kun een Haand!

Siiig mig, Ricere, hvor er den Anden?

Viktor (hosit).

Nei nu taber jeg reent Forstanden!

Det er en Kiender! En Mand med Haand!

(Begge).

Silberblume.

Ogsaa har jeg jo kun een Haand!

Viktor.

Det er en Kiender! En Mand med Haand!

(Luise kommer med sin Fader).

Møde lboe.

Hvilken Larm! Hvad foregaaer?

L u i s e (affides).

Intet godt mig Hiertet spaer.

S i l b e r b l u m e.

K i c e e , min er ikke S k y l d e n !

E n f o r fæng e l i g P a t r o n ,

T r y k k e t lidt paa K u n s t n e r b y l d e n ,

O v e r f u s e r min P e r s o n .

M i d d e l b o e .

H a r j e g e i a t s e e d e n W e

H e r r B a r o n v o n —

S i l b e r b l u m e .

N e t o p , jo !

D g h v e m e r d a D e , m i n K i c e r e ?

M i d d e l b o e .

L o m m e r m e s t e r M i d d e l b o e .

T e g e r V æ r t e n h e r i H u s e t .

(s e e r p a a B i k t o r) .

M e n h v a d f a t t e s — e r h a n g a l ?

S i l b e r b l u m e .

J a j e g t r o e r , h a m h a r b e r u s e t

E g o i s m e n s P e r i a l .

Middelboe.

Min Herr Viktor, jeg maa bede
 At De daemper Deres Vrede,
 I mit Huus ei bruger Bold.

Viktor (med Foragt).

Nei, nu er jeg ganske kold.

Middelboe.

Man ei trodser sig til Ere,
 Selvroes tienet kun til Spot.

Silberblume (Cassides).

Af en Haandværksmand at være
 Taler han sørdeles godt.

(Alle paa eengang).

Middelboe.

Dersom Billedet ei ligner,
 Bryllupet gaaet overstyr.
 Og vor Herre jeg velsigner,
 At min Datter Faren flyer!

Luise og Viktor.

Denne Ondskab intet lig ner!
 Sorgen kommer, Glæden flyer,

Dog min Skæbne jeg velsigner,
Skøndt min Maane staaer i Skyer.

Silberblume.

Billedet mig ikke ligner.
Tænk dog hvilket Eventyr!
Nei, min gode Smag jeg signer;
Manden er mig altfor dyr!

Viktor og Luise.

O Kærlighed!
Skal Grumhed dig forhaane?
Lykkens Sol du daler ned!
Giennem Skyen dæmrer Mattens Maane.
Vort veeg min Glæde! —
Ene skal jeg træde
I Aftengange,
Bud Nattergalens Sange.

Viktor.

Dens hulde Wise
Kun synger om Luise.

Luise.

Mig toner Bækkens Stemme:

Du ei din Viktor glemme!

Begge.

Elskende Hierter glemme?

Nei, hulde Maane, Vaarens Stemme,

Vi skal ei glemme!

Stedse vor Elskov mindes,

Og sikkert findes,

Snart — efter korten Frist —

Her — eller høst!

Silberblume og Middelboe.

Hvad Sværmeri!

Los Phantasie!

Maanskin og Grumhed, Blomster og Stierner!

Dømmende Hierner!

Naar bliver Ungdommen endelig klog?

Tører ei meer det poetiske Sprog.

De Elskende.

O Kærlighed —

De Gamle.

Hvad Sværmeri!

De Elskende.

Skal Grumhed dig forhaane?

De Gamle.

Løs Phantasie!

De Elskende.

Lykkens Sol, du daler ned,
Giennem Skyen dæmrer Mattens Maane!

De Gamle.

Maanskin og Zaarer!

De Elskende.

Ene skal jeg træde
I Aftengange —
Bud Matteringalens Sange.

De Gamle.

Blomster og Stierner,
Drømmende Hierner.

De Elskende.

Stedse min Elskov mindes —

De Gamle.

Naar bliver Ungdommen endelig klog,
Fører ei meer det poetiske Sprog ?

De Elskende.

Dg sikkert findes,
Snart, efter korten Frist, —
Her — eller hist.

De Gamle.

Hvad Sværmerie!
Los Phantasie!

Tonas (kommer).

Om Forladelse! Jeg frygter, jeg kommer til Uleilighed.

Viktor.

O nei, paa ingen Maade. Velkommen, Herr Tonas!

Silberblume (affides).

Velkommen! Siig mig hvem du omgaaes, saa veed jeg hvem du er. Men det er da intet Under, at en forulykket Maler holder sig til en fordrukken Poet.

Viktor.

Nu vil jeg lade Dem domme, Herr Tonas!

Silberblume.

Skal han domme? Nu saa Gud hielpe os! (afsides).
Han er saa beskænket, at man kan prikke ham paa Dinene.

Viktor.

Baronen finder, at dette Portræt ikke ligner ham.

Jonas.

Nu, deri kunde vel Baronen have Ret. Oprigtig talt,
jeg finder heller ikke, at Ligheden er stor, endere Viktor.

Silberblume (forsonet).

Nu der hører man! Det er en Mand, som forstaaer
sig paa Kunster og Videnskaber. Lad ham tale!

Jonas.

Det er idealiseret.

Silberblume.

Reent hentet ud af Luften! Vil jeg idealiseres, naar
jeg forlanger et Portræt, som skal ligne mig?

Jonas.

Nei, det er rigtignok at slaae ind i en aldeles modsat
Retning.

Viktor.

De holder med ham?

Silberblume.

Lad ham holde sig ved hvad han vil! Manden er frie,
og har traadt sine Borneskoe; han veed nok, hvad han gør.

Jonas.

Det Billed er altfor rodt i Kinderne.

Silberblume.

Ikke sandt?

Jonas.

Det har blaae Nine, og Baronens ere graae.

Silberblume.

Hører De?

Jonas.

Det venstre Øre er meget for fort, og det høire er
rent glemt. Det Billed har jo kun een Haand, og slet
ingen Been. Jeg veed Baronen er ingen Krobsling.

Silberblume.

Nei nu overdriver De Ben! Spas aparte! Jeg har
kun forlangt et Knæstykke.

Jonas.

En saadan Beskedenhed burde Maleren ikke have mis-
brugt. En Mæcen for Kunster og Videnskaber, som Herr

Baronen, burde været malet i naturlig, i det mindste i over-naturlig Størrelse.

Silberblume.

Saa gaaer jeg da, og repeterer, at intet forpligter mig til at betale et Portræt som ikke ligner mig. Havde Herr Viktor været artig, saa havde jeg, af egen Drift, givet ham en passende Douceur, men nu faaer han ikke en Skilling.

Jonas.

Maar Baronen kun bliver ved den Paastand, at De albeles intet Lignende finder i dette Billed —

Silberblume.

Den Erklæring vil jeg give ham, med mit Navns Underskrift.

Jonas.

Fortræffeligt, Herr Baron! Der paa Bordet er Ven Blæk og Papiir. Saasnart De har givet denne Erklæring, har min Ven intet at fordre. Det gør mig ondt, for min gode Viktor, men Retten maa have sine Giænge. Fiat justitia et pereat mundus!

Silberblume.

Pereat mundus! Det er solid tænkt! (Cassides). Hvor man

kan tage feil af Folk. Jeg troede, den Mand var en Fyldebøtte,
som kun duede til at giøre Vers; og saa er det en meget smag-
fuld Kunstdommer, som er paa mit Partie. (tager ham hen
i en Krog). Jeg takker Dem, Kjære! Kan De bringe mig
ud af denne Forlegenhed, saa har De at disponere over mig.
Det skal ikke komme mig an paa en Flaske Madera, eller
Cognac imellem.

Jonas.

Tusind Tak, Herr Baron! Hav nu den Godhed at
skrive, som jeg figer Dem til!

(Recitativ).

Jonas (dicterer).

Jeg Hannibal, Mathies von Silberblume —

Silberblume.

von *Silberblume.*

Jonas.

Har sluttet en Accord med Maleren Herr Viktor.

Silberblume.

Herr Viktor;

Tonas.

Og mig at male ordentlig og net;

Silberblume.

— og net;

Tonas.

Livagtig, som jeg staer og gaaer i Verden;

Silberblume.

— i Verden;

Tonas.

Hvorfor jeg loved ham to hundred Daler;

Silberblume.

— to hundred Daler;

Tonas.

Men da jeg finder dette Contrafei

Det allermindste ligner ei;

Silberblume.

— ligner ei;

Tonas.

Betaler

Teg derfor ei en Skilling;

Silberblume.

— ei en Skilling;

Tonas.

Om ogsaa hele Verden fandt,
At som et Eg et Eg det ligned grant.

Silberblume.

— ligned grant.

Tonas.

Men derimod ham gives den Bevilling,

Silberblume.

— Bevilling

Tonas.

Portrættet at beholde,

Silberblume.

— beholde;

Tonas.

Dg, da det selv ham hører til —

Silberblume.

— hører til,

Jonas.

At giøre dermed hvad han vil.

Silberblume.

— hvad han vil!

Silberblume (staaer op).

Hvis det kan giøre Sagen klar

Saa vær saa god.

(Crækker Viktor Papiret).

Viktor.

Hvad vil den gamle Nar?

Tillader at beholde han mit Eget?

Jonas.

Af ham min Ven er det alt meget.

Tag kun Beviset!

(Viktor tager det).

Jonas (høit og høitideligt).

Han med dette Brev

Fem hundred Daler Dem forskrev! —

Silberblume.

Teg faaer en Angst! Giv mig tilbage,

Giv mig tilbage mit Beviis!

Jonas.

Jeg skal ham saa ved Næsen tage,
At det skal øengste ham til Jis.

Middelboe (affides).

Hvordan vil Jonas dette mage ?
Hvad skader det Papirs Forliis ?

Viktor og Luise.

Ek smiler etter Glædens Dage,
Dg aabnes etter Paradis ?

(Alle paa eengang, hver for sig).

Viktor, Luise, Middelboe.

Ei jeg begriber hvortil han sigter,
Haab og Forventning, fylder min Barm.

Hvad har besluttet den venlige
lystige } Digter ?

Lillidsfuldt faste vi os
faste de sig } i hans Arm.

Silberblume..

Ekke begriber jeg hvortil han sigter,
Angst og Bespændthed fylder min Barm.

Teg vil ei frøgte den pralende Digter.
Børn og Poeter for intet gør Larm.

Jonas.

Maalet jeg træffer, hvorefter jeg sigter.
Over ham, Skicbne! dig ei forbarm.
O hvor det gotter den fattige Digter!
Bi Herr Baron, jeg skal holde Dem varm.

(De gaae).

(Giæstestuen i Værts huset).

Fire Giæster ved Driskeborde. Værtens skriver Regninger i en
Krog ved det lille Bord.

Første Giæst.

Det er saa kiedeligt at drikke uden at synge; skal vi
synge et Quartcordium; da vi dog ere samlede?

Anden Giæst.

Ja nok!

Tredie Giæst.

Bare vi ikke forstyrre Værtens i hans Regninger.

Fjerde Giæst.

Tager han feil, saa skriver han heller Summen for stor, end for lille, af naturligt Instinkt. Han taber intet derved.

Værtens.

Hvad sige De, mine Herrer?

Første Giæst.

Vi tale om Selvopholdelsesdriften.

Værtens.

Ta det er en meget god Drift, og ikke vanskelig at udøve. Gid alle Pligter vare ligesaa lette som den!

Første Giæst.

Den er undertiden vanskelig nok.

Firstemig Bise

(uden Accompagnement).

Vi vilde saa gierne lidt end være Børn,

Men ak, vi er aldrende Drenge.

Af Barndommens Rose kun stander en Tiern,

Hvor visne Smaablomsterne hænge.

Men naar vi drikke, men nydes din Sodme,

Da rødme
Bachus! de brogede Blommer;
Da kommer
Vaaren, med alle Kjærminder paa ny.
Modige Brødre! Sorgerne flye!

Værten (ved det lille Bord).

Duer ikke!
Naar vi drikke,
Lade vi Kjærminder fare.
Quassia og Kokleare
Kan sig skikke.
Visne Roser sat paa Viin?
Nei, den Smag er ikke min.

De fire Giøster (som før).

Vi vilde saa gierne lidt elskes iblandt,
Men Kjærlighed vender os Ryggen.
For straalte Solen fra hver en Kant,
Nu er det for koldt i Skyggen.
Men naar vi drikke, bestraalt af din Flamme,
Da ramme,

Amor, igien dine Vise.

Da smile

Yndige Glæder til os paa ny.

Motige Brødre! Sorgerne flye!

Værtten,

Duer ikke!

Naar vi drikke

Lade vi den Klynken fare.

Ægte gode Drikkevare

Sig forsvare.

Faaer man sig en Perial,

Før at bli'e sentimental?

Giæsterne.

Vi vilde saa gierne som Venner end gaae;

Med Narene Varmen fordrive;

Den Ene vil ikke den Ander forstaae,

Alt meer vi os fremmede blive.

Men naar vi ved Bægeret sidde tilsammen,

Da Flammen

Igien vore Hierter opfylder.

Da hylde

Gamle Fortrolighed Glæden paa ny.
Modige Brødre! Sorgerne flye!

Vært en.

Duer ikke!
Maar vi drikke
Hader jeg Bemodigheden,
Smægten og Koldblodigheden.
Graad i Viin? O Uforstand!
Heller spøde den med Vand!

Chor (lystig).

Vært, en Flaske Viin paa ny!
Evoe Bachus! sjunger i Sky!

Vært en.

Bravo! Der var ingen Anger;
Det var i den rette Gente!

Alle med Vært en.

Vært! en Flaske Viin paa ny!
Evoe Bachus! sjunger i Sky!

Første Gjæst.

Men hvad er det, den Veert sidder der og snakker,
mens vi synge? Maae vi ikke have No til vor egen Drikkevisse?

Værtens.

Med Fornoelse, I gode Herrer! Gid I vilde skraale,
saa man kunde høre Eder i den anden Ende af Gaden. Men
det skærer mig i Hiertet, at min gode Vin skal have den
skadelige Indflydelse paa Hælbreden, at I blive ganske for-
stemte, kleinmodige; nynne som I sang til Liig, med Dis-
sonanter, Oplosninger, Pianoforte, og vor Herre veed,
hvad det hedder; og undertiden saa sagte, at man troer at
høre en Mundharpe. Maar man drikker, mine Herrer, saa
maa man være lystige og enige. Det vil sige, man maa
skraale Alt i een Tone. Ingen bedrøvelige Betragtninger
giore; ikke bruge Winen, som et Campher= eller Chinapulver,
til at fordrive Forkoelse, eller standse Koldfeber med. Det
kan jeg altsammen takke den Poet, denne Jonas for. Ha-
duer ikke meer til at digte mine Drikkeviser. Giver jeg der-
for den Knægt Kost og Logie, for at han skal digte Liig-
psalmer for mine Gjæster?

Jonas (kommer).

Hvad er der? Hvad er det for Ølhuisnak? Hvad
har I mod min Vise? Er den over Jeres Horizont?

Bærtæn.

Jeg vil have Solskin, Herr Jonas! Ikke Maanskin.
Pimper jeg ikke saa godt, som I? Er min Næse ikke vio-
lettere end Jeres? Tracterer jeg ikke mine Giæster tit for
intet, naar jeg har en Kuus? Men dersor drikker jeg ikke
Forstanden bort og bliver nedslaaet; klynker ikke over for-
svundne Glæder. Der er, Gud fordomme mig, slet ingen for-
svundne Glæder til! Det er Luther Snak. Naar man er
glad saa er man glad; det er i Præsens!

Jonas.

Taalmodighed, Linze! Jeg skal snart giore Jer en
Vise, som den: "Da St. Peter vandred om, han til en
Büntapper kom;" eller som: "D maatte vi om tyve Nar
og flere."

Bærtæn.

Ta det lader I nok være! Det var i Danmarks lyk-
kelige Tider, da man skrev saadanne Viser. Men da drak
han ogsaa bedre.

T o n a s.

Kan J klage over min Drikken?

B e r t e n.

Naar J drikker, skal J ogsaa klake; risle lyftig,
som et Kildevæld, og ikke damppe dosig og taaget, som en
Mose.

T o n a s.

Nei hør, den Karl har min Tro god Phantasi!
Skade det er saadan en Klodrian, der ikke har lært noget;
og dog vil han give sit Ord med i Lauget, naar studeerte
Folk tale sammen.

B e r t e n.

Jeg er dog kommen ligesaa dybt i Kruset, som J,
uden Latin.

(rækker ham et Glas Viin).

T o n a s.

Nu, saa lad os da drikke Forlig!

(De klinke og drikke).

B e r t e n (til Giæsterne).

Bryder Eder ikke om vort Passiar, mine Herrer! Havde
jeg ikke den naragtige Karl, kunde jeg ikke leve. Jeg betrag

ter ham, som min Sen, som mit adopterte Barn! Jeg har lyft ham i Kuld og Kion; men det er en vanartig Dreng; han gior sin gamle Fader megen Hiertesorg.

Jonas.

Fa vist! Daarerne staae ham altid i Dinene, naar han taler om mig, som paa en Hund, der har faaet for meget raat Kiod. Men her nu Linze! — Et Srog et andet Alvor! I har jo havt Sorg; I skulde bære fort Flor om Hatten, eller om Albuen! Jeres Familievaaben, Jeres Stamherre er jo blæst ned af Huset inat, og har brukket sin Hals.

Vært en.

Det gør mig dog ondt; det kan jeg sige Eder. Min Fader gjorde sin Lykke paa de lange Reiser til Ostindien og Guinea, og satte sig siden her ned, som Gieestgiver. Til Grindring om sine Eventyr, lod han den store Drang-Utang male paa sit Skilt, med Underkrixt: I Bildmanden. Og den skrämmede dog ikke Åberne fra Huset; thi han havde god Næring, og jeg har havt ligesaa efter ham.

Jonas.

Men nu er Løkkesuglen, eller Klokkesaaret borte! Ma-

diken, som skulde faae Fisken til at bide paa, er gaaet af Krogen.

Bært en.

Teg tenker, Folk her i Byen kiende mig nu saa godt,
at jeg intet Skilt meer behøver.

Jonas.

Men de Fremmede, som reise her igienem ? En Krieb-
mand kan ikke undvære sit Firma.

Bært en.

Nu ja, saa kan jo den fattige Maler, derobre, male mig
eet igien ; saa faaer den Stymer dog en Styver at fortiene.

Jonas.

Hvad siger I, hvis han alt h a v d e malet Her et nyt
Skilt, meget bedre end det forrige ?

Bært en.

En Drang = Utang ?

Jonas.

Ta vist, en stor Abekat, eller Bavian, der gaaer paa
Bagbenene, og ligner et virkeligt Menneske ; med raget Skæg,
Klaeder paa, og fornemme Lader.

Bært en.

Men min forrige var nogen og lodden, med en Prægl
i Haanden.

Jonas.

Det stikker sig ikke meer. Abekattene have nu ogsaa
faaet Cultur, og see mere paa Artighed og Levemaade, end
andre fornuftige Folk.

Bært en.

Vil I nu have mig til at giette Gaader igien? Det
gider jeg sku ikke. Det er det for hædt til. Hvad vil I sige,
med Jeres Bavian?

Jonas.

Siiig mig først: Hvad holder I Baron Silberblume
for at være?

Bært en.

Jeg holder ham for en Esel, der har narret mig med
et Ørehoved Rødviin, jeg maatte forskrive ham fra Bordeaux,
og som han ikke vilde have, da det kom; hvorfor det blev
liggende og blev fordærvet; saa jeg arme Mand tilsidst, med
stort Tab, maatte sælge det som Vinædikke.

T o n a s.

W i l T h æ v n e T e r p a a h a m ?

V e r t e n.

J a med Fornoiesel, hvis jeg bare kunde; men det er en forslagen Skølm, som tager sig vel iagt! En Gnier af første Skuffe. En Armadil, som min salig Fader sagde, bedækket med Skæl fra Snuden til Haletippen.

T o n a s.

S i i g ikke det! Silberblume har ogsaa sit omfindtlige Sted, ligesom Rhinoceros, Crocodillen, Achilles og den horrede Sigfrid. Han er forstengelig, og vilde tage det forbandedt ilde op, hvis han skulde giøre Dieneste paa sin gamle Alder, og staae Skildvagt, for en nedblæst Abekat.

F o r s t e G i æ s t.

H v a d m e n e r D e , k i æ r e T o n a s ? S i i g os , h v a d h a r D e f o r ?

A n d e n G i æ s t.

S i k k e r t e n g o d S p o g !

T o n a s.

K o r t o g g o d t ! D e t e r g a a e t d e n s t a k k e l s V i k t o r m e d B a r o n e n , l i g e s o m v o r V e r t ; k u n a t d e n f a t t i g e M a l e r i k k e

saa godt kan taale Skaden. Desuden er det muligt, at Baronen dengang var uskyldig med Linze, og da det virkelig var et Ørehovede Vinædikte, du vilde pakke ham paa.

Værten.

Her! kom mig ikke med saadan Snak; saa bliver jeg saa Gud alvorlig vred.

Jonas.

Men det kommer nu ikke her ved. Nø, Silberblume har bestilt sit Portræt hos Viktor, for 200 Rdlr.; men da det er færdigt, fortryder det ham. Accorden er, at han kun skal betale, naar han selv finder det ligner; han figer altsaa, det ligner ikke, og vil ikke betale. Denne Lumpenhed sætter den stakkels Maler i sterste Knibe. Paa disse 200 Rdlr. beroer hans Bryllup og Evigerfaderens Samtykke. Billedet er ypperlig malet, og ligner den gamle Synder frappant. Men hvad hielper det, naar han nægter det? Og hvordan præsse Tilstaaelsen ud af ham, uden ved en Prostitution?

Første Giæst.

Ha, nu gaaer der mig et Lys op.

En anden Giæst.

Fortræffeligt!

Værtten.

J vil altsaa?

Jonas.

Viktor har laant mig Portrættet. Siden Silberblume
 paastaaer, at det ikke ligner ham, kan han jo intet have
 imod, at vi finde, det ligner en Abekat, en Drang-Utang,
 som det desuden virkelig ogsaa gjør. Vi hænge altsaa Por-
 trættet op uden for Værtshuset, istedet for det nedblæste
 Skilt, og neden under skrive vi: J Bildmanden! ligesom
 paa det andet.

Giæsterne.

Oppergaard!

Værtten.

J er en Fandens Karl, Jonas! Hvad det Menneske
 kan hitte paa! Mig synes alt, mit Ørehoved Viinædike bli-
 ver til sod Mallaga, ved denne Tanke. Men troer J, det
 gaaer an? Vil han ikke giøre Optoget, klage over at vi
 have prostitueret ham? Har J Vidner paa, at han har
 protesteret mod Ligheden?

Jonas (trækker ham Papiret).

Teg har hans egen Haand derfor. Der kan I læse !
Med sit Navns Underskrift, erklaerer han, at Billedet slet ikke
ligner, og giver Maleren Tilladelse at giøre dermed, hvad
han vil.

Vært en.

Ta saa skal han saa Gud ogsaa hænges in effigie, in-
den Sol gaaer ned.

(Mebvens Vært en og Giæsterne læser i Beviset, henter Jonas,
det nedblæste Skilt, og Silberblumes Billede).

Jonas.

See her ere begge Portrætterne. Maae de nu ikke til-
staae, at der er en overordentlig stor Familielighed ?

Første Giæst.

Bare han ikke taber Forstanden derover.

Jonas.

Hvordan skulde en Ubekat tage Forstanden ?

(Vært en trække det gamle Skilt ud af Stangen, og stikker den
i Hagen paa det ny).

Første Giæst.

Men ved denne høitidelige Leilighed, Jonas, maae De

holde os en lille Inaugural-Tale, og det paa Vers, at alting kan skee under gode Auspicier.

(rækker ham et Glas Viin).

Tonas (drikker).

Belan da! Saa hører andægtige til, og sjunger i Chor,
naar jeg giver Eder et Vinke.

(Han tager det gamle Skilt i Haanden, og siger):

Du gamle Dyr, som lang Tid hang,
Naar Stangen peeb og Skiltet sang,
Sorthaarede Drang-Utang!
I heden Sol, kold Blæst og Regn,
Bud Mat, ved Dag, kiendt i vor Egn;
Som lokked Bonden til dit Skul,
At faae sin Dram, og ticeret Hiul;
Og Borger, Herre, fornem Frue,
Til Kaffe, Viin, i bedre Stue;
Du nok har tient, gak i din Grav!
Din Fætter løser dig nu af.

Chor

(i langsomme høitidelige Toner).

Du nok har tient! Gak i din Grav!
Din Fætter løser dig nu af.

Jonas

(tager det ny Skilt).

Nu, Herr Baron! i Veit og Wind
 Svei lyftig om, løk Giæster ind!
 De ynder just ei Giæstfrihed,
 Er noget, som vi alle veed;
 Men vink kun gammel, vink kun ung!
 Her gaaer det ei af deres Pung.
 Den har ei mindste Skilling savnet;
 De faaer kun Rosen, bør' kun Navnet.
 Og nu aften, i Procession,
 Med Husets høie Skytspatron!

Chor (som før).

Og nu aften, i Procession!
 Med Husets høie Skytspatron.

(Jonas gaaer ud med Skiltet, de følge ham).

Tredie Handling.

(Hauge).

Luiſe
(alene, under et stort Valnøddetræ).

Hulde No! du mig forlader,
Sorgen trykker Modet ned,
Taber jeg en elsket Fader,
Bud min Viktors Kærighed?
Bolig, fra min Barndoms Dage,
Skal jeg stedse dig forsage?
Eller Den i Ungdoms Aar,
At — for hvem mit Hierte flaaer!

Nei, jeg min Fader skal rose!
Han har mig kær.
Fra jeg var lille, var jeg ham nør;

Han vil mit Duske bonhore.

Kæledægge jeg var paa hans Knæ,

Under det gamle Waldneddetræ.

Hellige Træ! der staaer du endnu.

Hielp mig da du!

Hielp mig, du Alf, i de skyggende Grene!

Gædrenes Hierter ei sig forstene;

Smelte vil jeg hans Bryst!

Datterlig Omhed skal sig forene

Saligt med Kærligheds Lyst!

Middelboe (kommer).

Nu Mamsel? Hvad staaer hun der og sukker over?

Nu er hun jo lykkelig.

Luisse.

Endnu ikke, Eicere Fader, men jeg haaber at blive det.

Middelboe.

Ta vist! Naar nu den fordrukne Poet, med nogle
Uglspilsstreger, har trunget Baronen til at kiobe det mislyk-
kede Portræt, og giort os til en Fabel over hele Byen, saa
er jo Contracten opfyldt, og saa kan I givte Jer. Men
hvem der ikke kommer til Bryllup, hvem der aldrig sætter

sin God inden for Eders Dore, det veed jeg nok. Medgivt skal du faae. Udskyret skal du blive! Jeg har sørget som en Fader for dig hidtil, og du skal ikke gaae tomhændet ud af mit Huus. Jeg skal dele ørligt med dig. Du skal ikke komme til at lide Nod, saa længe jeg lever, og naar jeg er ded, kan du tage den Smule der er, du er jo mit eneste Barn. Men det vil kun lidt forslaae, naar ikke Bindskibelighed, Dygtighed og Orden komme til. Og det vil vel ikke vare længe, før Maleren gjør sin Ven Poeten Selskab, svirrer paa Børtschuus, og lader sin stakkels Luise sidde. Saax besøger du mig vel engang imellem, naar jeg ogsaa sidder alene under dette gamle Træ, ryger min Pipe, og fornøier mig — over mit store Meerskums Pipehoved; det Eneste, jeg har tilbage at more mig med.

L u i s e.

O Kiære Fader! Ved dette gamle hellige Træ, hvor du først lærte at kiende min salig Moder, hvor hun sad og ammede mig lille Slut, og siden lærte mig at stave, sye og strikke; hvor jeg saamangen Morgen og Aften kyssede din Haand og sagde dig god Morgen og god Nat, hvor vi i de hede Dage hver Sommer, usd vort lille Maaltid sammen; —

besværger jeg dig: overvind det Nag, du bærer til den stækels Viktor, og lad den føle, ugrundede Mistanke om hans Uduelighed fare!

Middelboe (mildere).

Jeg har ingen slette Tanker om Viktor, som Menneske betragtet. Det er en kion Knos; og det er jo det, Pigerne see meest efter. Det er ogsaa en god Karl i Grunden; men han driver en brodlos Kunst, som han ikke engang er voxen; og det ørgrer mig.

Luise.

Han forstaar sin Kunst, og den er ikke brodlos. I vore Tider, Kiære Fader, kan en duelig Maler maa ske bedre fortiene sit Brød, end mangen en Kiøbmand, hvoraf der er alt for mange, og hvoraf de fleste spille Bankerot.

Middelboe.

Men det gior Kapitain Wellmann ikke. Han sidder varmt inden Døre! Ham skulde du taget, saa havde du været vel forsynet.

Luise.

Og ved Gud, Kiære Fader, du har selv aldrig ret funnet side ham, eller befundet dig vel i hans Selskab. En for-

fængelig Pebersvend, pengestolt, titelstolt og vranten. Var det noget for dig, du rafse Mester? med det muntre Blod, med Kraft i alle Sener, der har bygget saa mange af Byens Huse, hængt diu Blomsterkrands i Sparværket, holdt en Tale derover, som Mestersvend, drukket dit Glas ud og fastet det over Hovedet, paa den tilkommende Slagts Vel-gaaende.

Middelboe (afsides).

Den Fandens Tos! Nu begynder hun at spille de Trumfer ud, som hun veed, jeg ikke kan stikke.

Luise.

Kan du huske, da du vilde prove Styrke med Kapitainen, ved Forpagterens Bryllup sidst, og trække Krog med ham? Han blev saa vred som en Tydsker og saa rød som en Krebs, fordi du trak ham over Bordet.

Middelboe.

Ta, hvad bildte den Kreemmer sig ogsaa ind, at kunne hamle op, mod en Tommermand?

Luise.

Biktor havde du ikke trukket over Bordet.

M i d d e l b o e.

Det skal du ikke sige! At færdes med en Pensel, styrker ikke Kæsterne stort meer, end at bruge en Skroddernaal.

L u i s e.

O Fædre Fader! Den hele Uenighed kommer af en Misforstaelse. Du skal blive overbevist om, at Viktor er en god Maler. Det er en stor Fejl af ham, at han er blevet saalænge her i denne lille Kiossted, og har sat sit Lys under en Skieppe.

M i d d e l b o e.

Hvem Dicølen forbyder ham, at sætte det i en Lysestage? Hvorfor bliver han her? Hvad vil han her?

L u i s e.

See mig, vilde han! Elske mig og vinde mit Hierte.

M i d d e l b o e.

Og du vil endelig have ham til Mand? Det kan du jo! Naar Billedet bliver betalt, har du mit Samtykke!

L u i s e.

Nei, ikke paa den Maade. Jeg vil ikke opgive min Fader, for at vinde min Elske.

M i d d e l b o e.

Nu vil du vel bilde mig ind, at en Pige giver Slip
paa sin Elster, for at tiene sin Fader?

L u i s e.

Det er dog min Hensigt, hvis du ikke ynder og agter
ham. Jeg vil ikke have en Mand, som min Fader for-
smaaer. Der har du min Haand derpaa! Bliver det ikke
almindelig erklaadt, at Viktor er en duelig Kunstner, saa
slaaer jeg op med ham.

M i d d e l b o e.

Og det siger du saa rast?

L u i s e.

Ta just rast! Jeg er en rast Haandværksmands Datter.

M i d d e l b o e.

Falske Pige! kommer atter
Med dit Smigreri du het?

L u i s e.

Fader! ei forskyd en Datter,
Som har dig til Doden kiært.

M i d d e l b o e.

Oliv da rolig her i Hiemmet!
 Gi din Fader dig forskied.
 For at folge kun en Fremmed,
 Styrter du dig selv i Nod.

L u i s e.

Qvinden maa sit Hiem forlade,
 For at folge tro sin Mand.

M i d d e l b o e.

Kicerester gier Haabet glade,
 Egtestand er Kummerstand.

L u i s e.

Gjorde dig min Moders Kummer,
 Naar hun smilte ved dit Bord?

M i d d e l b o e.

Nei! — først da i Dodens Slummer
 Hun forsvant i sorten Jord.

L u i s e.

Hvorfor skulde da Luise
 Ikke være Niktors Trost?

Maa hun ikke ogsaa vise,
At hun har et ærligt Bryst?

M i d d e l b o e.

Stakkels Fædre, troer ei Freden!
Eders Døtre fra Jer gaae;
Snart de flyve bort fra Neden,
Naar de Dunn paa Vingen saae.

L u i s e.

Trofæk flygter ei fra Neden,
Den vil ei fra Hjemmet gaae.
Kan ei født, med Kærigheden,
Barnlig Kærighed bestaae?

(De gaae ind).

(Den mørke Lade).

To Tienere bringe Baron Silberblumes Marmorbuste og
sætte den paa et lille Bord.

Første Tiener.

Hør kan den godt staae i Ro, til Han selv kommer.

Anden Tiener.

Den er jo kommen fra Italien. Hvad er det for en Tingest? Skal det være et Mandehoved?

Første Tiener.

Ta det forstaaer sig. Seer du ikke —

Anden Tiener.

Hvem kan see i dette Tusmorke?

Første Tiener.

Saameget kan du dog see, at det er et Menneskeansigt. Der sidder jo Nøsen oppe mellem begge Øjnene, og Munden strax under Nøsen; og Hagen kraas under Munden.

Anden Tiener.

Ta den gior ogsaa. Men hvorfor er det saa hvidt alt sammen? Jeg troer den er af Fjeldsteen eller Meerifikum.

Første Tiener.

Jo nu skal du nok see, at man gior saa store Meerifikums Hoveder. Det er af Marmor. Den Gamle har odt 2000 Specier paa det Lapperi.

Anden Tiener.

Han gaaer i Barndom, det gamle Halehoved. Øde saamange Penge paa det Fias! Og saa kniber han igien paa

Tjenestefolkenes Lon, og andre Fornødenheder. Hu, det seer
grueligt ud, som en Dødning! Dinene ere brustne i Ho-
vedet paa ham. Han har ingen Dienstene.

Første Tiener.

Kiender du ham da ikke?

Anden Tiener.

Hvor skulde jeg kiende ham?

Første Tiener.

Det er jo vor Herre!

Anden Tiener (holder Hænderne).

Herre Gud, er det vor Herre? Saadan som de fore-
stille sig ham, ude i de katholske Lande?

Første Tiener.

Flynder! Det er vor Husbond, siger jeg dig! Ba-
ron Silberblume.

Anden Tiener.

Da ligner det ham sku slet ikke, det kan jeg sige dig.
Man kan ogsaa giøre et Skarn Uret; og man maa nu sige
hvad man vil, om den gamle Peer Mittengrym, saa er han
dog kionnere, end dette kalkede Tjæs.

Første Tiener.

Ta det er jo ogsaa kun af Marmor. Men naar der
kommer Farve paa Kinderne, naar det faaer sværtede Dien-
bryne, Stene i Dinene og Klud om Halsen, saa kommer det
sig nok. Gaae nu og giv Ole Brevet, at han kan flye Ba-
ronen det.

Anden Tiener.

Bare den dumme Dicovel ikke taber det paa Veien.
Han pleier jo altid at løbe med Liimstangen.

Første Tiener.

Gid han vilde! Maar han engang ret begik en dum
Streg, saa kunde han dog komme af den Gamles Kridthuus,
eg en Anden faae et Ord med at sige.

(De gaae).

Ole

(Kommer lystende ind, med en lang Stang).

Hvad snakke de om Kridt? Hvor veed de, at jeg kom-
mer med Stangen? Har I nu atter opstillet noget der, for
at giore mig bange? De dumme Knægte! — Men grueligt
seer det ud, det er vist. Og hvis jeg ikke havde større Cou-
rage! Men bi kun! Det skal I faae betalt.

I troer at giøre Ole hænge,
 Naar stundum i de mørke Gange
 I stille noget Høesligt op. —
 Nei see den kridnehvide Top!
 Den staarer livagtig der, min Sandten,
 Som salig Herre Commandanten,
 Der i Comedien blev Gjæst.
 Men denne her er ei til Hest!

Det er dog felsomt med at frygte!
 Jeg veed, jeg snakker i en Lygte;
 At ingen Aander er paa Jord,
 Og dog er Frygten ligefor.
 Hvad hielper det vi er Maskiner,
 Naar Trolden følt i Mørket griner?
 Men jeg min Herre lystre vil,
 Og modig med min Stok slæe til.

Ei Ole taaler, man ham spotter!
 I veed vel ei, at han slog Potter
 Til Fæstelavnens bedst itu?

Og ligesaa jeg agter nu.

(Han paaer Busten for Panden med sin Stang, saa den falder i Stykker).

Nu sik du andet her at vide.

(undersøger Stumperne).

Ha ha ha ha! Den var af Kride!

Maar kun man bruger sin Forstand,

Saa strækker ingen Bussemænd.

(Han gaaer).

Pladsen udenfor Værtshuset.

(Baron Silberblumes Portræt hænger som Skilt).

Chor

Caf de forsamlede Mennesker)

Ha ha ha ha! Et herligt Skilt.

Hos hvem har Vært'en det bestilt?

En Ubekat blandt Dyrene

Meest findes lig et Menneske.

En Bavian af første Slags!

Man kiender ham paa Limen strax.

Velkommen her! Lyd hoit vor Sang!
Til Noes for vor Drang = Utang.

Silberblume (kommer farende).

Jeg hører her — mig er fortalt —
Hvad seer jeg? Himmel, Jord, Gevalt!
Uhørteste Dumdriftighed!
Paa Timen strax med Skiltet ned!
Troer I, jeg har mig foresat
At hænge her som Abekat?
Men bier kun — i Pokkers Navn!
Jeg skriver strax til København,
Derpaa I visse være kan!
Den hele By blier sat i Band,
Og Værten selv for Døren hængt,
Som først han havde mig tiltænkt!

Chor.

Ha ha ha ha! Et hærligt Skilt!
Hos hvem har Værten det bestilt?
En Abekat blandt Dyrene
Meest findes lig et Menneske!

Vært en (til Silberblume).

Hvad synes Herren om min Kat?
 Den gamle blæste ned i Nat.
 Til Lykke fandt man strax en ny,
 Som Maleren mig kunde flye.
 Vel sandt, den gjør lidt sure Miner.
 Maaskee af Wedikken den griner,
 Hvortil isfor den, ikke fin,
 Forvandled mig min røde Niin.

Jonas kommer med Middelboe, Luise
og Viktor.

Jonas.

Hvilken Larmen, hvilken Stimlen?
 Såg hvad foregaaer i Brimlen?

Silberblume.

Nu forstaaer jeg! Vært og Giester!
 Alle Drukkenholtes Mester!
 Du forbistrede Poet,
 Strap beklaed hvad der er skeet,
 (griber ham i Kiolekraven).

T o n a s.

Teg staer ikke her for Skænken.
Glem Anstændigheden ei.

S i l b e r b l u m e.

Strax tilstaae, paa Pinebænken,
Stial du ei mit Contrafei?

T o n a s.

Contrafei? Det Contrafei,
Veed De noø, Dem ligner ei.

S i l b e r b l u m e.

Ligner det Portræt, for Fanden,
Da en Abe? Svar mig! Hvad?

C h o r.

Som een Draabe Vand den anden;
Som eet Blad, et andet Blad.

S i l b e r b l u m e.

Teg forstaer halvqvædet Wise.

(sagte).

Maa i sure Ebler bide,
Redde min Honneur i tide.

(høit og venlig).

Vil Herr Viktor, Jonas spise
 Hos mig paa Torsdag, saa skeer mig en Gære!
 Jeg dem venter beggeto.
 Døgsaa Dem, Herr Middelboe!
 Voerten er saa god at være
 Skaffer, ved vor lille Fest,
 Og han kommer selv, som Gæst.

De Indbudne.

Megen Gære! Megen Gære!

Silberblume (til Viktor).

Billedet deroppe, Kjære,
 Tag kun ned! Jeg det betaler
 Med to hundred Rigsbankdaler.

Jonas.

Billedet? Nei, Herr Baron,
 Kunstsens ødle Skytspatron!
 Billedet har Bisald fundet,
 Det sit Publikum har vundet,
 Det er steget i sin Priis.

Chor.

Billedet har Bisald fundet,

Det sit Publikum har vundet,
Det er steget i sin Priis.

Silberblume (Cassibes).

Ak, nu blier mit Blod til Jis.
Mine Lemmer sig forstene.

Jonas.

Fire hundred til det Ene
Lægge De høimodigt vil,
Da Dem Skiltet hører til.
Flur det synker fra sin Høengsel
I en Fart, til Jorden brat.

Silberblume.

Ak! jeg har en stor Forlængsel
Efter denne fieldne Skat.

Chor.

Ak han har en stor Forlængsel
Efter denne Abekat.

(Han tager Pengene af en Brevtasse og giver dem til Jonas,
som etter rækker Viktor dem; men denne vægrer sig ved
at tage derimod).

Dle (kommer forstyrret).

Herre! der et Brev er kommen, —
 (Men nu maa jeg dog fortælle ;)
 Nok, jeg har det her i Lommen ;
 (Nei den Galskab maa jeg mælde !)
 Her er Brevet, sendt fra Manden,
 Ham i Rom, jeg veed ei hvilken ; —
 (Men saa kom de med den Ander,
 Med det skaldede Skabilken).
 Brevet er paa romersk skrevet. —
 (Men saa holdt jeg gode Miner) ;
 Seer De Herre! der er Brevet!
 (Tænkte vi er kun Massiner) !
 Sagtens De det dyrt betaler !
 (Kom igien med Narrenykker!)
 Fire tusind Speciedaler ! —
 (Og saa slog jeg den i Stykker !)

Chor.

Hvilket Virvar! Hvo vel finder
 Traaden, i den Labyrint?

Dle.

Det er altid mig til Hinder,
Naar jeg snakker for gesvindt.

Silberblume.

Tal distinkt og tydeligt min Son! Dette Brev
fik du —

Dle.

Fra de forbistrede Spottesugle; men de vogte sig nok,
for at komme saadan en anden Gang.

Silberblume.

Hvordan det? Forklar dig! Gior Nede for dig, med
Tydelighed og Orden.

Dle.

Akkurat som Baronen befalede! Som sagt, saa skeet.

Silberblume.

Skulde dette Brev maaskee være fra Canova? Mig
syntes Drengen talede om min Buste, men det var saa for-
plumret, og jeg var selv saa forvirret, at jeg ikke har for-
staet det Bitterste. Er Busten kommen, min Son? Saae
du Billedet, Dle?

Ole.

Ja vist saae jeg det gamle, vanskabte Skabilken, oversmurt med Kridt i Ansigtet. Men Baronen kan troe, at jeg, efter høie Ordre, gav det en Kindhest, saa det aldrig gior skadelige Folk bange meer.

Silberblume.

Himmel — min Buste!

Ole.

Nei, jeg taler om Hueblokken, som de allerhelvedes Knægte igien havde stillet op i Laden, for at skremme Livet af mig.

Silberblume.

Hvem spørger om Hueblokken? Noget om Busten vil jeg vide.

Ole.

Ja det er det samme! Den følger formodentlig i Brevet. Men Baronen tager dog ikke unaadigt op, at jeg har slaaet hans Skabilkenhoved i Stykker?

Silberblume.

Nei det siger ingenting. Det stod fra den Tid, jeg

brugte Paryk; nu bærer jeg mine egne Haar, og bryder mig ikke meer om det gamle Stavør.

Dle.

Saa er da den Skade glemt?

Silberblume.

Dg tilgivet! (Læser uden paa Brevet): All' illustrissimo Signore. — Bare jeg kunde forstaae dette Brev. Det er italiensk, altsaa har vist Sagen sin Rigtighed. Man glemmer saa let et Sprog igien, naar man ikke over sig. Og nu er jeg desuden saa fortumlet i mit Hoved. Gid der var En, som kunde hielpe mig.

Tonas.

Er det et italiensk Brev, Herr Baron, som De ikke kan komme ud af? Saa skal jeg strax oversætte Dem det. De veed, jeg gaaer Dem gierne til Haande.

Silberblume (sagte).

Ud af det, kan jeg nok komme, gid jeg bare kunde komme ind i det. (Høit). Ja, vil de oversætte mig det hoit og flydende, paa godt Dansk, saa skal De have Tak. Ikke for min Skyld; thi jeg forstaaer præktig italiensk; men for at disse gode tilstædeværende Folk kan høre, hvor hoit en

Landsmand, med Smag og Indsigter, bliver agtet af Fremmede i Udlændet; saa at de kunne lære, at skjonne paa deres Eget, og ikke foragte hvad der er Hjemmegjort.

Jonas

(Som har aabnet Brevet og læst deri).

Brevet er fra den rige Banquier Torlonia i Rom.

Silberblume.

Af, min Hiertensven, Marquis Torlonia.

Jonas.

Han sender Dem Deres Buste, med et Par egenhændige Linier fra Canova.

Silberblume.

O lad os høre dem! Lad os høre dem!

Jonas (læser):

"Herr Baron! Hermed har jeg den Øre, at sende Dem Deres Buste, men Pengene ønsker jeg ikke derfor."

Silberblume.

O den Hædersmand! Han sender mig Pengene tilbage. Ja det er en Kunstmester, ligesaa udmærket fra Karakterens og Hiertets, som fra Geniets Side. Det er almindelig bekjendt.

Tonas (læser videre).

"Tilfældigiis lærte jeg for tre Aar siden i Rom at kende en ung fattig Landsmand af Dem, Maleren Waldemar Frederik Viktor, et fortøffeligt Menneske, med ypperlige Anlæg."

Luise.

Himmel, min Ven!

Viktor.

Luise!

Tonas.

"Jeg har hort af reisende Danske, at den vakre unge Mand kun skal slæe sig maadeligt igennem; da der nu intet er rimeligere, end at rige Folks Penge blive i Landet, for at understøtte værdige Landsmænd, saa beder jeg Dem, Kære Herr Baron, at sende min unge Ven Viktor disse 2000 Scudi, til Understøttelse paa hans Bane i Fremtiden, og til Grindring om hans gamle Ven Canova."

Alle.

O herligt! Ypperligt!

Silberblume (affides).

Jeg gaaer i Jordens af Sorg!

Viktor.

Teg er saa lykkelig, at jeg ikke veed at finde Ord til min Glæde. O min Luise, denne betydelige Sum sætter os i Velstand. Men disse 400 overcomplette Rigsdaler, for Portrættet, kunne vi ikke modtage.

Silberblume.

Nu saa giv mig da i det mindste dem tilbage!

Jonas.

Ikke saa Gud en Skilling, skal han have. Seer De Herr Baron? Portrættet hænger deroppe endnu! De veed Betingelsen. Vil ikke Brudeparret have Pengene, saa skal de uddeles til de Fattige i Sognet. Men de skal ikke spises op! Det paastaar jeg. Der skal kiosbes Viin deraf! God gammel kraftig Rhinstviin, som den, i Kælderen paa Rosengård, til Syge, Svage og Sengeliggende! De skulle drikke Brudeparrets Skaal, og blive sunde og friske igien.

Silberblume

(Som har staat i dybe Tanker).

Lad dem kun triumphere, høvere og jubilere, saa meget som de ville. Jeg har dog Busten. Det er Canovas Arbeide; og dersom han — (hvad vel kunde skee, thi han har

en svagelig Helbred) — døde i Dag eller i Morgen; saa skulde jeg nok vide at faae mine Penge ud deraf igien. Han har taget mig af, med bart Bryst og rundt Haar. Jeg kan udgive Busten for at være en gammel romersk Imperator eller Consul, saa klobe Liebhaverne den strax.

Baronens to Tienere komme.

Første Tiener.

Ak Herr Baron! Vi nodes til at bringe dem en besdrovelig Efterretning.

Silberblume.

Hvad for noget?

Første Tiener (peger paa Øle)

Der staer Forbryderen! Han har slaaet Busten for Panden, som det kunde været en Stud, eller en Fæstelavnsjydepotte. Den er gaaet i to Stykker.

Tonas.

O saa kan den jo klinkes igien!

Silberblume.

Nu staer jeg som Lear paa Heden, og er nær ved at gaae fra min Forstand.

Ton a s.

Saa maa vel Ole være Hofnarren her?

Silberblume.

Barbar! du Busten sonderslog?

Det vil min Helsen knække.

O l e.

Jeg den for et Skabilken tog,

Som skulde mig forskække.

Silberblume.

Og der! Der hænger mit Portræt,

Som Abekat og grimer.

O l e.

Af trost sig, Husbond! Mindes ret:

Vi Mennesker er kun Maskiner.

Silberblume (fortvivlet).

Jeg søger Gensomhedens No,

Bil Verden Ryggen vise.

(gaaer).

Gjæsterne (synges efter ham).

Glem ei at vi paa Torsdag jo

Skal hos Baronen spise.

Silberblume

(kommer tilbage og siger til Værtten).

Glem heller ikke, at tage Skiltet ned!

Værtten.

Frygt ikke, Herr Baron! Jeg hænger maaskee slet intet op igien. Jeg er kied af at være Vært; jeg staer mig godt nok, til heresterdags selv at være Giest og lade mig opvarte. Det er meget muligt, at naar De om nogle Aar kommer til Roeskilde, og spørger om Værtshuset "I Bildemanden," er der ikke en Moders Sæbel, der kan sige Dem hvor det var.

(Silberblume gaaer).

Chor.

Saadan nu til fælleds Glæde

Altig gik retfærdigt til.

Lad den gamle Synder græde!

Snart hans Guld ham troste vil.

Viktor ikke skal forlise

Sin Luise.

Viktor (omfavner hende).

Min Luise!

B e g g e.

Elskete Viktor! — Min Luise! —
Undigt Skinner Glædens Sol
Paa vor unge Martsviol!

J o n a s.

Han skal gode Tavler male,
Som hans Landsmænd skal betale,
Understottes bør hans Flid.

V i k t o r og L u i s e.
Endt er nu vor Kummerstid.

V æ r t e n.

Teg vil deres Bryllup holde!

M i d d e l b o e.

Teg vil bygge dem et Huus.

J o n a s.

Teg vil driske mig en Huus,
Til Triumf, mod alle Trolde!

C h o r.

Kunsten sin Belønning fandt,
Kærligheden Seier vandt!

Overileseen.

Personerne.

Tørgen Grenaa, gammel Advocat.

Alfred, hans Brodersøn.

Frøken Camilla Blumau.

Philippa, hendes Veninde.

Justitsraab Blumau.

Eline, hans Datter.

En Gartner.

Morten Preen, Biørnetrækker.

Seremias, hans Broder.

Justitsraadens Tiener.

Advocatens Tiener.

En Onkel.

En Moster.

Chor af Blumans Familie og Greenaas Clienter.

Scenen er i København.

Første Handling.

Kongens Hauge, ved Enden af Ravaleergangen. Hercules-
Lysthuset i Baggrunden.

Camilla. Philippa. Eline.

Alle Tre.

Svalt i Haugens grønne Gange,
Under Lindetræets Blade,
Øs indbyder kiole Sæde,
Skyggefulde Blomstervraa !
Hulde Flora ! vore Sang
Øfse vi dig alle glade.
Du, som skænkte denne Glæde,
Du vil ei vor Tak forsmaae.

Eline.

Alt for eensomt og forborgen
 Gaaer man her, i aarle Morgen.
 Aftenstunden
 Kalder Venner først til Lundten.
 Da man sig at træffe veed.

Camilla og Philippa.

Hiertet søger Eensomhed.
 Os den Stoien glæder ei!
 See Violen
 Trives ei ved Middagsolen,
 Blaaner paa sin Skyggevei.

Eline.

Paa Violens blege Larve
 Giver jeg kun lidet Agt.
 Lueliliens Flammesarvè,
 Astren, Malven i sin Pragt,
 Passe sig til Høitidsdragt.

Camilla.

Ingen Blomst, om nok saa ringe,
 Dog Naturen selv forsmaer.

Philippe.

Willigt, at vi Flora bringe
Tak, for den nyfødte Baar.

Alle Tre.

Hulde Flora! vore Sange
Offres dig, i Lundens Gange,
Hvor de friske Blomster staae.
Hen vi for dit Altar træde.
Du, som skænkte denne Glæde,
Du vil ei vor Tak forsmaae.

Eline.

Sangen tager sig virkelig godt ud i det Grenne. Der
er dog ingen, som hører os?

Philippe (sagte).

Det er just det, hun ønsker (høit). Nei, det er For-
delen af at gaae her saa tidlig.

Eline.

Teg troer næsten, De er folkesky, Trocken Philippe.
Men hvad fattes dig, Camilla? Mig synes, du hænger
med Hovedet. Du er bleg Barn!

Philipa.

Camilla er ikke bleg; men hun har den fine Teint;
Roserne paa hendes Kinder ere ogsaa fine.

Eline.

Ta see det er dog Fordelen af at være brunet. Det
forstaer sig, der er ingen Regel uden Undtagelse, det see vi
jo med Camilla; men de maa dog tilstaae mig, Troken Philippa;
— som hverken behøver at være partisk eller upartisk,
da De er en Blanding af begge: — Blondinerne ere, i det
Hele taget, flauere, og have ikke nær det Pikante, som
Brunetterne.

Philipa (smilende).

Hver Kriebmand roser sine egne Varer.

Eline.

Jeg forsikrer Dem, jeg ønsker ikke at bringe mine
Varer til Dorvs; som heller ikke behøves for en Pige med
40000 Daler. Men jeg taler kun østhætisk, om Skionheden
i Almindelighed. (til Camilla). Ei Barn, hvor det klæder
Dig Falvet, med de smaae Løkker. Ved du ikke, at
nuomstunder maae Damerne gaae med Haardusker og Haar-
sleifer —

Camilla.

Ligesom Hovlespaaner? Jeg ynder ikke den Mode.

Eline.

Der have vi Særheden igien. Hvorfor tog Du ikke ogsaa mig paa Raad med, da Du kiopte Dit Shawl? Den Bort kan jeg ikke udstaae.

Philippe.

Men mig synes Froken, at De vel meget idag betier Dem af Deres første Fødselsret, at hovmesterere Deres Cousine.

Camilla.

Skicld ikke paa min lille Ellen, hun mener det ikke saa ilde.

Eline.

Jeg beder Dig, Camilla, at Du ikke skamferer mit romantiske Navn Eline, som en nyere prosaist Tid har travesteret. At min Fader undertiden kalder mig Ellen, til Hverdagsbrug, maa jeg finde mig i; men jeg taaler det ikke af andre.

Camilla.

Da er Ellen dog et godt christeligt Navn; Eline klinger mere hedenske.

Eline.

Jeg mørker, Du er i dit satiriske Lune, og vil ikke forstyrre Dig. Derhenne seer jeg den ny Gartnersvend, det er et smukt Menneske. Hvorom alting er, saa maa jeg bestille nogle flere Blomster til Papas Fødselsdag; thi vi bruge en forfærdelig Mængde, ved slige Leiligheder. Om Forladelse, mine Damer! jeg kommer snart igien.

(gaaer).

Camilla.

Hvilken Indbilsched! Dersom jeg ikke havde ganske andre Ting i Hovedet idag, skulde hun ikke sluppet med det.

Philippa.

Hvad har Du da i Hovedet Camilla? Du sukker og er tankefuld. Jeg er bange, Du har ogsaa noget i Hiertet.

Camilla.

Tys! Hvem gaaer derhenne? Nei — det var ikke ham.

Philip p a.

Ham? Hvilken Ham? Nu mærker jeg, hvad Bei
Opmærksomheden har taget.

Camilla.

Philip p a! nu ere vi ene. Vær alvorlig! thi hvad jeg
har at sige, kræver Alvor, isald Du ønsker min Fortrolighed.

Philip p a.

Du twivler?

Camilla.

Teg har saa længe været vant til at twivle og haabe
paa den senere Tid, at disse Følelser nu uden Øphør betage
 mig; og mig synes fast, at der ingen Bisched længer er i
 Verden.

Philip p a.

Er ogsaa nu Raden kommen til Dig? Du elsker, og
er bleven Skeptiker! Thi Kærigheden twivler bestandig; og paa
de soleklareste Bewiis, behover den dog altid nye. Oprigtig,
Veninde! Hvem elsker Du?

Camilla.

Ta nu vil Du vist lee igien, uagtet min alvorlige For-
maning, ligesom sidst, da vi læste Holbergs Usynlige. En

munter Spøg, blandet med Alvor! Thi vel er Kærlighedens Gienstand ei usynlig —

Philippe.

Men Kærligheden selv er blind. Hvem er det da?
Siig mig det!

Camilla.

Det veed jeg ikke selv ret endnu.

Philippe.

Der have vi det! Og elskes Du igien?

Camilla.

Det veed jeg heller ikke — vist!

Philippe.

Du har, min Tro, Ret! Vi spille Holbergs Usynlige. Og i Mangel af Acteur, paatager vel Cousine Ellen sig Harlekins brillante Rolle.

Camilla.

Spot Kun! Jeg seer det heller, end om en Anden kiedede mig med alenlange Formaninger. Kærlighedsfoelsen er saa dyb, saa felsom, forener sig saa lidt med det daglige Væsen, at den maa forekomme kold Forstand, som en Slags Forrykthed; i det mindste, som en sand Barnagtighed. Men

den finder sig gjerne i at være til Latter for Andre, medens den selv følger Zaarer.

Philippa.

En Anden vilde sige: Jeg hører Du elsker, siden Du taler i Poesie. Men det gør Du jo saa tit. Stedse gien-kiender jeg min Camilla, der blev opdragen i Stilhed af den ædle, følsomme Moder; og som har tilbragt de fleste Timer af sit Liv i Ensomhed, i den lille Hauge, hvor Steenbilledet staar, af den Munk, der i gamle Dage skal have været en saa hoist ulykkelig Elske. Dog — nu er ikke Talen om en Elske af Steen. Siig mig, hvor gjorde Du først Din ubekendte Vens Bekjendtskab?

Camilla.

I Kirken.

Philippa.

Kors, det var jo Helligbrode.

Camilla.

Og paa Comödien.

Philippa.

Det forstyrrede udentvivl Illusionen af Stykket! Og det er alt? I sae kun hidindtil paa hinanden?

Camilla.

Ta; men jeg lærte at kende hans Sjæl! Jeg saa ham i Hiertet; henrykt over det Høie og Edle, følsom ved det Rørende, lystig ved det Vittige og Lunefulde, opmærksom ved det Forstandige. Han iagttagt ogsaa mig. Vi forstode hinandens Latter og Saarer; og paa den Maade blev Bekendtskabet sluttet.

Philippa.

En meget grundig Maade at bede paa, at nyde de skønne Kunster paa, og at lære at kende hinanden paa.

Camilla.

O det lader sig bedre forene, end Du troer!

Philippa.

Her have vi altsaa den stumme Kicerlighed igjen, som Musæus saa smukt har beskrevet os. Og veed du intet meer?

Camilla.

Slet intet. Jeg møder ham undertiden paa Gaden. Han er særdeles vel klædt, har et stort Bekendtskab og hilses med Agtelse.

Philippa.

Hvis det var en Prinds incognito.

Camilla.

Det har ingen Nod.

Philippa.

En Egtemand!

Camilla.

Du gior mit Blod til Fis, Philippa! Jeg maa endelig vide hvem han er.

Philippa.

Dg kiender Du ingen, Du har seet ham hilses af?

Camilla.

Jo, Fætter Anton.

Philippa.

Hvorfor spurgte Du da ikke ham?

Camilla.

Jeg frygtede for at rødme, for at min Stemme skulde træbe mig.

Philippa.

Cupido! man maa nok kalde Dig Barn, siden Du er saa hielpeløs.

Camilla.

Teg veed kun, han boer her i Nabolauget.

Philippe.

Maar saa det veed Du dog?

Camilla.

Det epdagede jeg tilfældigviis forleden, ved at gaae
forbi. Han stod i Binduet.

Philippe.

Maaßke var han i Besøg?

Camilla.

Nei, jeg har flere Gange seet ham der.

Philippe.

Stod han der ogsaa i Dag?

Camilla.

Teg veed det ikke, — jeg troer det.

Philippe.

Om Forladelse, Cupido, at jeg kaldte Dig Barn! Du
er en voren Skælm. — Saae han os gaae forbi?

Camilla.

Teg veed ikke —

Philippa.

Men Du troer det.

Camilla.

Saa sandt jeg lever, kommer han ikke der, med en gammel Herre!

Philippa.

Det træffer excellent. I have begge førget for Secundanter! Saa kan I jo strax give hinanden Satisfaction.

Camilla.

Ikke for al Verdens Guld vilde jeg blive. Han kunde troe, jeg var kommen for hans Skyld.

Philippa.

Maa skee tog han mindre feil, end Du tænker.

Camilla.

Kom, lad os sætte os bag Hækken, i Skyggen! Der i Krogen staaer en Bænk.

(De gaae).

Alfred Greenaa kommer med sin gamle Onkel

Tørgen, Arm i Arm.

Tørgen.

Her er bleven peent siden sidst. Slip mig, Alfred!

Det er varmt; jeg behøver endnu ingen Understøttelse! (sagte).
Jeg maa fritte den Knægt ud; og mørker jeg Uraad, tager
jeg ham Bitterkns ud med et Par Maaneder, paa min Her-
regård.

Alfred (sagte).

Onkel Tørgen vil føle mig paa Lænderne. Jeg maa
forsætte mig.

Tørgen.

Sagde Du noget?

Alfred.

Jeg beundrede kun de nydelige Anlæg her.

Tørgen.

Ei hvad! Du med din Kibstedshauge! Jeg lider ikke
saadant Fælledskab. Paa Landet er det ophøvet. Jeg for-
langer ingen Servitus i anden Eiendom. Træstammerne ere
jo desuden saa sorte, af den evige Nøg, som de vare dyp-
pede i Blæk.

Alfred.

Paa Bladene er intet Blæk, Onkel! De ere saa friske
og grønne, som i Frederiksdal eller Gurte.

Tørgen.

Du vil dog ikke sammenligne denne Hauge med Gurre?

Alfred.

Hvis jeg var Kong Waldemar, sikkert ikke.

Tørgen.

Det er dog ikke gaaet Dig, som ham? Det har dog ingen Lovelille forheret Dig, og giort Dig dette Sted kært, ved at tage sin Ring her?

Alfred.

Suum cuique! Man kan være tilfreds med Lidet, og favne midt i Overflodigheden.

Tørgen.

Suum cuique! Vel taft, som brav Advocat. Men disse poetiske Folsomheder kan jeg ikke lide. Det er falske Vidner, der bringe den Indstœvnte til at tale med Forbeholdenhed. En dygtig Advocat maae altid bilde sig ind, at han staer for Skranken, og see Naturen og enhver Nydelse indfærenket. Hovedstaden har sit Gode, Landlivet sit.

Alfred.

Hvem nøgter det?

Jørgen.

Nu saa tag smukt ud paa Landet med mig! I den hede Aarstid føres ingen Processer. Derude kan Du gaae i Vandstovler, med langt Skæg, i din gamle Frakke, med Bossen under Armen, og synde Begasiner, ved den kielige Dam.

Alfred.

Det er mig aldeles umuligt, kære Onkel! Tillad mig at dele mine Besøg i mindre Portioner.

Jørgen.

Var det nu ikke meget bedre, at fornoie sig tilgavns engang for alle, og saa tage alvorlig fat igien? Men saadan ere de unge Herrer nuomstunder. Ingen rigtig Alvor meer, og derfor heller ingen rigtig Spøg. Der more de sig med disse østhetiske Snurrepiberier! Disse Papirsblomster uden Duft, fra den poetiske Galanteriebod. Traf jeg Dig ikke med en confiseret Bog forleden? Skikker det sig for en Advocat? Læste Du ikke i Werthers Leiden? Nei, da hue mig de Tider bedre, da den store Turist — (hvad var det nu han heed), spurgte Wieland, da de engang traf sammen: "Sind Sie nicht der groÙe Herr Wielandus, der den

berühmten tractatum de Oberone conscribirt hat?" Thi det beviser, at Manden var solid, og gik ikke udenfor sit Fag.

Alfred.

Men, kære Onkel, er det dog ikke bedre, at dannede Mennesker nu forstaae og skjonne paa hinanden, end for, da Advocater, Præster, Doctorer og Officerer kom i Selskab, som Kalkuner, Giæs, Høns og Smaagrise i en Baggaard, snadrede og gryntede, hver i sit Patois, og bedes; alt imens de aad sammen af eet Trug?

Tørgen.

Ta hør nu, Krabat, jeg vil ikke disputere med dig; jeg veed nok, du er skaaren for Tungebaand, og siden du er Procurator, skader det ikke. En god Advocate maa ogsaa kunne forsvare en slet Sag. Jeg havde tænkt paa at incaminere Tinget paa en sin Maade; men Du gør bestandig Exceptionem fori og kommer mig med uvedkommende Indlæg, for at spilde mig Tegtedagen. Du er en temere litigans. Altsaa fort og godt, hør mig!

Tørgen.

Man siger mig, at Du, Krabat,
Toretsket gaaer omkring og drømmer.
Nu spørger jeg, om det sig sommer,
For en fornuftig Advocat?

Alfred.

Bagvæsker! Impertinent!
Tro mig, dertil var aldrig Tanken.
Min Phantasie kun staer for Skranken,
Med stængt Beviis og Document.

Tørgen.

Saa har den skælmske Amors Pil
Da ganske sikkert ei Dig truffet?
Man siger, at et Pigesmil
Skal ofte giøre Dig forbluffet.

Alfred.

En lille Blomst paa Livets Wei!
Man saares farligt ei af Smile,
Det er uskadelige Pile.

Tørgen.

Saa elsker Du alvorligt ei?

Alfred.

Alvorligt, kære Onkel? Nei! —
 Troer De mig ikke mere sterk?
 Min Frihed ingen Skionhed twinger.
 Kun Amor er en Dreng med Vinger,
 Og al hans Daad er Barneværk.

Begge.

Kun Amor er en Dreng med Vinger,
 Og al hans Daad er Barneværk.

Tørgen.

Man figer ellers, at Du stirrer
 Paa hende noget tit, min Ven.
 Hvis Du det stakkels Barn forvirrer?

Alfred.

Nu, saa forvirres jeg igien.

Tørgen.

Men det adspreder altid noget.
 Begriber Du ei det, Krabat?
 En Advocat, som gaaer i Daaget,
 Er ingen dygtig Advocat.

Alfred.

Det varer høit to tre Minutter.
Som hun er seet, saa er hun glemt.
Bed Synet af de sode Glutter,
Man muntres, naar man er forstmidt.

Jørgen.

Ta, naar Din Stirren kun paa hende
Du bruger som en Medicin,
Saa har jeg mindre at indvende,
End om Du drak for megen Vin.

Alfred.

Min Frihed ingen Skønhed tvinger.
Troer De mig ikke mere stærk?

Begge.

Kun Amor er en Dreng med Vinger,
Og al hans Leeg er Barneværk.

Jørgen.

Ta saa har jeg ikke et Ord mere at indvende, min
Sen, Herregud, vi er alle Mennesker. Jeg har jo selv
været ung. Jeg husker nok Caroline Walter i gamle Dage,
hvordan vi stode og stirrede paa hende.

Alfred.

Dengang gik Onkel ogsaa paa Comodie?

Tørgen.

Og hørte Alسانی, og سارتیس Compositioner. Jo jo, det var anderledes Tider! Dengang stod Haugen her heller ikke saa øde og forladt; der var Illumination og Masterade hvært Djeblik.

Alfred.

See nu taler De fornuftigt. Efter Deres forrige Tale at domme, skulde man jo troe, at De aldrig var gaaet uden for Skrankerne.

Tørgen.

Teg var fortredelig. Teg frygtede for, Du vilde begaae en dum Streg. Du skal engang i Tiden arve min Herregaard; men jeg har flere Paarørende, og rede Penge faaer Du ikke. Skal Godset drives med Kraft, saa maa Eieren selv have noget i Ryggen. Den Pige du øgte, maa i det mindste have 20000 Rdlr.

Alfred.

Jo, det skal skee!

Tørgen.

Og den omtalte Deilighed. — Ja det var jo muligt! —
Hvad hedder hun?

Alfred.

Hun hedder Frøken Blumau.

Tørgen.

Jusfitsraadens Datter?

Alfred.

Jeg veed ikke hvad hendes Fader er.

Tørgen.

Ja for der er Du!

Alfred.

Jeg veed endnu tilforladelig ikke hvilken er hvilken.

Tørgen.

Den jeg mener har Penge; men det skal være en
Gaas. Havde Du Lyst til at givte Dig med hende?

Alfred.

Ja hvorfor ikke? Det er godt at Konerne ikke ere
altfor Kloge.

Tørgen.

Saa jeg altsaa kan forlade mig paa at der ingen Contract er sluttet?

Alfred.

Nei, sandelig ikke.

Tørgen.

Men dog en concensus tacitus med Dinene. Hvor-
dan forklare vi det?

Alfred.

For Diekast, sicere Onkel, troer jeg, at der hverken gi-
ves nogen authentisk, doctrinal, udvidende, indskrænket, eller
logisk Forklaring. De kan ikke være roligere end jeg. Hun
forstyrrer hverken min Sovn eller min Appetit. Maar hun
seer paa mig, seer jeg paa hende igien; det hyder jo Høflighed.

Tørgen.

Til Slutning skal man see, det er bare Medlidenhed.

Alfred.

Kald det heller Forfængelighed, hvis Barnet endelig skal
have et Navn.

Tørgen.

Lad os nu gaae! Morgen reiser jeg.

Alfred (sagte).

Gid det var strax, kære Onkel.

(De gaae).

Camilla (kommer hurtigt og opbragt frem,
fulgt af Philippa).

Camilla.

Helbredet er jeg! Taagen faldt fra Diet!

Men jeg vil ei modlos flage,

Ei nedværdige min Ere.

Svage Sicel, hvi klynker du?

Hvorfor skulde du forsage?

See fortvivlet ei tilbage.

Kan ei Busken No ser bære,—

Torne har den dog endnu!

(Hun gaaer ind bag Hækkerne).

Philippa.

Stakkels Camilla! Hvad hiespe dig nu dine glimrende
Egenskaber? Kun til at du saameget dybere føler din Ulykke.

Eline (kommer tilbage).

Om Forladelse, at jeg blev saalænge borte. Den char-

mante unge Gartner viste mig Drivehusene. Det er en sand Fornøielse, at gaae omkring med saadan et indsigtsfuldt Menneske. Han har en Opdragelse, der gaaer langt over hans Stand. Enk engang, han taler endog saa Hollandsk. Han kan Botanik, og udtrykker sig i de paeneste poetiske Blomster, som noget Menneske vil see for sine Nine. Men hvor er Camilla?

Philippe.

Hun finder det mere kieligt derinde i Skyggen. Hun befandt sig ikke ganske vel.

Eline.

Lad hende kun sidde der! Hun klynker altid. Camilla er et godt Barn, men forfærdelig uilsindet og ømsindtlig. Bestandig troer hun, man vil fornærme hende, og strax skal hun hævne sig.

Philippe.

Maar De taler diervt til hende, saa maae De ogsaa finde Dem i, at hun svarer Dem kælt igien.

Eline.

Forsærdelig indbilse af sin Smule Skionhed og Forstand. Og Herre Gud! der ere dog flere brogede Koer, end Præstens.

Philippa.

Camilla agter vist ikke at giore nogen Ko Rangen stridig.

Eline.

Det var vel sagt! Weed De vel, at De er vittig, min Bedste? Det skader mig ikke. Papa bliver ogsaa vred, naar jeg kommer med slige plebeie Lignelser. En Dame af Stand burde egentlig aldrig tage en Ko i sin Mund. Faar og Lam, det er en anden Sag, det er idyllisk, ligesom Hyrder og Gartnere. Og for at komme til min Gartner-svend igien —

Philippa.

Han lader til at have behaget Dem.

Eline.

Men mødte De ikke en ung Herre, med en gammel Mand under Armen?

Philippa.

Nei!

Eline.

Det var da en sod Gentleman! Han var endnu kionere end Gartnersvenden, det kan jeg forsikre Dem.

Philippa.

Saa maa han have været grumme deilig.

Eline.

Men et Træk huede mig dog ikke af ham.

Philippa.

Nu da?

Eline.

Han gav en fattig Kone en Almisse; og det er kun at bestyrke slige orkesløse Mennesker i deres Lediggang; og saa havde det pialtede Dyr ovenkøbet overtraadt Plakaten, hvor der udtrykkelig staaer, at ingen Betlere og Hunde maae understaae sig at komme ind, mens andre skikkelige Folk spadsere her.

Philippa.

Det staaer der ikke, Trocken Eline.

Camilla

(træder frem; hun har fasset sig, og siger halvspøgende):

Eline! Vil du øgte ham? Denne Hoimodige, som i Forbigaaende kaster en Skjerv til en Betlerske?

Eline (forskrækket).

Ægte ham? Åk min stakkels Cousine har taft Forstanden.

Camilla.

Jeg havde taft den; men jeg forsikrer Dig, at jeg netop i dette Dieblif har fundet den igien.

Eline.

Havde Du taft den? Ja tænkte jeg det ikke nok.
(Sagte til Philippa): Det arme Barn! Saadan er det at være altfor klog. Man siger jo, Taabelighed og Genie ere Sødkendebørn.

Philippa.

Ja vist ere de Sødkendebørn!

Camilla.

Jeg spørger endnu engang Cousine, vil Du ægte den smukke unge Advocat? Vestemt kan jeg intet love, men det er muligt, at han kommer og frier til Dig endnu idag.

Eline.

Åk min Kære, bedste Veninde! spøg med alt Andet, men ikke med det. Man maa ikke lege med Ild. Hvor var det muligt?

Camilla.

Finder Du det umuligt, at en smuk ung Mand
elsker Dig?

Eline.

Nei, det ikke; men —

Camilla.

Teg har her bag Hækken hørt ham tale om dig, og
rose een af dine meest glimrende Egenskaber.

Eline.

Siig mig for Himmelens Skyld, hvad var det for een?
Kiender jeg den? Man kiender sig ikke selv.

Camilla.

Eier Du ikke 40000 Rdlr.?

Eline.

Aa Herregud! var det den glimrende Egenskab?

Philippa.

Camilla, fat Dig! (afsides). Teg frygter for, at denne
pludelige Sorg har forvirret hende.

Camilla (stirrer ud af Scenen).

Der kommer han tilbage! Tilføldet begunstiger mit
Forsæt —

Philippa (sagte til hende).

Hvad har Du ifinde?

Camilla.

Teg vil blot vise den unge Mand hvor gaafset jeg er.
(Høit). Spadseer lidt omkring i Haugen, Philippa, med min Cousine! Maafsee Eline, naar Du kommer tilbage, er Din Lykke giort.

Eline.

Af Camilla! kan Du udrette det, saa vil jeg troe,
Du er sterkere end Samson eller Herkules, hvad han hedder
derhenne, som overvinder en Love.

Camilla

(Lægger Haanden paa sit Bryst).

Teg har overvundet mit Hjerte, jeg er sterkere end
Samson.

(Eline og Philippa gaae. Camilla sætter sig hen paa en
Bænk og strikker).

Alfred (kommer hurtig).

Saa slap jeg da den Gamle til sidst! Teg haaber den
Engel er her endnu. Gud, der sidder hun! — Den onfæ-
ligste Leilighed af Verden. Hun har tabt en Sloife af sin

Hat; — jeg har fundet den; — hun maa jo have sin Eien-dom tilbage! Og dog skielver og bæver jeg, som om jeg vilde begaae en Forbrydelse, og har neppe Mod til at tale.

(han hilsner ørbsøgt).

Tilgiv, naadige Frøken — at jeg ukiendt — har fundet en Sloife — jeg har fundet en Sloife — falden af en Dame-hat. Den skulde vel ikke være Deres?

Camilla

(staar op og modtager den høflig).

Jo, det er min, min Herre! Jeg takker Dem meget.

Alfred (affsides).

Kold og fremmed, som om vi aldrig havde seet hinan-den fer. (høit). Frøkenen tager mig ikke min Dristighed ilde op?

Camilla.

Bevares min Herre! Det er jo en stor Artighed. Maa jeg spørge, modte De ikke et Par unge Damer henne i Gangen? —

Alfred.

Jo, naadige Frøken.

Camilla.

Det er mine Veninder! Vi skulde hjem, Klokk'en er
nok mange?

Alfred (seer paa sit uhr).

Strax ni, naadige Frøken.

Camilla.

Allerede. Gid de vilde skynde sig!

Alfred (affsides).

Et kostbart Djeblik gaaer unyttet bort. For, naar vi
saaes i Frastand, mellem Tusinde, vare vi Fortrolige. Her
i Genrum iiskolde Fremmede. (høit). De gaae langtsomt, for
at nyde den kioslige Morgenstund. Her er blevet ret nydeligt.

Camilla.

Ta — her er ret smukt i denne Have.

Alfred.

Saa deiligt friskt, efter sidste Regn; men dog varmt —
dog lummet endnu, finder jeg.

Camilla.

Det kan jeg ikke sige. Heden trykker mig ikke.

Alfred (sættes).

Et godt Organ! (heit). Nei rigtignok kunne vi ikke klage over Hede, her tillands i Almindelighed. De Franske sige jo om os, til Spot, at vi have ni Maaneder Winter, og tre Maaneder koldt.

Camilla.

De Franske have just ikke altid Ret. Jeg elsker mit Fædreland og dets Natur, og finder det foleslost og udelikat af Fremmede, at laste vort Clima, hvoriil Skæbnen binder os for Livstid, i det Djeblik, vi vise dem Gjæstfrihed. Og overalt, denne Lasten Clima er jo kun en Selvbeklagelse over, at man ikke er vant til det, hvorved vi befinde os vel.

Alfred (sagte).

Gorstand — Ild — Folelse! Men lidt spydig. Det havde jeg ikke troet. Maaskee vredes hun over, at jeg ikke bedre forstaer at nytte Leiligheden. — Frisk Mod! — (heit). Min naadige Troken, det kunde maaskee synes ubeskeden, hvis jeg vover — strap — uden ret at være Dem bekjendt; — dog, jeg har ofte haft den Vre at see Dem for!

Camilla (undseelig).

Mig synes ogsaa næsten —

Alfred (sagte).

Gud være lovet! Skyen klarer op. (høit). Taler jeg ikke med Frøken Blumau?

Camilla.

Jo, min Herre! (sagte). Men han veed ikke hvilken er hvilken. (høit). Vi ere to Cousiner af samme Navn; hvem af os mener De?

Alfred (venlig).

Jeg mener Dem, Frøken! Hvilkens af de to Cousiner, veed jeg endnu ikke.

Camilla (sagte).

Rigtig! (høit). Camilla, min Cousine, gaaer derhenne. Mit Navn er Eline. Justitsraad Blumau er min Stedfader. Min Moder døde fra mig, da jeg var ganske lille. (sukker). Den Arv hun efterlod mig, troster kun slet for Savnet af en Moder.

Alfred (assides).

Eline! føde Navn. Men hvorfor taler hun strax om sine Penge? Det kan jeg ikke lide. Dog, hun er selv forstyrret. Jeg vover det! — (høit). Tilgiv, Frøken, at jeg nytter Djeblikket, og søger at giøre en Dames Bekjendtskab,

som fra det første Øjeblik, jeg saae hende, har giort et uud-
sletteligt Indtryk paa mit Hierte. — De veed det! Jeg
siger Dem intet Nyt. Dit har mit Øje sagt Dem alt,
hvad min Læbe kun slet og forvirret vover at gientage. De
har ikke undveget mit Blik! De er ædel og uskyldig, og
Deres Sæl ligger i Deres Øie. Jeg føler, at jeg over-
træder Belanstændigheden, ved strax, i første Samtale — —
De er forstent — min Nærvarelse mishager Dem. O, kære
Frøken! saaledes saae De ikke paa mig, naar et vildt Rum
adskilte os.

Camilla.

Afstand forskionner! Indbildningskraften drømmer sig
Idealer. Tag nu tiltakke med mig, min Herre, som jeg
virkelig er.

Alfred.

Maafee seer jeg Dem aldrig meer! Tilsiv min Frem-
fusenhed! Jeg har længe nok været altfor tilbageholden.
Jeg har aldeles ikke vovet at nærmie mig Nogen i Deres
Kreds, eller at spørge om Dem. Jeg vidste kun, at De
var en Frøken Blumau; og den sode Blomst i Deres
Navn var mig nok.

Camilla.

De kiender altsaa ikke min Stedfader endnu?

Alfred.

Nei, kun af Navn.

Camilla.

Nu, da vil det vist være ham sørdeles ført at giøre
Deres Bekiendtskab. Det er hans Fødselsdag idag; det er
en god Lejlighed; thi han seer gierne, man kommer og gra-
tulerer ham.

Alfred.

O Gud! De tillader mig —

Camilla (munter).

Ta, hvorfor ikke det? I vort Huus komme Saamange,
der ikke have større Adkomst til vort Bekiendtskab, end De.
Men jeg maa dog sige Dem, lad Dem ikke forlede af min
Stedfader. Thi, — oprigtig talt — han elsker mig ikke
meget. Han vilde gierne bestyre min Formue; og for at
fremme Beilere fra Huset, har han udspredt om mig, at
jeg var uvidende, ensfoldig, indbilds — fort sagt — en Gaas!

Alfred.

Umuligt!

Camilla.

Men — De gaaer ræsk tilvoerks, og Omstændighederne
staae Dem bi. — Siig ham reent ud Deres Mening om
mig. Det vil glæde mig, at han tvinges, til at faae lidt
bedre Tanker om sin Datter, naar han hører hende rose af
en Mand, som han har Agtelse for.

Alfred.

Himmelsske Pige, De tillader mig altsaa —

Camilla (kold).

Gior hvad De vil, min Herre! Men skaan mig for
noiere Forklaring.— Alt hvad jeg har at sige Dem, er, at
hvis De vil vinde min Fader, saa maa De soge at sætte
Dem i Gunst hos min Cousine Camilla, som kommer der
tilbage. Det vil ikke falde Dem vanskeligt. Et, Par ven-
lige Ord ville være tilstrækkelige; især naar De med Over-
bærenhed ved, at finde Dem i hendes Væsen. Thi, jeg vil
tilstaae Dem, hun er lidt forsøngelig, og seer gierne, at
man roser hende.

Alfred.

Befal over mig, Hulde! Jeg er Deres Slave.

Philippa og Eline komme tilbage.

Camilla

(gaaer den Sidste imøde og siger sagte til hende).

Kom, min Veninde! Som tænkt, så skeet! Han er ganske indtaget af Dig.

Eline.

Er det muligt? (Hun neier for Alfred som hilser hende ærborligt). Tienerinde, min Herre!

Alfred.

Min naadige Frøken, jeg er henrykt ved at giøre Deres Bekjendtskab. Deres Veninde har talt saameget til Deres Noes —

Camilla.

De vil snart see, at Originalen langt overgaaer min svage Copie.

Eline.

Maa jeg spørge, hvem har jeg den Fornoelse at tale med?

Alfred.

Alfred Greenaae. Advocat!

Eline.

Ah, det er mig en stor —

Camilla.

Herr Greenaa har Lyft til at giøre Faders Bekjendtskab; synes Dig ikke det var smukt, hvis han gik op og gratulerede ham idag?

Eline.

O, overmaade smukt! Det vil være min Fader en sand Glæde at see Dem, min Herre.

Alfred (sagte til Camilla).

Hendes Fader?

Camilla.

Hun fortalte sig, hun mener: min Onkel!

Alfred (høit).

Og — dersom jeg i Fremtiden skulde behøve det, tor jeg da giøre mig Haab om, naadige Frøken, at jeg i Dem vil finde en Beskytterinde, der vil understøtte mine Bonner?

Eline.

Min Herre! Det er vel meget forlangt, i første Samtale.

Camilla.

Det maa Du tilgive ham! Det er paa Advocatmaa-
ner. Jeg har hørt, at de Herrer ved Deres Processer al-
tid giore store Fordringer i Deres Indlæg, for at Dommerne
siden kunne slaae noget af.

Alfred (venlig bebreidende).

De er haard imod mig, naadige Frøken!

Eline (sagte til Camilla).

Af hvad det er en smuk Mand!

Camilla (sukker).

Allfor smuk, desværre!

Gartneren

(kommer med Blomster).

(Sang).

Jeg kommer, som Frøkenen mig har befalt,
Med udsgte Blomster.

Eline.

Alt godt, kære Ven!

Bring Blomsterne hjem, og naar de er betalt,
Tag Kurven igien!

Gartneren (afsides).

Har Venret forandret sig? For var hun mild,

Som deiligeste Juni, med Himmelens blaa;
 Men nu er hun graa,
 Med Panden i Slud, som en Dag i April.

Eline (afsides).

Hvad voer den Gartnerdreng? Giver han mig Cour?

Gartneren (ligesaa).

Gud hvor hun er suur!

Eline.

Var før jeg for høflig, for venlig maaſkee?

Gartneren.

Nu falder der Snee!

Alfred (til Camilla).

Jeg voer da til Deres Fader mig nu.

O giv mig til Afsked et venligt Farvel!

Saa følger mig Held.

Camilla (til Eline).

Veninde svar Du!

Eline.

At see Dem, min Herre, vil være ham kiert.

Han skionner paa alt, hvad at yndes er værdt.

Camilla. Eline. Philippa.
At see Dem, min Herre, vil være ham kert!
Han skionner paa alt, hvad at yndes er værdt.

Camilla.

Saa skynd Dem, min Herre! saa skynd Dem kun snart!
At ei De fortryder der' Piligrimsfart.

Alfred (sagte).

De spøger?

Camilla (ligesaa).

Teg spøger! Teg nødes dertil;
Men Alvor kun skiules af lystige Spil.

Philippa (afsides).

Teg ikke forstaer dette selsomme Spil.
Hvad tænker Camilla? Hvad mon dog hun vil?

Chor.

Camilla. Alfred. Eline.

Nu vi fort maae Afsked tage;
Men vi sees jo snart igien.

Alfred og Eline.
Fremtid spaær os lyse Dage.

C a m i l l a (for sig).

Gremtid spaer kun merke Dage.

E l i n e.

Hiertet fandt en trofast Ven.

A l f r e d.

De forsmaer ei Deres Ven!

G a r t n e r e n (affides).

Hørst forgabet, siden vrage!

Saabets svundt som Rogen hen.

Men jeg vil mig ei beklage,

Himlen blier vel blaa igien!

P h i l i p p a (affides).

Gloeden vender sig til Klage!

Kommer aldrig den igien?

Hørst bedraget, saa bedrage!

Hvor er nu den omme Ven?

A n d e n H a n d l i n g.

(Et prægtigt Værelse, med Lysekrone. Paa et drapperet Bord ligge nogle Forøringer. Paa Bæggen sees to store Bogstaver f. B. af Blomsterhængler. I Baggrunden en Fløjder).

Blumau. Eline.

Blumau.

Ja seer Du, kære Ellen! Dine 40000 Daler drage bestandig Friere til Huset; men hvem er det? Letsindige, forvildede unge Mennesker, uden Formue, Rang, Embede. Hvad kan det hielpe? Hvorfor, troer Du, Fluerné stimle hen til Honningkoppen? Er det af Kærlighed til Koppen? Nei, paa min Ere! Kun til Honningen, der er i. Men det er en farlig Ding, saadan at sætte Honning hen i Binduet! Man har Eksempler paa, at slikmundede Born ere forgiftede deraf.

Eline.

Men Papa, her tale vi jo ikke om Born, men om vorne Folk; ikke om at forgiftes, men om at giftes. Jeg forsikrer Dem, der kommer med det første en ung Mand, som De intet vil have imod; men det vilde være indiscret endnu af mig at nævne ham.

Blumau.

Ta mit Barn, jeg er kun Din Stedfader; men Du veed, jeg staaer paa Dit Bedste, som om jeg kunde være Din kiødelige Fader. Det var jo ogsaa min Broder!

Eline (sagte).

Ta vist staaer han paa mit Bedste, det faaer jeg at føle.

Blumau (lytter).

Men kommer der ikke nogen op ad Trappen? Det er vist Gæsterne.

Eline.

Nei endnu ikke. De forsamlle sig nede i Stuen, og saa komme de op paa engang og synge Geburtsdagsverset hvorpaa Papa triner ud af sit Cabinet.

Blumau.

Teg maa da affectere en vis Forbauselse, ved at opdage dette Bord med Gaverne, og mit Navn, derhenne paa Væggen. Men har Du nu ogsaa sørget for en brillant Dejeuner à la fourchette?

Eline.

Det forstaaer sig. Den virkelige Skildpadde dampes alt Selvfadene.

Blumau (rørt).

O det er dog godt at fødes til Verden! Livet er dog skjont, naar man nyder det paa en værdig, behagelig Maade.

Eline.

De delicateste Wine, en skien Taffelmusik.

Blumau.

Den Frokost vil svie til min Lomme.

Eline.

Det gaaer jo af mine egne Penge, Papa.

Blumau.

Ta, men jeg skal dog giøre Udlægget.

Eline.

Den Baggatet!

Blumau.

Nu — "Wer wollte sich mit Grillen plagen, so lang uns Lenz und Jugend blühn" siger Hölty. Men jeg hører et forfærdeligt Nabalder paa Trappen; nu maae de vist være i Anmarsch.

Eline.

Ta nu er det Alvor! Nu maa jeg bede Papa rettere ind i sit Cabinet.

Blumau.

Jeg sidder i Forretninger, til op over Ørerne.

(Gaaer).

Chor

af Tanter, Onkler, Fættere og Cousiner.

Paa denne sicere Fødselsdag

Vi nærmer os, i Vennelag,

Den elskete Onkels Arnested

Og frydes høit derved.

Eline.

Beskommens, mine naadige Lanter, Onkler, Fættere og Cousiner! Nu kommer Papa strax. Han veed slet ikke, at det er hans Geburtsdag, og jeg tænker vi skulle surprese ham paa en ret behagelig Maade. Ville de være saa gode, at synge lidt endnu, saa hører han dem nok; thi han sidder i Forretninger, til op over Øerne.

Chor.

Paa denne kære Fødselsdag
Vi nærmer os i Vennelag —

Blumau (raaber indenfor):

Ellen! Ellen! Hvad er det for en Stoi? Jeg kan ikke have Ro til mit Arbeide.

Eline

(aabner Døren til Cabinetet).

Aa Papa! Der er nogle gode Venner af Familien, som gierne vilde have den ære at hilse paa Dem i Formiddag, hvis De har Tid.

Blumau.

Før mine Venner har jeg altid Tid. Om Forladelse,
nu kommer jeg strax.

(Han kommer ud, og stiller sig høist forundret an).

Chor (i en triviel Melodie).

Held og Lykke, Lyst og Glæde
Edling, smile paa din Vei!
Du paa Roser stedse troede,
Lilier og Forglemmigei.
Fra dit Hjerte Sorger vige!
Taarer i vort Die staae;
Lad da nu vor Taushed sige,
Hvad ei Læberne formaee.

(Fortissimo med alle Instrumenter).

Lad da nu vor Taushed sige,
Hvad ei Læberne formaee.

Blumau

(Tager sit Kommetørklæde frem, og tørre sine Øine).

Teg føler mig inderlig bevæget, — overrasket, — mine
hoistærede Venner. En dyb Følelse giennemtrænger mig, og
gør det til Umulighed at tolke, hvad der foregaaer i mit

Indre. Er det muligt? Det er min Geburts — min Fod-selsdag, vilde jeg sige. Tredindstyve Aar! De ere svundne som en Drom. Men Eline! Var det Ret, at lade Din Fader i Uvidenhed? Weed Du ikke, at en altfor plud-selig Glæde — Aa Herregud! der have de hængt mit Navn in effigie. Jeg maa græde som et Barn!

N o g l e.

Den gode Mand!

A n d r e.

Et fortæffeligt Hierte!

C h o r.

Gunstigst ville De behage
Vore Gaver at modtage,
Skiondt Værdien ei er stor.

B l u m a u.

Af, min Tunge mangler Ord.

E l i n e.

Meerksumspiben, Sælhundsposen,
Tegnebog brodeert med Rosen,
Af Elines Haand modtag!

Blumau

(lægger hendes Haand paa sit Bryst).

Datter! sol mit Hiertes Slag!

En Tante.

Ulden Brystdug, god til Vinter,

Kniplet af mig selv, see her!

En Onkel.

Du har gode Fugleflinter,

Tag endnu dog denne der!

En Niece.

Gi forsmaae min Onkel vilde

Denne gronne Floils - Kasket?

En Neveu.

Vilde vel min Onkel spille

Skak iblandt, paa dette Bræt?

En Fætter.

Dersom Du paa Beien trues,

Var en Stok vel ei saa slem?

En Aanden.

Disse Sporer paa kan skrues,

Dg behøve ingen Nem.

En Svoger.

Zeg har ingen Sølverbarrer,
Ven, at byde Dig idag;
Paa en Kasse med Cigarrer
Kaster Du vel ikke Brag?

En ung Pige.

Dre Par Handsker!

En gammel Kone.

Eet Par Briller!

Blumau.

Kicere! seer, min Taare triller.

Chor.

Vore Gaver ei forsmaae!
Ord for os vil ikke flyde.
Lad da denne Taushed tyde,
Hvad ei Læberne formaae!

Blumau.

Tusind Tak! Gud velsigne dem! Jeg føler mig alt-
for uværdig, til denne Deeltagelse og Æpmærksomhed; den
kommer saa par bricole! Imidlertid, inderlig velkommen!
Det gier mig kun ondt, at vi intet Godt have at byde Dem

igien. Det skulde da være, at Eline havde sorget for en Frokost paa egen Haand.

Eline.

Kan De tvivle derom, Papa?

(Hun gaaer hen og lukker begge Fløiderre op; man seer et prægtigt Taffel, og hører en brillant Taffelmusik).

Blumau.

Af, det kære Barn! Hun har dog et godt Hjerte, og er mig inderlig hengiven.

En Onkel.

Ta det er virkelig en allerkæreste Pige.

En Tante.

Snak mig ikke om min lille Ellen! Det er en Perle.

En Fætter (sagte).

Der gives ogsaa uægte Perler.

En Niece.

Tante maae ikke sige Ellen, men Eline.

Tanten.

Lær Du mig ikke, hvad jeg skal sige, Mamsel! Jeg skal frabede mig, at Du altid retter paa min Udtale.

D n k e l e n.

Nu, saa lad os nu i Guds Navn gaae tilbords, og
drikke det lille Barns Skaal.

E l i n e (Kielmø).
Maaßkee der bliver endnu en Skaal at drikke.

D n k e l e n.

Hvordan det, mit Godt?

E l i n e.

De maae forlade mig, det er en Hemmelighed; men
den bliver opklaret, inden vi vide et Ord deraf.

(En Tiener kommer og hvisker Blumau noget i Øret).

B l u m a u (fortrædelig).

Aa Herregud, hvad vil nu han? Han er jo ingen
Lem af Familien.

E l i n e.

Hvem er det?

B l u m a u.

Den unge Advocat Greenaa.

E l i n e.

Zael De kun med ham, Papa! Hvem veed, hvad

det er godt for? (Halvsagte). Hvad han ikke er, kan han maaſſkee blive.

(Hun gaaer med Selſkabet, Fløibørene lukkes).

Blumau (ene).

Skulde det være muligt? Den unge Greenaa! Det var i det mindſte en Svigerson, man havde Gre af. Men, hvor han kan falde paa — Dog, Kærligheden er blind. A la honleur! Men jeg vil dog vare ham itide; hvad jeg altid pleier, med min Steddatters Friere.

Alfred

(Kommer og hilsen ærbdigt).

Teg veed ikke, om jeg har den Gre, at være kiendt aſ Herr Jusſitsraaden?

Blumau

(tager venligt hans Haand).

Den unge Advocat Greenaa?

Alfred.

De kiender formodentlig min Onkel?

Blumau.

Gamle Jorgen Greenaa! hvo kiender ikke ham? Han var Deres Mentor, og er det vel endnu.

Alfred.

Sandelig, jeg er min Farbroder uendelig forbunden!
Skulde han skade mig med noget, saa var han uskyldig; saa
var det, fordi jeg, som hans Broderson, vækker Forventninger,
som jeg ikke er i stand til at opfylde.

Blumau.

De er beskeden! En sjælden Dyd hos et ungt Men-
neske. De kan aldrig troe, hvor det glæder mig, at
träffe Beskedenhed hos unge Mennesker.

Alfred.

Det er en behagelig Egenskab baade hos Unge og Gamle,
Herr Justitsraad! Tillader De, at jeg gratulerer Dem, paa
Deres Fødselsdag?

Blumau.

Jeg takker Dem meget! Jeg takker Dem meget for
Deres Ópmærksomhed, min unge Ven!

Alfred.

Jeg er maaßke ikke saa ung, som Herr Justitsraaden
troer.

Blumau.

Nu, De kan dog ikke være over en 2 a 23 Aar.

Alfred.

Jeg er ikke langt fra de tredive.

Blumau.

Er det muligt? Nu, der slægter De atter Deres Onkel paa, en Gubbe paa 70, og som dog ikke lader til at have meer end 60 paa Vagen. Det var Net! Man maa altid være ti Åar yngre, end man er, saa bliver man aldrig for gammel.

Alfred.

Men om jeg ogsaa kunde tage ham til Monster i alt andet, saa er der dog een Ting, jeg ikke agter at ligne ham i.

Blumau.

Og det er?

Alfred.

Min Onkel er Pebersvend.

Blumau.

Og det vil De ikke være? Nu, det er der jo gode Raad for. Hvad skulde der være i Veien, naar De har fundet en Pige, som De holder af, og som ynder Dem?

Alfred.

Saa manglede dog endnu Eet.

Blumau.

Og hvad?

Alfred.

Faderens Samtykke.

Blumau.

Skulde det være vanskeligt at faae?

Alfred.

Det maae De selv besvare.

Blumau.

Hvordan, min unge Ven?

Alfred.

Jeg elsker Deres Steddatter.

Blumau.

Er det muligt? Min Eline?

Alfred.

Paa hende tænker kun min Aand,

I hvor jeg gaaer, hvorhen jeg træder.

Et sagte Tryk af hendes Haand,

Er mere værd, end alle Glæder.

Et Smil paa hendes Læbe sødt, —

Og al min Sorg og Frygt forsvinder.

Naar hendes Die mit har modt,

Da farver Haabet mine Kinder.

Men stundum, naar en dunkel Sky
 Den lyse Pande mørk omtaager,
 Maa jeg forstemit og modlos flye
 Til dunkle Lund, hvor Maanen vaager.
 Min Barndomsven, den runkne Eeg,
 Teg haablos maa til Hiertet trykke;
 Da Maanen staer saa kold, saa bleg,
 Saa fiern, saa fremmed, som min Lykke.

Blumau.

Det var meget! Skulde Eline have giort sfig Virkning paa en ung Mands Hierte?

Alfred.

Teg er sikkert ikke den første Friar, Herr Justitsraad!

Blumau.

Nei, her har været over en Snees; men jeg gav dem alle Løbepas, thi jeg mørkede nok, hvad Magnet der trak.
 Naar en Pige i vore Dage har nogle Skillinger —

Alfred.

Teg forsikrer Dem, det er ikke den Magnes, som trækker mig.

Blumau (spøgende).

Ta, naar det ikke er Magnetisme, Electricitet, synes mig, kan det endnu mindre være.

Alfred (i samme Tone).

Der gives baade en positiv og en negativ Electricitet; den stedsfaderlige, eller frastodende, pleier undertiden at være af sidste Slags.

Blumau.

I Grunden er der jo intet Væsenligt at klage over lille Ellen. Som overalt, hvad det Væsenlige angaaer, — det er ikke værd at tale om!

Alfred.

Forlad mig, jeg er ganske af den modsatte Mening.

Blumau.

Det kan jeg tænke, siden De er forelsket. Men Eline er jo ogsaa en ret smuk Pige; og hun har en deiligt Synstemme.

Alfred.

Naa saa den har hun dog?

Blumau (smilende).

Dg saa har hun 40000 Daler.

Alfred.

Teg fortiener selv meget som Advocat, og jeg skal arve
min Onkel.

Blumau.

Nu forstaer jeg Dem! Hvor godt Folk er, komme
godt Folk til. De givter Dem for Penge, saa
reent ud! Teg vil voere lige saa oprigtig: Det har jeg paa
min Ere ogsaa giort. Men ved Tidsomstændighederne er jeg
kommen paa Knæene.

Alfred.

Teg spørger ikke om hendes Formue.

Blumau.

Teg har nydt Renterne deraf hidindtil. Maar hun bli-
ver givt, er det forbi. Dette Tab vilde ruinere mig.

Alfred.

Teg lader Dem nyde Renterne af Deres Steddatters
Formue, saalænge De lever.

Blumau (omfavner ham).

O Du Phonix, af en Elske! Saa skal De saa Gud
ogsaa have hende, som hun staer og gaaer.

Alfred.

De gør mig usigelig lykkelig.

(Giæsterne komme ind med Glas i Hænderne).

Tanten.

Kan man troe Nyget? Maa man stole paa en lille Skielm, som har sladdret af Skole?

Blumau.

Har I hørt det, mine Venner? Nu, hvad siger I?

Onkelen.

Hvad vi sige? Vi sige Amen! Til Lykke og Velsgnelse! Seer Du ikke, vi komme med Glassene i Hænderne? Lad dem klinge! De ere mere vekslende, end vi. Vor Glæde er stum; det veed Du allerede fra før af.

Alfred (henrykt).

Eline! føde Pige! Kan jeg troe min Lykke?

Onkelen.

Hvad have vi videre Vidnesbyrd behov? Der have vi Brudgommens egen Tilstaaelse.

Blumau.

Men hvor er Bruden?

T a n t e n.

Hun er saa undseelig, den lille Stakkel. Hun staer bag Doren derinde, med de unge Piger. De omgive hende i en tæt Ring, for at fritte hende ud.

B l u m a u.

See der kommer hun!

(De unge Piger komme med Eline, som stiuler sig mellem dem).

T a n t e n.

Skam Dig ikke, lille Ellen! Bliv ikke rød! Det er jo en ørlig Sag. Vi skal alle den Wei; det er Livets Bestemmelse.

E l i n e (sagte).

Gør mig dog ikke saa undseelig! Jeg er ganske forstyrret i Hovedet. Det er altfor tidligt. — Jeg bad Tante dog saa meget om ikke at forraade mig. Jeg har jo intet Afgjørende sagt.

A l f r e d.

Min Eline! Hvor er hun?

B l u m a u.

Der staer hun!

Alfred

(farer forfærdet tilbage, ved at see henbe).

Hvor? Hvad? Hvem? De Broken Eline?

Tanten.

Eller Ellen! Det kommer ud paa Eet. Vælg selv
Navnet, min Herre, efter Deres egen Smag.

Alfred.

Juſtitsraad Blumaus Datter?

Onkel en.

Eller Stedbatter! Det kommer altsammen ud paa eet.

Alfred (affides).

Gud hvilken Snare! Skrækkelige Bedrag!

Blumau.

Hvad forundrer De Dem over?

Onkel en.

Omfavn Deres Brud, min Herre! Vær ikke undse-
lig, fordi vi ere saamange her tilstæde.

Tanten.

Glaeden gør ham ganske tummelumst i Hovedet.

Alfred

(i den høieste Bestyrtelse og Forlegenhed).

Tilgiv!

(holder sit Tørklæde for Ansigtet).

Eline.

Hvad flettes Dem?

Alfred.

Mæseblod! Jeg maa et Djeblik ud i den fri Luft.

(Han flyrter ud).

Chor (efter en lille Pause).

Angrer han, hvad han har lovet?

Bryder han igien sit Ord?

Som for et Medusahoved

Blegnet han tilbagefoer.

Onkelen og Tanten.

Kicerlighed ham kun bevæger.

Han er Din og evig Din!

Blumau (halv sagte).

Hvad betyde disse Streger?

Onkelen.

Fylder Glassene med Viin!

Alle synes vel om Tingen.
 Skienker i, til bredfuldt Maal!
 Drikker, ved Krystallets Klingen,
 Brudeparrets Høitidsskaal.

Eline (afsledes).

Af, hvor er han huld og deilig!
 Men, hvil mon han mig forlod?

Blumau.-

Aldrig mere ubeleilig
 Kom mig noget Næseblod.

Chor.

Alle synes vel om Tingen.
 Skienker i, til bredfuldt Maal!
 Drikker froe, ved Glassets Klingen,
 Brudeparrets Høitidsskaal.

(De gaae ind).

En lille Hauge, omgivet af Bygninger og Mure, som vedekkes af grønne Hækker; et Steenbilled staer i en Fordybning, skjult af Buske.

Camilla. Philippa.

Camilla.

Nu er jeg rolig. Man nyder dog Livet meget mere, naar man ikke er forelsket. Kærigheden er en Feber; den viser os altting i et falskt Lys, og rover Hiertet alle virkelige Glæder, for lutter taabelige Indbildunger.

Philippa.

Camilla, jeg vil ikke trættes med Dig om Kærighed; endnu kiender jeg den ikke af egen Erfaring. Men saameget veed jeg, medens Du elskede, var Du mild og venlig, og nu forstyrrer Brede og øengstlig Uro Dit Hierte.

Camilla.

Teg er urolig efter at vide Udfaldet af Herr Advocatens Visit hos min Onkel.

Philippa.

Hvad har Du gjort! Indbildt ham, at Du var Din

Omkels Datter! At Du var Eline! Dersom han nu frier til hende hos hendes Fader, i den Tanke, at det er Dig?

Camilla.

Saa er det atter et plumpt Husentasteri, hvis Udfald han maa takke sig selv for.

Philippa.

Grumme Pige! Jeg kiender ikke min Camilla igien.

Camilla.

O hvis Du havde kiendt mig ret for, Philippa, saa kiendte Du mig ogsaa nu. Jeg er saaret; dybt saaret! Fornærmet; dødelig fornærmet! Thi jeg har elsket, inderlig elsket ham; medens han hyklede Følelse for mig, berovede en uskyldig Pige sin No, og drev det hierteløseste Spil, for at tilfredsstille sin Forfængelighed. For ham er Amor en uforståmet Dreng! Belan, saa lad nu Uforståmmenheden finde sin Løn og sin Straf. Var han dristig nok, til strax, i første Øjeblik, at tale til min Onkel om sin Kærlighed, — (fordi han nu troer, at jeg er en Pige med Formue) — er da ikke et sligt Lapseri flig en Ydmygelse værd?

Philippe.

Men det ydmyger ogsaa Eline.

Camilla.

Hendes uafladelige Uartighed mod andre, forpligter ingen til Delicatesse mod hende. Hun bliver ikke latterligere derved, end hun allerede var. Forresten har jeg slet ikke gjort det, for at høvne mig paa hende; thi hendes faintede Wæsen kan ikke fortørne mig.

Philippe.

Og hvis nu det hele Fiendskab til Alfred endnu blot kom af en Misforstaelse?

Camilla.

Ikke engang mit Navn kiedte han. Tænk Dig, ikke engang mit Navn!

Philippe.

Men Du kiedte jo heller ikke hans! Vidste jo heller ikke hvem han var.

Camilla.

En Pige maa finde sig i tusinde Indskrænkninger! Hvad voer hun? Men en Mand —

Philippe.

Er ved slige Leiligheder ikke saa klog og behændig som et Fruentimmer. Kicerlighed er istand til at forvirre de bedste Hoveder; den forsører de Klogeste Folk til at handle bagvendt; og fra en overdreven Forsigtighed og Selvtvang, hele Aar, fulde de undertiden pludselig med Døren i Huset.

Camilia.

Nei, hans Spog i Samtalen med den gamle Onkel imorges, var for plumpt, for koldt, for haanligt, til at han nogensinde har kunnet elskke mig. Saaledes taler man ikke om en Kicer Gienstand. Jeg har aldrig forstyrret hans Sovn eller hans Spiselyst! Maar jeg saae paa ham, var han af Høflighed nødt til at see paa mig igien.

Philippe.

Ta det sagde han rigtignok. Men nu hans Opførsel i Din Nærværelse! Jeg saae Kicerlighed til Dig i hans Die. Saaledes bører ingen Mand sig ad, som ikke er forelsket.

Camilia.

Forelsket? En Smule forelsket? Eh nu, hvorfor ikke det? Det vil jeg gierne troe. Men den fornærmer mig endnu meer end Kulde, denne kortblussende, falske, egen-

Kærlige Straaib, der hvert Øjeblik flammer og gaaer ud
igien, ligesom Omstændighederne føre det med sig. Gud be-
vare mig for saadan en Mand! Bee den Yngling, der
spiller Boldt med en uskyldig Piges Herte, og ved sit Lef-
leri vækker en alvorlig Lidenskab i hendes Barm. Han for-
tiener Foragt! Han fortiner en saadan Domlyngelse!

Philippe.

Du er bleg, Camilla! Du befinder Dig virkelig
ikke vel.

Camilla.

Det siger intet. Lad mig kun blive syg! Lad mig
døe! Hvad har jeg meer at leve for i denne Verden?

Philippe.

Saa sandt jeg lever, der kommer han.

(Alfred kommer).

Camilla.

Lad os flye! (hun vil gaae).

Alfred

(med Fatning og Følelse).

Et Øjeblik, Troken! Jeg har kun et Ord at sige
Dem, og De seer mig aldrig meer.

Hver anden Fryd var tom og mat,
 Mig bandt kun Kærlighedens Glæde ;
 Hvor ei min Elskete var tilstæde,
 Var Vaaren kold og Dagen Mat.
 Det gamle Sagn om Engle smaae
 Igjen mig sværmerisk oplosed ;
 Jeg drømte , jeg en Engel skued ,
 Naar , Grumme , jeg Dit Asyn saae.

Men Du har kold Din Ven forraadt !
 Den skionne Ild som varme skulde ,
 Den blev et Spil kun for Din Kulde .
 Du har Naturen overtraadt .
 Min Barm er saaret , sonderslidt !
 Jeg vil ei tères hen af Noden ;
 I fremmed Land jeg søger Doden .
 Camilla see — det Værk er Dit !

(Han gaaer.)

Camilla

(Vridrer fortvivlet sine Hænder).

O jeg har syndet ! Jeg har misliendt ham . Meer

end Beviis, meer end tydelig Forklaring, har hans Blit,
hans Følelse, hans dybe Sorg, talet og forsvarer sig for
mit Hierte.

Philippe.

Saa lad mig hente ham tilbage!

Camilla.

Nei, for Guds Skyld ikke! Hvormed kan jeg giore
min Brode god? Han tilgiver mig aldrig. Jeg har be-
skoemmet ham, givet ham til Priis for Hævn, Forfolgelse,
Latter og Spot.

Philippe.

Stakkels Veninde! Sagde jeg det ikke nok?

Camilla.

Kun af Kærlighed til mig, søgte han at føre sin Onkel
bag Lyset.

Philippe.

Og af Kærlighed til ham, forte Du ogsaa Din bag
Lyset. Kærlighed anklager og undskylder Eder begge. Du
er forstyrret; jeg maa tænke og handle for Dig. Hvordan
vi faae den Knude løst, som Din Heftighed har knyttet,
veed jeg endnu ikke. Men — I elsker hinanden — det er

Hovedsagen. Et Djebliks Ubetenk somhed, et overilet Skridt skal hverken stille Dig ved Dit gode Navn, eller Din Lykke. Jeg vil gaae til den gamle Greenaa. Det er en klog, fornuftig Mand! Han vil bringe Sagen i Rigtighed.

Camilla.

Hvorledes? Du flyer til den, som Alfred sogte at undflye?

Philippe.

Af hans Tale hørte jeg, at han er en godmodig gammel Mand. Vor Tillid vil forsone ham, og han vil ikke giøre sin Brederson ulykkelig.

Camilla.

Dg om vi ogsaa forsonede ham — Alfred forsonet vi aldrig!

Camilla.

Aldrig han kan mig tilgive;
Stolt han sig føler, som Mand.
Løs han sig fra mig vil rive,
Fler til fremmede Land.

Philippe.

Efter paa Flugten ham følger,

Spirer i Hiertet paa ny,
Agtet ei Bierg eller Bolger.
Hvo vil for Kærlighed flye?

Camilla.

Snart skiller tusinde Mile
Mig, fra mit Haab og mit Mod.

Philippe.

Fuglen saa langt ei vil ile,
Den har en Traad om sin Fod.

Camilla.

Matten skal høre min Klage,
Ensomhed dele mit Savn.

Philippe.

Kærlighed vender tilbage
Snart, i Forsoningens Favn!

(De gaae).

Tredie Handling.

Værelse hos den gamle Greenaa. To Fremmede, en stor firskaaren Mand, klædt som en Matros, og en lille tynd Person i en graa Kiole, farvelig men reenlig, staar hver i sit vindue, vente og tie længe stille; endelig figer:

Den Förste.

Han bliver farlig længe borte idag, den Procurator.

Den Anden.

Han har meget at løbe om, skal jeg sige os; han tager paa Landet imorgen.

Den Förste (forundret).

Hvad Fanden er det? Seer jeg ret? Det er jo min kædelige Broder, Jeremias Preen.

Jeremias (kold og misfornset).

Morten Preen! Er det Dig? Er det muligt? Jeg troede, Du var druknet for længe siden.

Morten (med lune).

Jeg skulde druknes, men fik Pardon, og reddede mig, i Skibbrudet, paa en Bicelke.

Jeremias (sagte).

Det var nō en Galgebielke! (høit). Naa det er mig kært. Hvordan befinde Du dig?

Morten.

I lang Tid har jeg neppe hāt det, saa jeg kunde liggetor. Men nu er jeg ovenpaa.

Jeremias.

Det er mig kært!

Morten.

Teg har saa meget, jeg kan drikke op i otte Dage. Mere forlanger jeg aldrig forud.

Jeremias.

Altting øber Du op i otte Dage? Du er endnu den Gamle, seer jeg.

Morten.

Dg jeg Du er endnu ikke bleven yngre, seer jeg.

Jeremias.

Naar nu de otte Dage ere omme, hvad saa?

Morten.

Saa kommer næste Uge! S den har jeg gode Udsigter.

Jeremias.

Hvorledes det?

Morten.

Det skal jeg fortælle Dig; saa have vi noget at bestille, til Procuratoren kommer. Hør hvad der er passeret mig, siden sidst. For vor salig Faders Efterladenskab udrustede vi en Kaper i Krigens Tid. Jeg vovede min Troie; Du sad hjemme, og klamredes med den gamle Huusholderke. Jeg gjorde Bytte, Hælvten sit Du. Jeg gik paa Comodie og spiste Gaafesteg, til alting var ødt; Du satte Dine Penge paa Blager, løb paa Børsen hver Dag, og spiste Vandgrød.

Jeremias.

Vandgrød er en sund Mad. Men alt det behøver Du jo ikke at fortælle mig; det veed jeg.

Morten.

Da jeg intet mere havde, og Du intet mere vilde
laane mig —

Jeremias.

Teg gav Dig hundrede Rigsdaler, paa den Condition,
at Du aldrig skulde incommodere mig oftere, og reise din
Bei.

Morten.

Gjorde jeg ogsaa! Reiste til Batavia; — faldt i Vandet, — var nær slugt af en Krokodil, — kom op, — fik Colera morbus; — blev frisk; — fortalte Penge; — reiste hjem; — leed Skibbrud under Norge; — blev kastet op paa Bergens Kyst, vaad som en druknet Muus, fattig som en Kirkerotte.

Jeremias.

Det var haarde Conditioner! —

Morten.

Havde ikke noget at leve af; gik omkring mellem Biergene; spiste Vandgrød med Bonderne af irrede Kobberpotter.
Det var ingen sund Mad.

Jeremias.

Nei, den maa koges i Sydepotter!

Morten.

Gik paa Bjørnejægt! — lærte at kende en polsk Bjørnetrækker, herlig Karl! sandt Genie! — hialp ham at fåemme to Bjørne og at faae dem til at dandse paa Bagbenene; — drog i Compagnie med ham gien nem Sverrig, Finland og Lifland. — Kom i Klammerie med ham i en Kro; vi slo- ges; fiktes ad. — Beholdt den ene Bjørn, — traf i Ros- stock Entrepreneuren for en Bande Abekatte; en vims Kiel- tring, der ikke bærer Vand mod min Bjørnetrækker; — slog mig sammen med ham; og kommer nu til København, for, med den høie Ørvigheds Tilladelse, at oprette et Morskabs- Theater, udenfor Østerport.

Jeremias.

Hvad for noget? Du vil opfore Bjørne- og Abekat- tecomodier?

Morten.

Og Tragodier med. Bjørnen kan ligge mausetodt! — Men vore Balletter er det bedste, især Gullivers Reise til Lilliput. Bjørnen er Gulliver og Abekatterne Lilleput-

terne. Det gaaer prægtigt, maa Du troe!

Teremias.

Nei det er for galt! Det kan jeg ikke tilstede.

Morten.

Hvad smaaasnækker Du? Er det Dig ikke tilpas?

Teremias.

Nei paa ingen Maade. En agtet, stræbsom Borgermand, der har Sit paa det Earre, og med Tiden kan giøre sig Haab om en lille Rang, skulde have en Broder, der var Biernetrækker og Abekattecomodiant?

Morten.

Ta hvordan vil Du blive af med mig?

Teremias.

Jeg vil kiebe Dig, til at forandre Dit Navn.

Morten.

Ta, hvad giver Du mig?

Teremias.

Hundrede Daler.

Morten.

Top! Gaaer jeg hundrede Daler, saa lover jeg,

at jeg aldrig meer skal kientes ved Dig, og forandre vort adelige Familienavn Preen, til Syl, Spandrem, eller hvad Dig lyster.

Jeremias.

Belan! Jeg giver Dig dem, paa den Condition.

Morten.

Bravo! Nu kan man dog see, at Du er min Broder, og mener mig det ørligt.

Jeremias.

Nei, for Pokker! det er just det, ingen maae see.

Morten.

Der seer det jo heller ingen, uden vi.

Jeremias

(omfavner og kysser ham mekanisk).

Nu saa takker jeg da hierteligt, for alt hidtil be-
vist Slægtskab og Broderskab, som hermed ophører og ikke
behøves meer. Pengene kan Du lade hente, naar Du rei-
ser fra Byen. Fra nu af maae vi ogsaa sige De til
hinanden.

Morten.

Som De behager!

Teremias.

Hvad maa man herefter have den **Ere** at kalde Dem?
Morten.

Mit Navn er **Syl**, til Dieneste.

Teremias (bukker).

Erbedig Diener, Herr **Syl**!

Morten (ligesaa).

Skyldigste Ditto, Herr Preen. Af, hvorfor leve vore salig Forældre dog ikke endnu? De sloges selv tit, men elskede hinanden dog ret af Hiertet. En saa inderlig Afsked mellem deres Børn, vilde have tvunget dem Bandet af Dinene.

(De bukke for hinanden. Morten skraber ud tilbage med Besnet, i det han vender sin Broder Ryggen. De gaae hver hen i sin Krog igien).

Jørgen og Alfred Greenaa komme, fulgt af en Sværin Mennester.

Chor.

Af, Herr Greenaa, vel De kommer,
Vi har loenge paa Dem biet.
Teg vil stedes for en Dommer!

(13 *)

Tærgen.

Nu begynder Litaniet.

Allē (i Munden paa hinanden).

Her er talende Beviser! —
 Nu jeg ikke længer venter! —
 Skal jeg taale hans Gottiser? —
 Han betaler mig ei Renter! —
 Jeg er meget Dem forbunden,
 Hvis De kan mig Ret forskaffe. —
 Han har slaaet mig paa Munden,
 Bør nu Loven ei ham straffe? —
 Jeg min Sag kan aldrig tabe! —
 Mener De at jeg kan vinde?
 Tænker han, jeg er hans Abe? —

Chor.

Jeg vil hævnes paa min Fiende!

Tærgen.

Mine Damer, mine Herrer,
 De idag mig maa undskyldte!

Tutti.

Det Processen kun forværre,
Hvis den lægges paa en Hylde.

Sorgen.

Ganske sikkert jeg imorgen
Høre vil, hvad hver kan sige.

Chor.

Af, hvis selv Dem trykte Sorgen!

En Pige.

Hjælp mig dog, jeg arme Pige!
Jeg Elendigste paa Kloden,
Slig en Tort vil han mig vise?

En Kærling.

Hun har traadt min Kat paa Hoden,
Dg det var kun af Malice.

Jeremias Preen.

Han opfylder ei Contracten!

En Kone.

Han mig banker efter Taktten.

En Mand,

Skil mig ved den Grippenille!

Morten Preen.

Troer De, jeg faaer Lov at spille?

Sorgen.

Mine Damer, mine Herrer,
De idag mig maae undskylde.

Chor.

Det Processen kun forværre,
Hvis den lægges paa en Hylde.

Sorgen (stamper utaalmodig).

Gør mig vred ei i Parrykken!

Troer S, jeg er Eders Slave?

Manden.

Bredes han, saa vendes Lykken.
Lad idag da Fred ham have.

Sorgen.

Til imorgen!

Chor.

Til imorgen
Bil vi alle glemme Sorgen.
Naar imorgen ventes vi?

Tørgen.

Saa imellem Ni og Ti.

Chor.

Svigt os ei med Haabets Anker!

Tørgen.

Ei paa een Dag bygtes Rom.

Chor.

Godt Salarium der vanker,

Hvis der vanker gunstig Dom!

(De gaae).

Alfred.

Stakkels Onkel! De stimle jo omkring Dig, som Spurvene om Kirsebær, som Makrel om en Mand, der falder i Vandet, for at fortære ham levende. Hvor jeg beklager Dem! Hvor jeg hader en Beskæftigelse, der sætter et ørligt Hierte daglig i den ubehageligste Forbindelse med den finere og grovere Pøbel.

Tørgen.

De fleste af disse Narre sender jeg til Forligelsescommissionen; adskillige forliger jeg selv strax, ved at tale dem tilrette. En Advocat maa ikke giøre sig kostbar, maa høre

alle, som ville betroe sig til ham; derved vinder han i Popularitet. Desuden have mine Commissioner ogsaa i en Række af Aar indbragt mig en artig Skilling, og, som jeg haaber, til alle Parters Fornøjelse.

Alfred.

Nei, jeg vil ikke længer være Klammeriets Haandlanger. Menneskene lade sig ikke tale tilrette, man maae tvinge dem.

Jørgen.

Det var at tage sig selv tilrette, min Søn. Glem ikke Lovens første Bogs første, tredie.

Alfred.

Jeg siger Dem, jeg vil ikke leve meer af Andres Jammer.

Jørgen.

Hvordan Fanden vil Du da leve? Lever ikke bestandig den Ene af den Andens Jammer? Hvad gavnede Doctoren, hvis der ingen Syge vare? Præsten, hvis der ingen Syndere vare? Philosophen hvis der ingen Dosmere vare, og Soldaten hvis der ingen Eujonter vare?

Alfred.

Teg vil ikke være en flau Balsom paa Saaret; jeg vil sveit ses ind i Stalet paa det Sværd, som afhugger Skaden. Min Beslutning staer fast; jeg gaaer til Morea, jeg strider for Grækerne.

Torgen.

Du gior Fanden heller. Teg haaber dog ikke, den lognagtige Mamsels Uforskammenhed har giort Dig til en Gieæk og til en Fusentast. Teg tænker den har aabnet Dine Dine, lært Dig hvad Kærlighed er, og at være fornuftig.

Alfred.

Nei, aldrig skal jeg bande Kærligheden! Hvad kan den uskyldige Amor for, at jeg tog et Blus i Mosen for hans Fakkel? Teg figer endnu: Kun Kærlighed gior ødel. Det vare Mænd som aldrig elskede, der blev Jordens Skææk og Plageaander. Hvorfor kiender Ærgierrigheden ingen Grændser? Hvi gior Egennytten intet Offer? Hvi leder Fanatismen til Grumhed og Forfolgelse? Hvi svækker Bellysten Kraft og Ære? Fordi Egoisten kun elsker sig selv! Fordi Sværmeren, uden en skion Gienstand, kun griber efter et tomt Begreb! Fordi den grovere Sands ingen Skranker

Eiender, naar den savner Høielsens advarende Engel. — Nei
Kærlighed! du knuser mit Herte, men jeg skal aldrig for-
bande dig. Jeg gaaer til Grækenland! til det Land, som
først lærte Europa at tænke og føle; og det Herte, som en
grusom Pige forskiod, offer jeg nu hele Menneskeheden.

(Han gaaer ind i Siveværelset).

Sorgen.

Det er Alvor, mærker jeg. Hvad i al Verden skal
jeg nu giøre med ham? Jeg lod være at givte mig, for
ikke at have Sorg af mine Born, og nu kommer den lige-
fuldt. Thi jeg elsker den Dreng, som min kædelige Son,
og det skører mig i mit Herte, at han har tabt sin til
Datum gode sunde Forstand, og er blevet en Nar, ligesom
alle de andre.

En Tiener (kommer).

Herre! Her er en Dame udenfor, som paastaaer, at
hun endelig strax maa tale med Dem, skoendt jeg sagde
hende, at De ingen Tid havde.

Sorgen.

En Dame? Er hun ung og smuk?

Tieneren.

Smuk? Det har jeg ikke seet efter. Det pleier Herren jo ikke at bryde sig om. Skal jeg gaae ud og see paa hende, hvordan hun seer ud?

Jørgen.

Dosmer! Lad hende komme ind. (Tieneren gaaer). Det er ganske vist denne Frøken Greenaa, der har beskjemmet min Broderson i Morges, og nu kommer for at undskynde sig. Men lad hende komme! Hun skal finde Mand for sig!

Philippe (træder frygtsom ind).

Tienerinde, min Herre!

Jørgen (afslades).

Ta vist er det hende. Smuk er hun, og forlegen og ængstelig er hun ogsaa. Vi kun, Mamsel!

Philippe.

Min Herre! Jeg kommer til Dem, i et for mig heist ubehageligt Wrinde; men Pligt og Veneskab byder mig det.

Jørgen.

Maa jeg tage mig den Frihed, at spørge Frøkenen: var det ikke hende, som spadserede i Morges i Kongens

Hauge, med en anden Dame, da jeg gif derigennem med
min Brodersøn?

Philippa.

So, min Herre!

Tørgen.

Fy, De maae skamme Dem i Deres Herte! Og De
vover at komme for stikkelige Folks Dine, efter saadan en
Streg? Beed De vel, at den der fornærmer min Broder-
søn, fornærmer ogsaa mig?

Philippa.

Min Herre, jeg har ikke ifinde at fornærme Dem.

Tørgen.

Nei, men det er allerede skeet, paa den eclatanteste
Maade. Og til hvad Ende? Har De ikke prostitueret Dem
selv meest derved? Hvis De ogsaa ikke elskede min Bro-
dersøn —

Philippa.

Min Herre, De tager feil.

Tørgen.

Hvad for noget? Etsker De ham da?

Philippa.

Teg? Nei! Men —

Tørgen.

Laab mig tale ud, og faal ikke gamle Folk i Talen!
Hvis De ogsaa ikke elskede ham, siger jeg, skulde De derfor give ham til Priis for Andres Spot, og giøre Deres egen Familie latterlig?

Philippa.

Min Herre! Teg er ikke den Dame, De holder mig for, jeg er hendes Veninde.

Tørgen.

Er det ikke Dem? Saal det er en anden Sag! Saa beder jeg Dem at mortificere mine Udtryk. Teg erklaerer dem døde og magtesløse; de skal ikke komme Deres gode Navn og Rygte til Forkleinsel i nogen Maade!

Philippa.

Alt forladt, min Herre!

Tørgen.

Men saa raader jeg Dem ogsaa, jo før jo heller, at bryde Venfkabet med et Fruentimmer, som ikke fortiner deg.

Philippa.

De tager atter feil, min Herre! Frøken Camilla Blumau har et ødelt Hjerte, en fortræffelig Karakteer; men hun er sværmerisk, og Kærigheden forledte hende til en uoverlagt Handling.

Sorgen.

Kunde hun ikke, ad Helvede til, sværme for sin Sælletat, uden at bestiemme skikkelige Folks Born? Hvad kunde min stakkels Broderson for, at hun elskede en Anden?

Philippa.

De tager atter feil, min Herre! Det seete just, fordi hun elskede ham saa hoit; fordi hun følte sig smertelig skuffet, ved at høre ham tale haanligt til Dem, om Kærighed. Derfor vilde hun hævne sig! Hendes Hævn kan paa ingen Maade undskyldes; men hun boder selv mest derfor.

Sorgen.

Hvad han sagde, var meget fornuftigt og solid tænkt! Gid han altid var blevet saaledes ved!

Philip p a.

De tager atter feil, min Herre! Det var ikke hans
Mening, han sagde det blot for at føre Dem bag Lystet.

Tørgen.

Hvorfor Dævlen spillede da Deres Veninde ham det
Puds?

Philip p a.

Fordi hun tog feil, min Herre! og troede, det var
hans Alvor.

Tørgen.

Det var da en forbandet Hob Feiltagelser!

Alfred

(sler ind og kysser Philippas Haand).

Har jeg hørt det? Jeg er elsket igien?

Philip p a.

Ak min Herre! Min Veninde er trøsteslos over at
have fornærmet Dem. Hun hørte Deres Samtale i Morges
med Deres Onkel. Deres Spog kroenkede hende. Hun
troede, De havde et koldt Hierte, at De drev en forføn-
lig Leeg med omme Tolelser.

Alfred (Staaer Hænderne sammen).

Gode Gud! Det var jo blot for at sætte min Onkel
en Vor næse paa.

Tor gen.

Dg det vover Du at sige mig lige i Dinene, Knægt?

(Sang).

Alfred.

Bedste Onkel!

Philippa.

Gode Fader!

Begge.

Ei De Deres Born forlader,

os }
Staaer } bi med Raad og Daad,
dem }

Standser Kærlighedens Graad!

Tor gen.

Derfor veed jeg intet Raad. —

Du har beilet til den Anden;

Sige Nei gaaer nu ei an!

Var hun end saa styg som Fanden;

Ord et Ord, og Mand en Mand.

Du dit Ja har hende givet!

Alfred,

Heller strax jeg mister Livet!

Torgen (betænker sig).

Dog — isald Din Elste sig

Selv paatager denne Svig,

Falder kun paa hende Skammen,

Alfred.

Heller springe strax i Dammen,

End bestemmet hende see!

Alfred og Philippa.

Hun maa staae saa reen, som Sne!

Torgen.

Reen som Sne og heed som Flammen!

Altig blander Amor sammen.

Alfred og Philippa.

Hun maa staae saa reen som Sne.

Torgen.

Nei vil man kun bare see!

Alfred.

Gode Onkel!

Philippa.

Kjære Fader!

Alfred og Philippa.

Ei De Deres Born forlader,

Hjælper os i denne Bee!

Jørgen (grundende).

Intet Raad jeg veed, desværre,

Haabet vifter hen i Bind.

Alfred og Philippa.

Intet Raad han veed desværre,

Ha, det øengster mig mit Sind!

Morten Preen

(stikker hovedet ind ad Døren, og siger sagte).

Om Forladelse, min Herre,

At jeg gaaer saa lige ind! —

Jørgen (studser).

Seer jeg ret? Der kommer jo den Caricatur igien,
som var her igaar. Ha jeg gaaer et Indfald! Lykkes det,
Alfred, saa er Din Kjærestes Ere reddet, hendes Overlelse

bliver en Hemmelighed, og Du kan trække Dig tilbage uden
Ydmygelse.

Alfred

Og dertil bruger De denne Deus ex machina?
Kære Onkel!

Tørgen (grublende).

Blumau glemmer ikke det lille Bon, han bragte med
fra Lydsland, og vilde vist rykke Næsen forbistret over
saadan en Svoger. Man maae bilde ham ind at der
klaebet en levis nota maculæ ved vor Familie.

Alfred.

Men saa falde vi jo fra Scylla i Charybdis.

Tørgen.

Gaa ind med Frøkenen i det andet Værelse! Jeg gi-
ver Jer Lov til at lure ved Doren; saa behøver jeg ikke at
fortælle Jer, hvad der er skeet.

(De gaae; Onkel Tørgen vinker Morten hid, som har holdt
sig meget ydmyg i Baggrunden).

Tørgen.

God Dag, min Ven! Jeg troer han var her igaar.
Hvad er det nu han hedder?

(14*)

Morten.

Teg hedder Morten Syl, til Dieneste.

Jorgen.

Mig synes det var et andet Navn.

Morten.

Nei, det er mit kiodelige Tilnavn. Teg er dobt saaledes.

Jorgen.

Man bliver jo ikke dobt med sit Tilnavn, veed jeg.

Morten.

Ikke det? Sa det kan gierne være. Det maae mine Faddere bedst vide. Teg var en raa Unge, da det skeete.

Jorgen.

Dg nu kommer han?

Morten.

For at spørge Dem, om De troer, jeg faaer Lov at oprette mit Biornes- og Abekattetheater, uden for een af Byens Porte?

Jorgen.

Oprigtig, min Ven, jeg troer det vil have sine store

Banskeligheder. Vi Danse ere endnu tilbage i Culturen, og holde ikke Skridt med de øvrige polerede Nationer. Tænt engang, vi have endnu hverken havt nogen Tyre-, Hane- eller Borekamp. Der komme ikke engang Heste her paa Theatret!

Morten.

Det var Satan!

Torgen.

Teg raader ham derfor som en Ven — og mit Raad skal ikke koste ham en Skilling — jo før jo heller at pakke ind, med sit Personale, og reise hen til andre Lande, hvor de frie Kunster ere mere i Anseelse.

Morten.

Ta mange Tak for det Raad! Men det er da heller ikke mange Penge værd.

Torgen.

Hvis han derimod har Lust til at fortiene 100 Daler saa kan det skee strax.

Morten.

Hundrede Daler? Ta dem siger jeg ikke Nei til.

Tørgen.

Vi have en lille Spøg for i vor Familie, som ikke videre kan interessere ham. Alt hvad han har at gøre, er paa Dieblikket at begive sig hen til Justitsraad Blumau. (giver ham et Kort). der har han hans Adresse! og giver sig ud for en Broder, af min egen Broderson Alfred Greenaa. Der er ogsaa hans Adresse! Siig kun reent ud, at han har hørt, hans Broder er blevet forlovet med Justitsraadens Datter, og at det glæder ham usigeligt!

Morten.

Men faaer jeg ikke en Ulykke, naar han hører, det er Logn?

Tørgen.

Af hvem? Det var jo netop af min Brodersen og mig, han skulde have Ulykken, hvis han fik nogen. Han lyver jo ikke Justitsraaden paa, men os.

Morten.

Det er seu ogsaa sandt!

Tørgen.

Dog giver jeg ham kun Pengene paa det Vilkaar, at han strax reiser bort, og udspreder det Rygte, at han har

spillet os dette Puds af Hœvn, fordi jeg ikke vilde hielpe ham til at etablere sit Abekattetheater.

Morten.

Meget vel! (sagte). Saa faaer jeg ogsaa de hundrede Daler af min Broder.

Tørgen.

Han kan give sig ud for en forulykket Lem af Famlien, som vi ikke ville kiendes ved, men som nu glæder sig, ved at komme i fornemt Svogerstæb. Har han nogeninde været kagstroget?

Morten.

Nei, Gud bevares.

Tørgen.

Det er Skade! det vilde giøre bedre Effect. Men det er imidlertid godt, som det er. Han kan ogsaa gierne bagtale min Broderson lidt.

Morten.

Jo, det skal jeg nok!

Tørgen.

Nu saa gaae paa Djeblikket derhen! Der er ingen Tid at spilde.

Morten (afslipes).

Det er underligt nok! Min virkelige Broder giver mig Penge for at jeg ikke skal være hans Broder; og en Bildfremmed betaler mig ligesaameget, for tillojet Broderskab. Nu hedder jeg altsaa ikke længer Morten Syl, men Morten Greenaa! (strækker sin Hat ud). Er der ikke flere Gædt Folk jeg kan tiene med at være, eller ikke være i Broderskab med? Det er ikke dyrt; det kostet kun hundrede Daler!

(Gaaer; Onkel Tørgen følger ham).

(Haven hos Camilla).

Philippe. Alfred.

Philippe.

De veed nu alting, min Herre! og er ikke længer vred paa den stakkels Camilla?

Alfred

Gud, hvor kunde jeg være vred, naar jeg hører, at hendes hele Harme blot kom af Kærlighed til mig?

Philippa.

Det er en fortøeffelig Pige; men altfor heftig, alt for romantisk.

Alfred.

Denne sidste Feil elsker jeg, som en Dyd. Hun er poetisk! Hverdagsslivet kieder hende. Hun vil gierne udsmykke det med Skionhedens og Følelsens Blomster. Er det en Feil?

Philippa.

Nu vel! Jeg seer, de ere skabte for hinanden; og jeg er vis paa, at naar hun først ret kiender Dem, vil hun aldrig mere blive alvorlig vred paa Dem. En lille Kurre paa Traaden kan der vel undertiden komme, imellem hende og selv hendes bedste Venner; men jeg er vis paa, at ingen onskede at see hende mindre omfindtlig, paa hendes Hengivenheds Bekostning.

Alfred.

De henrykker mig, med hvad De siger!

Philippa.

Saa lad os nu tænke paa Forsoningsscenen. Den maa ikke være ganske triviel og hverdags. Jeg har en Idee,

som De maae hielpe mig med at udføre. Det er da ingen Sag for Dem at spille denne Scene, thi De skal kun være Statist.

Alfred.

Det er en meget underordnet Rolle i en Kærligheds-scene for en Elsker.

Philippa.

Nei, De er dog Hovedpersonen. Seer De det gamle Steenbilled bag Jasminbusken der?

Alfred.

Ta, hvad er det? En Mand i en Kappe, som udstrækker sin Haand.

Philippa.

Man siger, det forestiller en sorgende Munk. Paa hans Pegefingre er der udhugget en Signetring. De har ogsaa een paa Deres.

Alfred.

Hvad er Deres Hensigt?

Philippa.

Man siger, her har i gamle Dage staet et Kloster paa denne Grund. Hvorvidt det er sandt, kan jeg ikke hi-

storisk bevise. Kun en gammel Wise og dette overblevne Vil-
led stadtæster Sagnet. Og — kort og godt — De maae
løse Munken af, som næsten skules af Busken, stille Dem
hen i Krogen, og udstrække Fingeren med Ringen.

Alfred.

Hvordan? For at blive en lykkelig Wgtemand, maa
jeg først være Munk?

Philippe.

Ta, det er her en Gienvei til Brudeskammelen.

Alfred.

Velan! Jeg adlyder blindt!

Philippe.

Det var Ret! Kærligheden bør altid være blind; og
Tingen opklarer sig selv strax. De behover kun at skule
Dem bag Steenbilledet og staae ganske rolig og stille.

Alfred.

Stille skal jeg staae; men rolig kan jeg ikke være.

Philippe.

Jeg løser Dem snart fra Deres Klosterlovte. Gaae
bag Busken! Der kommer Camilla.

(Han skuler sig).

Camilla

(Kommer i dybe Tanker).

Her stod forдум et Kloster! — Denne lille Hauge var en Klosterhauge. Man skulde dog ikke aldeles have opਘੇvet Klosterne! End gives der ulykkelige Sicele, der trੋnge til et saadant Tilflugtsted; som feilede, som Verden har forsikt, hvem Glੋdens Sol ikke lenger sender sin Straale. De stakkels Duer have det dog godt i sligt et Dueslag, hvor Helligaanden selv svੋvede over Taget, som en Due.

Philip.

Camilla! har Du den gamle Kœmpevise hos Dig, om Munken, derhenne?

Camilla.

Jeg har ikke lagt den fra mig.

(Hun tager et Papiir frem).

Philip.

D skal vi ikke læse den engang endnu? Den morer mig saameget.

Camilla.

Jeg læser den gierne saa tit Du vil.

(Efter en Indledning af Musiken læser Camilla Kæmpesiven,
der ledsages af Toner, mellem Versene).

Herr Sivard og Ridder Herr Esbern
De yppede dennem en Kiv,
Alt over hin stolte Rosenvand,
Hun var saa ven en Viv.

Og haver med List Eders yngste Son
Alt fæstet min klare Lilie,
Det sværger jeg ved den øverste Gud,
Da skedte det mod min Billie.

Herr Danved lader sig Klæder skære,
Hannem lyster til Torsdal at gange.
Hjemme sad lidens Rosenvand,
Hun blegnede som en Fange.

Inde sad lidens Rosenvand,
Hun kurrede som en Due;
For hende bade, med Taarer paa Kind,
De Tærner i Gruerstue.

Herr Danved vinder rigeligt Bytte,
 Hemiler ad salten Hav;
 Han fandt ei længer skion Rosenvand,
 I Kirken stod hendes Grav.

Herr Danved sig i Kloster mon give,
 Wel hos de Bredre graae.
 Hver Morgen og hver Aftenstund
 Paa hendes Ring han saae.

Inde sad stolten Herr Danved
 Og stirred, naar Sangene lode;
 For hannem bade de Munke graae,
 Han sorged sig selver til døde.

End stander ved Muren i Urtegaard
 Herr Danved, skaaren af Steen,
 Med Ringen paa sin hvide Haand,
 Den læger for Elskovs Meen.

Hver en Tomfru saa sorrigfuld,
 Hvis Ringen hun rører der, —
 Hun vorder atter en lykkelig Brud,
 Gienvinder sin Hiertenskier!

Philip p a.

Det er dog forunderligt! Der er Noget i slige gamle Folkesagn. Man skal ikke forkaste det altsammen. Hvem ved, om det endnu ikke kunde hielpe, at røre ved Ringen paa dette Steenbilledes Pegefinger!

Camilla.

Du spøger altid! Ja sandelig er der Noget i slige Viser. Det der rører os i Dem er ingen taabelig Overtro; det er en dyb Tanke, en skion menneskelig Folelse, indklædt i Billedet. Om aldrig Ulykken er nyttig til andet, saa nytter den dog ved sit Exempel, til at forsoner andre, til at smelte de kolde stolte Hierter — ak, ofte for silde!

Philip p a.

Ta, det er nu en philosophiske Forklaring; men den tilfredsstiller mig ikke. Jeg vil, at det skal tages lige efter Bogstaven. Der staer i Visen, at hver ulykkelig Brud,

som rører ved den Ring, Munken har paa Fingeren, vinder
sin Beiter igien! I slige Ting har jeg en Kulsvieretro.

Camilla.

Hvor kan Du dog nu spøge?

Philippe.

Jeg forkaster ikke ganske Sympathie. Probeer en-
gang! Lad Dig stryge af den dode Munks Pegefinger!
Jeg vædder, det hielper.

Camilla.

Det er da en besynderlig Munterhed! Du har for
megen Forstand og for godt et Herte til at ville krænke mig
med et utidigt Spøg, i min Ulykke. Hvad skal jeg troe?

Philippe.

Luk Dine Øine, og lad mig føre Dig baglænbs hen
til Munken.

Camilla.

Nu da? (hun lukker Øinene).

Philippe

(fører hende hen til Alfred, og lægger hendes Finger på hans Signetring).

Føler Du ikke noget?

Camilla.

En Ring!

Philippe

Vend Dig om og synk i hans Arme! Jeg har her intet mere at giøre. Jeg er nu en overslodig Person!

(Hun gaaer. De Elskende omfavne hinanden).

Camilla.

Edle! kan Du mig tilgive?

Alfred.

Hulde! kan Du mig tilgive?

Camilla.

At jeg bod mit Hierte Trods?

Alfred.

At jeg bod mit Hierte Trods?

Begge.

Kærligheden sonderrive.

Regningen imellem os!

A l f r e d.

Teg har intet Dig at laste!

C a m i l l a.

Intet Dig at forekaste!

B e g g e.

Skylden falder kun paa mig!

A l f r e d.

Burde jeg med Troskab spøge?

C a m i l l a.

Burde Hævnen jeg forsøge?

B e g g e.

Som til Døden elsker Dig! —

Møle Ben }
Hulde Mo } Du mig tilgive,

At jeg bod mit Hierte Trods.

Kicerligheden sonderrive

Regningen imellem os!

(De gaae).

(Bærelse hos Blumaus).

Eline (alene).

Jeg er i den ubehageligste Forfatning, og veed egentlig slet ikke hvorledes det hænger sammen. Han forelæser sig i mig, paa en Promenade, kan neppe tale, for Kærlighee, beder om Tilladelse til at giøre mit nærmere Bekjendtskab, bliver vel modtaget; — og saa faaer han Næseblod, og løber sin Wei! Men det er jo muligt at hans Blod virkelig er kommen i saadan Bevægelse. — Åh, den Arme! Det var dog tungt, hvis han havde faaet en Blodstyrting for min Skyld. Men jeg er mere bange for, at det var et Fis, for at slippe fra mig igien. Gartnersvenden elsker langt oprigtigere. Det er virkelig et poent Menneske. Men det vilde Papa giøre forfærdelige Ophævelser over. Jeg er i meget slet Humør og vil synge den Aria af den forladte Dido, som jeg i denne Tid over mig i. Den er komponeret i allernyeste Smag. Det værste er, at der er flyttet en Kobbersmed ind ligeover for, der ofte giør saadan en Stoi, at man ikke kan høre sine egne Ord. Men jeg maa dog probere. (Medens hun synger hamrer Kobbersmedden, alt imellem, af alle Kræfter nebe i Gaden, paa en stor Brænbeivinskædel).

Jo d'amore, oh die! mi moro,
 E mi nièga il mio tiranno
 Anche il misero ristoro,
 Di lagniarmi, e poi morir.

Che costova a quel crudele
 L'aseoltar le mie querele,
 E donare a tanto affanno
 Qualche tenero sospir?

Det er besynderligt! Han har banket i eet Bœf, og
 det har ikke skadet Musiken i mindste Maade. Evertimod
 har det givet mit Foredrag en Kraft, som jeg troer hverken
 den store Tromme, eller Slaget af Bækkenet havde været i stand
 til! Tilforladelig, i alle gode Orchestre burde herefter anga-
 geres en Kobbersmed.

(Gaaer).

Gartneren

(kommer med en Kurv fuld af Blomster).

Her er ingen! Jeg maa tale med Frøkenen selv!
 Maaske gior jeg endnu min Lykke. Jeg mærkede nok imor-

ges, at hun godt kunde lide mig, mens vi vare alene, men hun skammede sig, da der kom nogen. Hun behøver saamen ikke at skamme sig for mig; jeg er af ligesaa god Familie som hun. Men jeg maa see at insinuere mig hos hende. Mestersvenden har raadet mig, at tale i Blomstersproget, som det nu er Brug i alle hoiere Dramer. Det vil falde mig lidt vanskeligt i Begyndelsen, men jeg tænker nok, jeg kommer ud af det.

Eline (kommer tilbage).

God Dag, min Gode! Det var Ret! Bringer De mig Blomsterne?

Gartneren.

Afskillige Sjelone, naadige Froken! En usynlig deriblandt — mit eget Hiertes Følelse, — skuler sig under Lovet. Den ligner denne Erica! Vel hører dens Slekt fun til det almindelige Lyng; men i Kærligheds Drivhuus bliver det en skøn Blomst. Man siger: den er fra det gode Haabs Forbierg. Hvor lykkelig vilde jeg være, hvis det var sandt!

Eline.

Teg takker Dem! Ei hvad vilde Camilla sige, til alle disse moderne nysopfundne Blomster? De kiender dog min Cousine Camilla?

Gartneren

(viser hende en Blomst).

Camellia, Frøken, er en Buskart fra Japan; en Modeplante, som cultiveres meest i England.

Eline.

De er satiriske, Gartner!

Gartneren (trækker hende Kurven).

Forsmaae nu ikke, naadige Frøken —

Eline.

Hvad skal jeg ikke forsmaae?

Gartneren.

Blomsterne ere tause! Min Beskedenhed er en Acacia, der ikke maae forverles med vore Pseudo-Acacier. Den indholder sine Blade som en Mimosa pudica, ved mindste Berering! Og dog yder dens Trostebænke Gummi, der ikke viger den arabiske.

Eline.

Maaſkee det er **Gummi elasticum**, som man kan viſſe
ud med?

Gartneren.

Frygt ikke, naadige Frøken, i mit Hjerte at finde
Stapeliernes bladløse Slegt, hvis frække Duft lig-
ner en Edderkop, og hvis affyelige Duft kun hidlokker
Frækhedens Spyflue.

Eline.

Jeg twivler ikke om Deres gode Hjerte, og ønsker Dem
al Glæde!

Gartneren.

Ak, Frøken! min Glæde er en bladløs **Cactus**, hvis
Purpurblomst i Solskin Diet neppe taaler at ſkue, og som
dog maaſkee kun blomſtrer, fra Sol gaaer op, til den
gaaer ned!

Eline (ſagte).

Han taler godt for ſig. (Høit). De lader til at være
et Menneske af Opdragelse, min Gode! Hvorledes har De
havt det Uheld, at blive Gartnersvend?

Gartneren.

Det Uheld har jeg ikke haft endnu, naadige Froken, men faaer det først til Mikkelsdag. Jeg faaer endnu i Lære! Mange holde det ellers for en Lykke, at jeg, som et fattigt Barn, kom den Bei. Min Moder bestieftigede sig selv med Floras og Pomonaes Gaver. Rigtignok var det ikke suunget for hendes Bugge, at hun skulde gaae med Kurven paa Armen! Hendes Moder, en tydsk Lieutenantstrue, mistede i Syvaarskrigen alt hvad hun eiede, og maatte flygte til Danmark, hvor Noden twang hende til, som Emigrantinde, at giøre botaniske Excursioner til Frederiksberg og Amager.

Eline.

De er altsaa af Adel?

Gartneren.

Denne Lobelia herer ikke til en større Slægt; og vi kunne, som den, i vor Et opvise mangen Splendens og Fulgens. Dens mørkrode Blomst er ikke rødere, end det Purpur, der sloð i mine Forsædres Aarer.

Eline.

Er det muligt?

Gartneren.

Vort egentlige Navn er von Wasserschreck; men jeg maatte afslægge det, fordi de plebeiske Gartnerdrenge kaldte mig Vandskræk, og styrtede mig ud i Basinet med Springvandet.

Eline (teer).

Der hvor Drengen sidder og trækker Halsen af Gaasen?

Gartneren.

Om Forladelse, naadige Froken! Det er Amor, som rider en Svane. Det betyder Kærlighed og svanehvid Uskyld, som Livsens Vand evig bestærker.

Eline (sagte).

Han taler guddommeligt! (Hoit). Hvordan? De er en von Wasserschreck? Det er jo en ældgammel Familie, som min Fader meget godt kiender.

Gartneren.

Er det muligt? Man kiender den?

Eline (sagte).

Advocaten er egentlig kun en Bonde fra Greenaa. Hvi betænker jeg mig? Jeg har Penge nok for os begge. Bon

Wasserschreck afslægger sit Incognito og fremtræder som Ca-
valeur. (hosit). Kan De bevise Deres Adel?

Gartneren.

Naar forlanges! Med alle Documenter!

Eline.

Saa sat Mod, unge Mand! Og lad ikke Haabet
fare.

Gartneren.

Hvorledes fatter jeg min Lykke?

Hvor kommer denne Glæde fra?

Er den ei en Orchidea,

Hvis Parasiter Træet smykke?

O Elste, denne høie Maade,

Uldspringer fra din Godheds Væld!

Et Epidendron er mit Held;

Der hænger i saa fine Traade,

At den seer ud, med samt sin Duft,

Som om den bares Kun af Luft!

Eline.

Min Fader kommer! Gaae et Øjeblik ind i næste
Værelse, kigge Ven! Altting kan blive godt endnu.

Gartneren (sagte).

Det gik jo meget godt! Der seer man, Blomsterlignelser have deres Nutte.

(Hon følger ham ind og kommer tilbage).

Blumau kommer med Morten Preen.

Bluman.

Jo her høre vi artige Loier,
Som en Brud vist særdeles fornoier.
Denne Sømand, som Governe pløier —

Morten (falder ham i Ordet).

Om Forladelse, det jeg begav!
Nu som Rotte paa Landet jeg roder.

Blumau.

Denne Karl er Din Kærestes Broder!

Morten.

I det mindste vi Fader og Moder
Har tilfældeds fra Fodselen af.

Eline.

Han dog vil ei sin Broder fornøgte?

Morten.

Der i Verden er nedrige Knægte!
 Er, som han, jeg vel ikke saa øgte?
 Han kun tænker paa Binding og Noes.
 Han var skinhellig, slog sig til Bogen,
 Sad og muled og dovned i Krogen;
 Mens jeg flagred ad Bolgen, som Maagen.
 Er det en Skam vel at være Matros?

Seer I, Ilden, den ulmed i Asten!
 Procuratoren leer under Masken;
 Men Koksmaten, — han slaaer sig til Glassken!
 Og det Morten har giort allenstund.
 Naar nu hjem jeg imellem er kommen,
 Med en Ruus, uden Skilling i Lommen,
 Gamle Tørgen da strax fælder Dommen:
 "Pak paa Porten igien Dig Din Hund!"

Blumau, Eline og Morten.
 Hvilket Svogerskab! "Pak Dig Din Hund!"

Morten.

For mig altsaa lidt at lempe
 Efter Deres Fornemhed,
 Sogte jeg min Lyst at dæmpe,
 Lagde Somandskabet ned ;
 Undgik Havets kolde Dunster ;
 Flækens Dunst kun stod mig bi ;
 Lagde smukt mig efter Kunster,
 Der er syv, og de er' frie.
 Skuespillet alle skatte,
 Baade vorne Folk og Vorn :
 Jeg har sexten Abekatte,
 Og en deilig pelset Biorn ;
 Derned snart, i Byens Gader,
 Morten høster Laurbær. Tænk !
 Og min Broders Svigerfader
 Sidde skal paa første Bænk.

Morten, Eline, Blumau.

Hele sexten Abekatte,
 Samt en Biorn ! o hvilke Skatte !

Hvilket Svogerstab! Betenk!
Hvilken Nang: paa forste Bœnk!

En Tiener (kommer og melder).

Den gamle Advocat Greenaa, vilde gierne have den
Gre.

Morten (stiller sig forstørret an).

Dod og Plage! Kommer han der? Det siger jeg
reent ud, jeg tor ikke være ham bekjendt. Jeg har faaet
Penge, for at antage et andet Navn; derfor hedder jeg
Morten Syl. De maae ikke forraade mig, Herr Justits-
raad. Hvis De gior det, gaaer jeg Dod og Plage fra det
altsammen, og siger, det var kun sagt i Spas, for at holde
Dem for Nar.

Blu mau.

Vær kun tolig, min Ven! Jeg agter ikke at indlade
mig i Klammeri. Hver kan være god for sig. Jeg takker
Gud, at jeg sit alting at vide tidsnok; og alle Parter vinde,
ved at Sagen dysses ned. Men bliv dog tilstede! Hans
Nærværelse kunde behoves.

Torgen Greenaa kommer. Eline gaaer.

Torgen.

Erhödig Tiener, Herr Justitsraab! Jeg kommer som
Sendebud fra min Brodersøn. Han har veilet til Deres
Datter, og han gaaer ikke fra sit Ord.

Blumau.

Han forlod os saa pludselig.

Torgen.

Næseblod! Sygdom er hver Mands Herre.

Blumau.

Jeg haaber, han har dog ikke forbloedt sig?

Torgen.

Nei, Gud skee Lov, det gif snart over, da han kom
ud i fri Lust, og fik lidt Edike.

Blumau.

Den kunde han faaet her.

Torgen.

Mig synes Justitsraaden er ikke i godt Humor! De
svarer mig saa kort. Jeg har intet Næseblod, og traenger
ikke til Edike.

Blumau.

De kommer som Ambassadeur fra Deres Brodersen,
forestiller altsaa hans Person og maae tillade mig, at jeg
taler til Dem i samme Tone, som jeg vilde tale til ham selv.

Jorgen.

Hvad har De imod min Brodersen? Er han Dem
ikke længer tilpas?

Blumau.

Ikke saa ganske!

Jorgen.

Maa jeg spørge om Aarsagen?

Blumau.

Før det første frygter jeg for, at dette pludselige An-
fald af Ildebefindende i min Steddatters Nærverelse, kunde
komme oftere, og være hende til stor Uleilighed. Før det
andet har jeg giort en Opdagelse, som ikke huer mig.

Jorgen.

De forsmaer altsaa vort Svogerstab?

Blumau.

Svogerstabet kan undertiden gaae vel vidt. De kien-
der min Familie, og veed vi ere af gammel tydste Adel. Jeg

vilde aldeles ikke betænke mig paa, i Danmark at forbinde mig med en agtværdig Embedsmand af borgerlig Fodsel; thi her gaaer jo alting efter Embede; og skiondt Advocatstanden egentlig intet Embede er, er den dog meget hæderlig og meget indbringende. Men, med Tilladelse, kiender De det Menneske der?

Tørgen.

Nei, jeg har ikke den Ere. Dog jo — mig synes, jeg saae ham igaar et Djeblik.

Morten.

Det var ogsaa førstegang i dette Liv.

Blumau (med et spodst Smil).

Forslad mig, Herr Advocat! De to Herrer have nok kiendt hinanden førend igaar!

Tørgen.

Jeg forstaer Dem ikke.

Morten.

Det er mig en mørk Tale.

Blumau.

Maaskee en Gaade?

Alfred kommer med Camilla, Philippa
og Eline.

Alfred.

Som jeg vil løse! (peger paa Morten). Denne Mand
er hverken i Sægt med min Onkel eller med mig.

Blumau.

Hvordan Uforskammede? Han har vovet at lyve for
mig, og at beklikke en agtværdig Families Ære?

Tørgen.

Skænd ikke paa ham! Det er skeet efter vor egen Dr-
dve; selvgiort er velgiort.

Blumau.

Hvorledes?

Tørgen.

Teg er ikke vant til at forstille mig, og gibber ikke
længer spille Comödie med Dem. Det var et pia fraus,
et fromt Bedragerie af mig, for at redde min Brodersen!
For at faae Deres Tænkemaade lagt for Dagen. De har
givet Alfred sit Ord tilbage, og faaer det ikke igien. De
har kastet Brag paa os, fordi vi vare i Familie med en Bior-

netrækker. Sæt, at vi virkelig havde været det? Kunde vi for det? Bare vi ikke lige gode for det? Hvordan Eens Familie er, det kan man ikke giøre for; men efter som man selv er, skal man agtes!

Blumau (til Alfred).

De har hørt den Uforskammenhed, at komme og beile til min Steddatter, i et heelt Selskabs Mærværelse, og faa-
ster nu Brag paa hende, og blamerer hende for Verden?

Alfred.

Hvorledes det er gaaet til med Frieriet, bliver en Hem-
melighed; Kun saameget skylder jeg at sige Dem: det var en
Misforstaaelse! Jeg troede, Deres Datter var Fro-
ken Camilla, hendes Cousine af samme Tilnavn, som jeg
elsker, og som har skænket mig sit Hjerte.

Blumau.

Fornærmelse paa Fornærmelse! Burde De ikke erkyn-
diget Dem noiere? Skikker det sig, for en Mand, at handle
uoverlagt som et Barn? O Herr Greenaa! dette Træk
giør saalidt Deres Forstand som Deres Hjerte Ere, og skal
blive bekjendt for hele Verden, til Deres Skam!

Camilla.

Det er ikke hans Skam, men min! Skal nogen
lide derfor, saa er det mig. Jeg bedrog ham, jeg for-
førte ham af en daartlig Bredde, som ingen Grund havde,
til at troe, at jeg var Eline.

Alfred.

Jo elskede Pige! Den havde meer end Grund nok!

Blumau.

Saa ere da nu Eline og Camilla dedelige Fiender!

Eline.

Nei tvertimod, de bedste Venner! Vi have aldrig holdt
saameget af hinanden som nu.

Blumau.

Er det muligt? Og hun berøver Dig Din Brudgom!

Eline.

Hver tae'r sin, saa tae'r jeg min, staer der i Bisen.
(henter Gartneren). Tillaad, Kiære Stedfader, at jeg her pre-
senterer Dem den unge Herr von Wasserschreck som min
Brudgom. Ham skal ingen bereve mig. Herr Advocaten
har lovet mig sin Bistand!

Alfred.

Det har jeg! Og Herr Justitsraaden vil intet have at indvende mod en ung Mand af Adel, der har lært en skøn og nyttig Kunst, og som ved at komme i Besiddelse af Fortune, kan kobre sig en Landeierdom og giøre sin Kone lykkelig. Kroken Eline har lovet at betale Deres Gield, som en Erstatning for hvad hendes Opdragelse har kostet Dem. Det vil være Dem en let Sag at slaae Dem rigeligt igjenem herefter, naar De intet Huus gør og ingen Gield har. Og tillad mig nu, da der er sluttet Fred, til alle Parters Fornoielse, af Hiertet at ønske Dem til Lykke, paa Deres Fødselsdag!

Blumau (sagte).

En Mand comme il faut maa see at trække sig ud af en mislig Affaire, med Grace og Værdighed. (høit). Velan, mine Venner! Jeg samtykker i Alt, og finder mig i at man har spillet Comodie med mig.

Forgen.

Det er egentlig den lille skjælmske Gud Amor, som her har havt sit Spil! Og i de Processer han fører, maae selv de fineste Verdensmænd, de største Advocater, finde sig

i at lege Blindebuk, og at lade sig lede til Bedstemoders
eller Bedstefaders Dør!

Chor.

Saa slutter idag
Nu alle vi enige Freden.
Ei Anger og Nag
Forstyrre vort Kærligheds Eden!
Gud Amor den venlige Glut
Er etter fornseiet,
Ta'er Bindet af Diet,
Dg læger det Saar, han har skudt!

